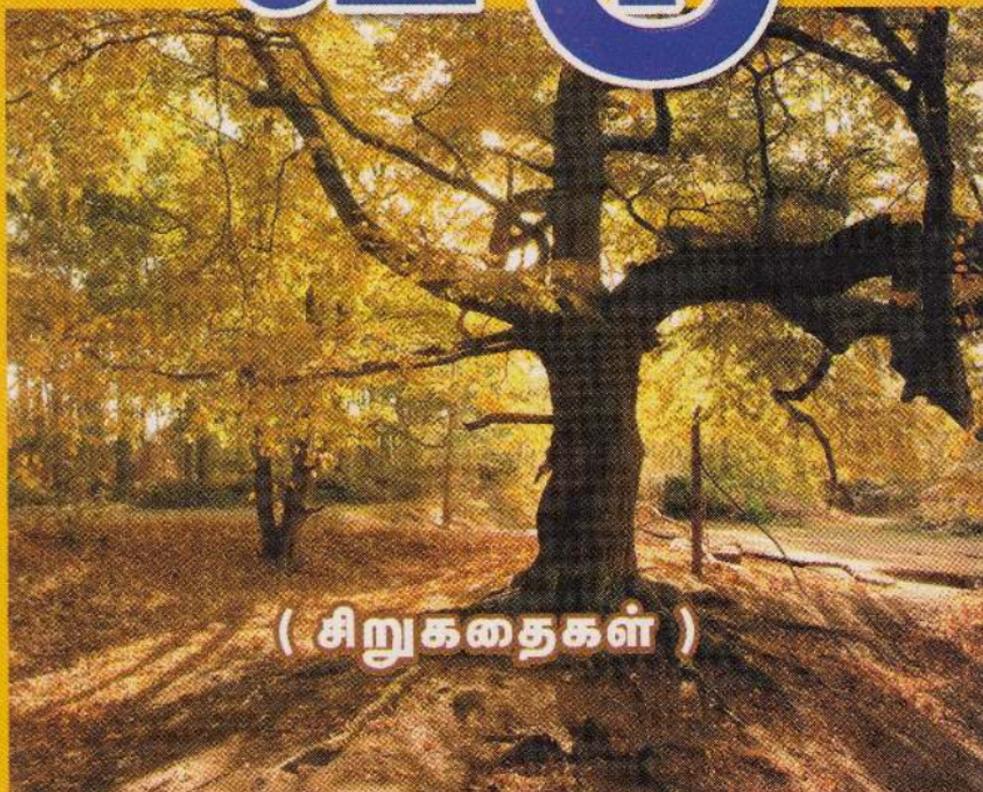

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

வாடகை வீடு

(சிறுகதைகள்)

எம்.நி. செல்வராஜா

வாடகை வீடு

(சிறுவர்கள்)

எம்.பி. செல்வராஜா

மாணியேந்தலையி பிரசுரம்

தலை முகம் எண் : 144, 7 பாதர், தாய்மலை மகா,
திரைப்பட தள, சென்னை - 600 077.
தொலைபேசி : 24342976, தொலைநகல் : 0091-44-24346092
மின் அஞ்சல் : manimekalan@eth.net
Website : www.manimekalanipressuram.com

வாடகை வீடு

(சிறுகதைகள்)

1. பகலும் இரண்டும்... 17
2. வினை... 37
3. (கல்... 42
4. எம்.ரி. செல்வராஜா... 801
5. மனதில்... 715
6. ... 715
7. ... 715
8. ... 715

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி. எண் : 1447, 7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 24342926, தொலைநகல் : 0091-44-24346082
மின் அஞ்சல் : manimekalai@eth.net
WebSite : www.manimekalaiprasuram.com

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	இ வாடகை வீடு
ஆசிரியர்	இ எச்.நீ. செல்வராஜா
மொழி	இ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	இ 2004
பதிப்பு விவரம்	இ முதல் பதிப்பு
உரிமை	இ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	இ 11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	இ கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	இ 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	இ 188
அட்டைப்பட ஒவியம்	இ சாய்
லேசர் வடிவமைப்பு	இ கிறிஸ்ட் கம்ப்யூட்டர்ஸ், ☎ 23725639
அச்சிட்டோர்	இ ஸ்கிரிப்ட் ஆஃப்ஸெட், சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	இ தையல்
வெளியிட்டோர்	இ மணிமேகலைப் பிரசுரம் சென்னை - 17.

நூலின் விலை
 ரூ. 50.00

உள்ளே...

1. பசுமை நிறைந்த நினைவுகளே 17
2. வினை விதைத்தவன் ----- 31
3. இப்படியும் சில மனிதர்கள் ---- 42
4. கடைசிச் சனிக்கிழமை ----- 63
5. மறைக்க முடியாத கறை ----- 75
6. பாலத்தடிப் பெண் ----- 98
7. யாரை நோவது? ----- 115
8. பெரிய குட்டி ----- 126
9. இரவில் நடந்த படுகொலை ---- 141
10. வாடகை வீடு ----- 163

சமர்ப்பணம்

ஒருதாய் வயிற்றில் பிறந்து, ஒன்றாக வளர்ந்து, இள வயது முதல் கல்வியிலே சிறந்து விளங்கி, ஓர் ஆசிரியராகி, எண்ணற்ற ஆசைகளை இதயத்தே அடக்கி வைத்துக்கொண்டு, திருமணமாகி சில வருடங்களுக்குள்ளேயே மயூரன், ஜெனனி என இரு செல்வங்களை எமக்குத் தந்துவிட்டு, தீருமதி தயாநிதிதேவி சிவலிங்கராஜா என்கின்ற பெயரை மட்டும் தனக்கென எடுத்துக்கொண்டு தீரென வந்த நோயினால் எம்மையெல்லாம் விட்டுப்பிரிந்த அன்புத் தங்கை 'தயாவுக்கு' இந்நூலைக் காணிக்கை ஆக்குகிறேன்.

- எம்.ரி. செல்வராஜா

தமிழின் பெருமையைத் தரணி அறியச் செய்வோம்

அணிந்குரை

லண்டனில் வாழும் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் சிறப்பாகத் திகழும் ஒருவர் திரு. மு.து. செல்வராஜா அவர்கள். சிறுகதை, நெடுங்கதை, புதினம், கவிதை, நாடகம் போன்றவை அனைத்துமே எழுதவல்ல அவர், மேற்கண்ட துறை நூல்கள் பலவும் வெளியிட்டுள்ளார். முழுநேரப் பொறியியலாளராகப் பணியாற்றும் அவர் இவற்றைத் தவிர, மொழி பெயர்ப்பு, இசை, சொற்பொழிவு முதலிய பிற துறைகளிலும் வல்லவராகவும், மேற்கு லண்டன் தமிழ்ப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியராகவும் திகழ்ந்து சிறார்களுக்கு அறிவு புகட்டும் ஆசிரியப் பணியும் செய்கிறார்.

புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் அனைவருக்குமே அவர்கள் குருதியிலும், உள்ளுணர்விலும் ஏன் மூச்சிலும் கூட தாயக உணர்வுகள் கலந்தே இருக்குமாதலால் அவர்கள் எழுதுவது, பேசுவது எல்லாவற்றிலுமே தாயக உணர்வுக் கீற்றுகள் வெளிப்பட்டே தீரும். எனவே திரு. செல்வராஜா அவர்கள் எழுதிய பசுமை நிறைந்த நினைவுகளே, வினை விதைத்தவன், இப்படியும் சில மனிதர்கள், கடைசிச் சனிக்கிழமை, மறைக்கமுடியாத கறை, பாலத்தடிப் பெண், யாரை நோவது?, பெரிய குட்டி, இரவில் நடந்த படுகொலை, வாடகை வீடு என்ற தலைப்புடைய

பத்து முத்தான சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'வாடகை வீடு' என்ற பெயருடைய நூலாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ள மேற்கண்ட கதைகள் தாயகச்சூழல், வாழ்க்கை முறை, உணர்வுகள் முதலானவற்றைத் தாங்கி வந்துள்ளதில் வியப்பில்லை.

மேற்கண்ட சிறுகதைகள் எல்லாமே இன்றைய உலக வாழ்வில் மாந்தர்களின் இயல்பான மனத் தடுமாற்றங்களினால் நிகழக்கூடியவையே. திரு. செல்வராஜா அவர்கள் மாந்தர்கள் தவறு செய்ததை அல்லது செய்து வருவதை நயமாகச் சுட்டிக்காட்டி, அத்தகைய தவறுகளை நாம் செய்யாமலிருக்கலாமே என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லியிருக்கிறார். 'ஈசாப்பு நீதிக் கதைகள்' போல இவற்றை எழுதியதற்காக அவரை நாம் எப்படிப் பாராட்டினாலும் தகும்.

இச்சிறுகதைத் தொகுதி போலவே திரு. மு.து. செல்வராஜா அவர்கள் மேலும் பல நூல்கள் எழுதிச் சிறக்க வாழ்த்துகிறோம்.

உலகம் வாழ்க.

அன்புடன்

அரங்கி முருகையன்

அறிவகம், மேற்கு ஈலிங்கு
திருவள்ளூர்வராண்டு
2035 மேழ மாதம்,
22ஆம் நாள்,
(ஆங்கிலம் : 2.5.2004)

மொழித் துறைத் தலைவர்,
மேற்கு லண்டன் தமிழ்ப் பள்ளி,
தலைவர்,
உலகத் தமிழ்க் கழகம்.
(பிரித்தானியக் கிளை)

வியப்புரை

பலியிடப்பட்ட தேசத்து வாழ்வில் அழியாத ஓவியமாய், நெஞ்சில் நிறைந்து நிற்கும் எண்ணப் பதிவுகளை கலையெனும் வண்ணக் கலவையுடன் இணைத்து இங்கேயொரு சீரிய இலக்கியம், ஈழத்தின் இறந்த காலத்தை, புலம் பெயர் களத்தில் புதுமையாய் புலரவைக்கிறது.

அப்படியொரு விடியலின் உதயமாய் எம்.ரி. செல்வராசா அவர்களின் சிறுகதைகள் இந்தத் தொகுதியை நிறைத்து நிற்கிறது.

“பசுமை நிறைந்த நினைவுகளே” எனும் சிறுகதையை வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் வாசித்த பொழுது எனக்குள் இனம் புரியாத உணர்வு கோலோச்சியது.

கதையின் முடிவுப் பத்திக்கு முன்வரை கதையின் போக்கு புரிந்தாலும், முடிவு புரியாமல்தான் இருந்தது. இறுதி பத்தி இக்கதையை மிகச் சிறந்தவொரு சிறுகதை என்னும் எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தது.

இந்தக் கதை தந்த சுகானுபவத்தின் எச்சமாக இந்த எழுத்தாளரை பாராட்ட வேண்டுமென்று தோன்றிற்று.

தொலைபேசி இலக்கம் தேடியெடுத்து, இக்கதையின் படைப்பாளி மு.து. செல்வராசா அவர்களை நெஞ்சாரப் பாராட்டி முடிக்கையில்தான் எனது நெஞ்சு நன்றி நிறைத்ததாய் கனிந்தது.

எப்பொழுதாவது நேரம் கிடைக்கையில் வாழ்வை அசை போட்டால் எஞ்சியிருப்பது சோக எச்சங்கள் மட்டும் தானா? சில வேளைகளில் அசை போடக் கூட நேரம் கிடைப்பதில்லை. நினைவிலி மனதில் இறுகி முடிப் போய்க் கிடந்த உணர்வுகள் வாடகை வீடு எனும் இச்சிறுகதைத் தொகுதியால் தோண்டி எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு கதைக்குள்ளும் ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வியல் அனுபவங்களும் புதைந்தெழுகின்றன.

“கடைசிச் சனிக்கிழமை” கதையின் முடிவு எதிர்பார்த்ததுதான். ஆனால், அந்தக் கதைக்குள் வாழ்ந்து முடித்ததும், என்னையறியாதவொரு நெடுமூச்சு சூடாகிப் பறந்தது.

அப்படியே அக்கதையை அசை போட்டு நீண்ட நேரம் படுக்கையிலிருந்தேன்.

வாழ்வே! நீ இவ்வளவுதானா? பணத்துக்காக மட்டும்தான் பாசம் தோன்றுமா? பணமற்றுப் போனால் நேசிப்பும் வற்றித்தான் போகுமா? நீண்டு தொடரும் நெடுங்கேள்வியல்லவா இது?

‘வாடகை வீடு’ என்னும் இத்தொகுதியிலுள்ள பத்துச் கதைகளையும் வாசித்தேன்! படித்தேன்!! என்றெல்லாம சொல்வதைவிட, இக்கதைகளுக்குள் வாழ்ந்தேன் என்பதே நிஜமானது. ஏனெனில், எனக்கும் எனக்குப் பிந்தியவர்களுக்குமாக, சுமார் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ப்பாணத்து கிராமமொன்றின் வாழ்வு எப்படியிருந்தது என்பதனை நூலாசிரியர், இன்றைய பொழுதில் இயற்றித்

தந்துள்ளது. அந்த வாழ்வு தெரியாத பலருக்கு புதுமையாகவும், தெரிந்தவர்களுக்கு அசையின்பமாகவும் அனுபவம் கொடுக்கும்.

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், கட்டுரை என்று எழுத்தியக்கத்திற்குள் இருக்கக்கூடிய அத்தனை துறைகளுக்கும் காலடி பதித்துள்ள நூலாசிரியர் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியினூடாகவும் உலகத் தமிழ் வாசக நெஞ்சங்களைத் தன்பால் கவர்ந்திழுக்கும் சிறந்த படைப்பாக 'வாடகை வீடு' சிறுகதைத் தொகுதி திகழ்கிறது.

முப்பத்தோராண்டுகளுக்கு முன்னர் லண்டனுக்கு, கல்விக்காக வருகை தந்த எம்.ரி. செல்வராசா அவர்கள் அங்கே பொறியியலாளராகக் கடமையாற்றிக்கொண்டு, மேற்கு லண்டன் தமிழ்ப் பாடசாலையின் அதிபராகவும் பணியாற்றிக்கொண்டு, தமிழில் சிறந்த படைப்புக்களையும் உருவாக்கி மிகச் சிறந்த நூலாசிரியராகவும் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த நூலை வாசிக்கின்ற ஒவ்வொரு வாசகருக்கும் சிறந்த வாசிப்பு அனுபவத்தினை வழங்கக்கூடிய அரிய கதைகளை இத்தொகுதியில் படைத்து நிற்கிறார்.

இவரைப் போன்ற தமிழ் நெஞ்சங்களால் தமிழ்மொழி மென்மேலும் உயர்வடையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கல்சாறு சதீஷ்

கவிஸ்

23.11.2004

வாழ்த்துறை

வாழ்ப்பாட்டு முன்னாள் ஒரு வாழ்ப்பு

இலங்கை இனப்பிரச்னை யுத்த வடிவம் எடுப்பதற்கு முன்னர் நடந்த சம்பவங்களே இத்தொகுதியில் பத்து கதைகளாக இருக்கின்றன. எழுத்தாளர் உரும்பிராய் எம்.ரி. செல்வராஜா தான் வாழ்ந்த காலத்தில் பார்த்த - தெரிந்த, பழகிப் பேசிய மனிதர்களின் வாழ்க்கையில் இருந்து பலவற்றை கதைகளாக எழுதியிருக்கிறார். இக்கதைகள் மனிதர்களைப் பற்றியே பேசுகிறது. சில கதைகளில் மனிதராக வருகிறவர்கள் மானுட நேயத்தையே தகர்த்தெறிந்து பண்பாடற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களை எண்ணிப் பார்க்கும்போது மகாகவி பாரதியின் 'நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே - இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்' என்ற வரிகளே நினைவுக்கு வருகின்றன. மனிதர்களில் சிலர் இத்தனை மோசமானவர்களா?

மனிதர்களின் பண்பு, மாண்பு குறைவதால்தான் மனிதனுக்காக சட்டம், நீதிமன்றம், அறிஞர்கள் நூற்கள், மத நூற்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. ஆறறிவு இல்லாத மிருகங்களிடம் நீதிமன்றங்கள், சட்ட நூல்கள் இல்லை. ஆனால் அதனால் மனிதன் தாழ்ந்தவன் அல்ல. மனிதரில் சிலரே இவ்வாறு பாழ்பட்டு நிற்கின்றனர். இவர்களை மிகச்சரியாக எம்.ரி. செல்வராஜா அடையாளப்படுத்துகிறார். அவர் மனிதன் மனிதனாக, பண்புள்ளவனாக வாழவேண்டும்

என நினைக்கிறார். அதன் வெளிப்பாடுதான் இந்தக் கதைகள். கதை என்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்கும். ஒரு நீதி இருக்கும். இவரின் கதைகளில் கதையும் இருக்கிறது; கதை எழுதியதற்கான காரணமும் இருக்கிறது. நீதியும் இருக்கிறது. எழுத்து என்றாலே எழுதுபவனுக்கு நோக்கம் இருக்க வேண்டும். இவரின் எழுத்தில் நோக்கம் தெளிவாக இருக்கிறது. ஆகவே ஒரு கதைக்கான இலக்கணம் இந்தக் கதைகளில் இருக்கின்றது.

சிறுகதை என்றாலே மனிதர்களைப் பேசவேண்டும். மனிதர்களைப் பேசாத எழுத்து மாண்புறாது. பழைய புராணங்கள் முதல் இன்றைய நவீன எழுத்துவரை மனிதனையே பேசுகிறது இலக்கியம். இலக்கியத்தின் முதலும் முடிவுமான இலக்கே மனிதன்தான். எம்.ரி. செல்வராஜாவின் கதை மனிதர்களைத் தனித்தனியே அறிமுகம் செய்வது கதை சொல்வதற்கு ஒப்பாகும். இவற்றைப் படிக்கிறபோது இந்தக் கதை மனிதர்களை எங்கோ பார்த்த ஞாபகம் வரலாம். இப்படியும் மனிதர்களா என எண்ணலாம். ஆனால் மனித சமூகத்திற்குள் நுழைந்து பார்த்தவர்கள் இப்படியும் சில மனிதர்கள் என புரிந்து கொள்வார்கள்.

மனிதன் சிந்திக்கத் தெரிந்தவன். அதே நேரத்தில் உணர்ச்சியுள்ளவன். இந்த உணர்ச்சிக்குள்ளே 'சிக்கு'ப்படுகிற மனிதன் முதலில் 'சிந்தனை'யை இழக்கிறான். சிந்தனையை மனிதன் இழந்தால் நிந்தனைக்கு ஆளாகிவிடுவான். சிந்தனையை ஆளும் திறன் கொண்டவன் சிகரத்தைத் தொடுவான். உணர்ச்சிக்கு ஆளானவன் சிந்தனை மயங்கி ஈனத்தைத் தொடுவான். ஆகவே உணர்வை மடக்கி சிந்தனையைத் தொடக்கி வைப்பவனே மனிதன்; மனிதனாக இருப்பதற்கு இலக்கணம். இந்த

இலக்கணத்தை இழந்தவன் பார்வைக்கு மனிதனாக இருப்பதே மனிதனுக்கு மிகப்பெரிய பலமாக இருக்கிறது. இந்தப் பலமே சமூக சீர்கேட்டிற்கு அடிகோல்கிறது. எனவே அவனை நேரிடையாக குற்றம் சாட்ட முடியாது. அவன் குற்றத்தை விசாரித்து தீர்ப்பு சொல்லவேண்டும். இது மனிதன் மனிதனுக்காக வகுத்த நீதி. இந்த நீதியில் இருந்தும் சட்ட ஓட்டைகளில் இருந்தும் தவறு செய்த மனிதன் தப்பித்துவிடுகிறான். ஆனால் 'அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறமே கூற்றாவதாகும்' என்ற சிலப்பதிகார வரிகளின்படி காலம் ஒரு தண்டனையைக் கொடுக்கிறது. 'வினை விதைத்தவன்' என்ற கதை இதனையே சுட்டுகிறது.

தமிழர்களிடையே மரபு சார்ந்த நம்பிக்கை 'தப்பு செய்தவன் தண்டனை பெறுவான்' என்பதே. சட்டத்தின் முன்னே தப்பியவர்கள் கூட இந்தச் சமூக நம்பிக்கையின் முன்னே தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் பேசுகின்றன. இக்கதைகள் எல்லாம் கற்பனைக் கதைகள் அல்ல. சமூகத்தில் நடந்தவை. இவற்றைத் தொகுத்து பல தலைப்புகளில் எம்.ரி. செல்வராஜா எழுதியிருக்கிறார். அவருக்கு என் வாழ்த்துகள். தொடர்ந்து எழுதுங்கள். எழுதுவதே பாராட்டுக்குரியது. எழுதுகிற, பேசுகிற சமூகம் பண்பாடு பெறும். நாம் நமது பண்பாட்டை நோக்கி காலடிகள் பதிக்க வேண்டும்.

நன்றி!

அன்புடன்

மாத்தளை சீசாபு

02.03.2004

லண்டன்

என் இதயத்து உரை

அன்னை தமிழுக்கு
எனது முதல் வணக்கம்.

என்னை இந்த எழுத்துலகில் தலை நிமிர்ந்து நடைபோட வைப்பதோடு, குறைகள் களைந்து, 'அணிந்துரையும்' தந்து, வேண்டியபோதெல்லாம் அறிவுரைகளும் வழங்கிவரும் எனது தமிழ்க் குரு, நற்றமிழ்க் காவலர், தமிழ்மணி திரு. அரங்க முருகையன் அவர்களுக்கு எனது முதல் நன்றி.

பல நாடுகளுக்கும் சென்று தனது அனுபவங்களை அருமையான பயணக் கட்டுரைகளாக பலருக்கும் பயன்படக்கூடிய வகையில் எழுதிவருபவரும், ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவருமான 'வாழ்த்துரை' வழங்கிய பிரபல எழுத்தாளர் மதிப்புக்குரிய மாத்தளை சோமு அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் எழுதிய புத்தகங்களில் தான் வாழும் நாட்டினரையே அவற்றை மொழிபெயர்க்க வைத்தது மட்டுமல்லாமல் அதனை பாடத் திட்டத்தில் இணைத்துக்கொள்ளும் அளவிற்கு தரமான நூல்களை

வெளியிட்டவரும், வயதில் இளையவராகவும், அறிவில், ஆற்றலில் முதியவராகவும் விளங்கும் 'வியப்புரை' வழங்கிய தம்பி சுவிஸ் கல்லாறு சதீஷிற்கும் எனது நன்றி.

தாயகத்திலும், புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தபோதும் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த அனுபவங்களோடு கற்பனை கலந்த கருக்களைக் கொண்டு புனையப்பட்ட பத்துச் சிறு கதைகளைத் தாங்கி வருகிறது எனது இந்த நான்காவது நூல்.

மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கையில் சாதி எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை பலர் அறிந்திருப்பார்கள். வெளியே தாம் அப்படி ஒன்றும் சாதி பார்ப்பதில்லை என்று கூறினாலும் அவர்களின் அடி மனதிற்குள்ளே அவை எப்போதும் ஒரு 'நீறு பூத்த நெருப்பு' போலவே இருக்கின்றது. எத்தனையோ இளம் உள்ளங்கள் இதனால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. எத்தனையோ நல்ல இதயங்களின் வாழ்வே தடம்புரண்டிருக்கின்றன.

அற்ப ஆசைகளுக்காகவும், சுயநலத் தேவைகளுக்காகவும் எம்மவர்களில் பலர் நமது மொழி, கலை, கலாச்சாரங்களை மறந்து மனம் போனபடியெல்லாம் வாழ முனைகின்றார்கள். அதனால் அவர்களும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் ஒரு நிம்மதியற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றார்கள். இவற்றால் ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகள் எப்படியான விளைவுகளைக் கொடுக்கக்கூடியன என்பதை இயன்றளவு அலசி ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கின்றேன். இவற்றைப் படிப்பதனால் யாருக்காவது சிறு அளவிலேனும் நன்மை ஏற்படுமானால் நான் மகிழ்வேன்.

அன்றாட வாழ்வில் கண்டும், கேட்டும், அனுபவிப்பவைகளையும் மையமாக வைத்து நாள் ஒன்றிற்கு

ஒரு சிறுகதை எழுதலாம். இப்படியானவற்றிலிருந்து பொறுக்கி எடுத்த கருக்களுக்குப் புது வடிவம் கொடுத்துப் புனைந்துள்ள இச்சிறுகதைகளை அழகாகப் புத்தகமாக்கித் தந்த மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினருக்கும் எனது நன்றி. இவற்றில் சில கதைகளை அவ்வப்போது பிரசுரித்த வீரகேசரி வார இதழ், தென்றல் மேகம் போன்ற பத்திரிகைகளுக்கும், www.yarl.com இணைய தளத்திற்கும் எனது நன்றி.

என்னுள்ளே இருந்து என்னை எழுதத் தூண்டும் எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனுக்கும், நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கணினியோடுதான் காதல் செய்கிறேன் என்று அன்புக் குற்றம் கூறியபோதும், எனது ஆக்கங்களுக்குத் தமது ஆதரவுகளையும், இடையிடையே வேண்டிய உற்சாகத்தையும் வழங்கும் எனது மனைவி, மகன், மகள், நெருங்கிய உறவுகள் யாவருக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

‘உங்கள் அடுத்த புத்தகங்கள் ஏன் இன்னமும் வெளிவரவில்லை? அவை எப்போது வரும்? அவற்றைப் படிக்க நாம் ஆவலுடன் காத்திருக்கின்றோம். இன்னும் பல புத்தகங்களை நீங்கள் விரைவாக வெளியிடவேண்டும்’ என்று காணுமிடமெல்லாம் கேட்டு, எத்தனையோ சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் இந்நூல்களை எழுதத் தூண்டிய அனைத்து அன்புள்ளங்களுக்கும், முக்கியமாக அன்புச் சகோதரர் திரு. ரவி தமிழ்வாணன் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

75 Middleton Avenue
Greenford
Middlesex
UB6 8BG
United Kingdom.

அன்புடன்
பெ.நி. செல்வராஜா

எம்.ரி. செல்வராஜா B.Sc., Eng (London)

பிறந்த இடம் - உரும்பிராய், யாழ்ப்பாணம்
 பெற்றோர் - துரையப்பா - சரஷ்வதி
 மனைவி - கலாவதி
 மகன் - செந்தீஸ்
 மகள் - செந்தீலா

தொழில்

1973-ம் ஆண்டு இலண்டனுக்கு வந்து B.Sc. in Civil Engineering படித்து முடித்து, வேலை பார்த்துக்கொண்டு தனது குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து வருகிறார்.

சிறப்புப் பணிகள்

இலண்டனில் முதன்முதலில் 1979ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட மேற்கு இலண்டன் தமிழ்ப் பாடசாலையில் தலைமை ஆசிரியர். கவிஞர், நடிகர், நாடக ஆசிரியர், ஒரு சமூகத் தொண்டர்.

எழுதிய நூல்கள்

இலண்டனில் நாரதர் - நாடகத் தொகுதி
 நினைவில் ஒரு நிலா - சிறுகதைத் தொகுதி
 புதிய கௌரவம் - சிறுகதைத் தொகுதி
 வாடகை வீடு - சிறுகதைத் தொகுதி

வாடகை வீடு

பக்தை ந்தைந்ந
ந்தைவகலே!

மேரி, பாடசாலையின் முன்னால் வடக்குப் பக்கமாகப் போகும் பாதையிலேயே தன் கண்களைப் பதியவிட்டிருந்தாள். இன்னமும் எங்கடையளைக் காணவில்லை, இன்னமும் எங்கடையளைக் காணவில்லை' என்று தன் வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

அன்று அவர்கள் செல்லவிருந்த சுற்றுலாவிற்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் செல்லவிருக்கும் பேருந்து புறப்பட இருக்கிறது என்று கூறியவுடன் மேரி மீண்டும் அமைதியின்றிக் காணப்பட்டாள். ஒரு மூலையில் நின்றுகொண்டு அடிக்கொரு தடவை

திரும்பித் திரும்பி வடக்குப் பக்கமாகப் பார்த்தவண்ணமாகவே இருந்தாள்.

அருகே வந்தபடி அவளின் உயிர்த்தோழி கல்பனா, “மேரி, யாரைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறீர்?” என்று கேட்டாள்.

திடீரென மேரியின் முகத்திலே ஒரு புன்னகை ரேகை படர்ந்தது. கல்பனா திரும்பி அந்த வடக்குப் பாதையைப் பார்த்தாள். சுகந்தன் தன் துவிச்சக்கர வண்டியிலே வந்து கொண்டிருந்தான்.

மேரிக்கு கல்பனா கேட்ட கேள்வி காதில் விழவில்லை. ஏனென்றால் அவள் கவனமெல்லாம் சுகந்தனை இன்னமும் காணவில்லையே என்பதுதான். அவன் வருவதைக் கண்டதும் மகிழ்வற்ற மேரி, “என்ன கேட்டீர்?” என்று கல்பனாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள். கல்பனாவிற்கு எதுவுமே புரியவில்லை. மேரியை ஒரு மாதிரிப் பார்த்தாள்.

சுகந்தன், மேரி, கல்பனா எல்லோருமே க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பிலேதான் அப்போது படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இன்று மேரி ஏன் சுகந்தனின் வரவை இவ்வளவு ஆர்வத்தோடு எதிர்பார்க்கின்றாள்? அவளுக்குத் தெரியாமல் அவர்கள் இருவருக்குள்ளும் என்ன தொடர்பும் எதற்கு? பொறுத்திருந்து பார்ப்போம் என்று தனக்குள் ஒரு முடிவை எடுத்தாள் கல்பனா.

வருடத்திற்கு ஒருமுறை செல்லும் அந்தச் சுற்றுலாவில் அவர்கள் படித்த பாடசாலையில்

மாணவர்களும், மாணவிகளும் ஒன்றாகச் செல்லும் ஓர் இனிய நிகழ்வுகளில் ஒன்று அது. அதிலும் தமக்கு விரும்பியவர்களும், தாமும் ஒன்றாக ஒரே பேருந்தில் செல்வதில் இருக்கும் இன்பமோ எல்லையற்றது. மாணவர்களும், மாணவிகளும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு மூலைகளில் இருந்துதான் அதில் பயணம் செல்வார்கள். ஆனால், ஒரே வண்டிக்குள் இருக்கிறோம் என்ற சந்தோசமே தனியானது. அதிலும் தமக்கு விரும்பிய சினிமாப் பாடல்களைப் பாடியபடியே உலா சென்று வருவது உள்ளத்தை என்னென்னவோ செய்யும். அதற்காக அந்தநாள் எப்போது வரும் என்று எல்லோரும் மிகவும் ஆவலாகக் காத்திருப்பார்கள்.

அன்றைய சுற்றுலாவிற்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர், யார் யார் அந்தப் பேருந்தில் பயணம் செய்கின்றார்கள் என்ற பெயர் விவரங்களை எடுத்தார். சிறிது நேரத்தில் மாணவர்களின் ஆரவார ஒலியுடன் புறப்பட்டது அந்தப் பேருந்து.

தாவரவியல் படிக்கும் மாணவர்கள் மட்டுமே அந்தச் சுற்றுலாவில் பங்குகொள்ள சந்தர்ப்பம் உண்டு. தாம் படிக்கும் பாடங்களில் வரும் பல தாவரங்களை நேரில் சென்று பார்வையிட அது ஒரு சந்தர்ப்பம். ஆனால் அந்த உலா முடிந்த அடுத்தநாள் மனதில் அதிகமாக நிற்பது, எப்படிச் சந்தோசமாகப் பேருந்தில் பிரயாணம் செய்தோம் என்பது மட்டும்தான்.

பேருந்து புறப்பட்ட சிறிது நேரம் எல்லோரும் அமைதியாகவே இருந்தார்கள். நேரம் செல்லச் செல்லத்

தாங்கள் கொண்டுவந்த 'பக்க வாத்தியங்களை' எடுத்தார்கள். ஒருவர் கையில் சாப்பிடும் கோப்பையும், கரண்டியும். இன்னொருவர் கையில் கோவில் திருவிழாவிலே வாங்கிய ஊது குழல். அடுத்தவர் கையில் அன்று மதியச் சாப்பாடு கொண்டுவந்த தகரப் பெட்டி-இப்படியாகப் பலதரப்பட்ட நவீன வாத்தியக் கருவிகள்.

குமார் தனது வாயில் வாசிக்கும் வீணையை (Mouth organ) வைத்து அதிலே 'டிங்கிரி டிங்காலே' என்ற பழைய பாட்டை வாசிக்க, இரண்டு மாணவர்கள் எழுந்து ஆடத் தொடங்கினார்கள். அதனை இன்னொரு மாணவன் வாங்கி வாயில் வந்தபடியெல்லாம் ஊதினான். அப்போது அதனைக் காதுகொடுத்துக் கேட்டவர்களைவிட, காதைப் பொத்திக்கொண்டு இருந்தவர்களே அதிகம் என்று சொல்லலாம்.

காட்டுப் பிரதேசங்களுடாகச் செல்லும்போது வந்த வறண்ட காற்றில் எல்லோருடைய முகங்களும் வறண்டு போயிருந்தன. கோடை வெயிலின் அகோர வெப்பம் கலந்த காற்று, திறந்திருந்த பேருந்து வண்டியின் யன்னல்களிற்கூடாக வேகமாக வந்து, உள்ளே இருப்போரையும் வாட்டிச் சென்றது. அன்றைக்கென அழகாகத் தம் தலைமுடியை அழுத்தி வாரிவிட்டிருந்தோர் எல்லாம், பார்ப்பதற்குப் பரிதாபமாகவும், அலங்கோலமாகவும், சிலர் பயங்கரமாகவும் தென்பட்டே இருந்தார்கள்.

மதியச் சாப்பாட்டு நேரம் வந்தது. எல்லோரும் தமது ஆசனங்களில் இருந்தபடியே தாம் கொண்டுவந்த

உணவு வகைகளை உண்ண ஆரம்பித்தார்கள். மேரி, கல்பனாவுடன் அமர்ந்து சாப்பிட்டு முடிந்ததும் குடிப்பதற்காகத் தான் கொண்டுவந்த தண்ணீர் போத்தலைத் தேடினாள். அதை அங்கே காணவில்லை. வெளியே பார்த்தாள். சுகந்தன் அதனைத் தன் கையில் வைத்திருந்தான். மேரிக்குத் தெரியாமல் யாரோ ஏற்கெனவே அந்தத் தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்து முடித்து விட்டிருந்தார்கள். அதனைக் கவனித்த சுகந்தன் மேரிக்குத் தெரியாமல் அதனை எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தண்ணீரை நிரப்பிக்கொண்டு வந்தான்.

அதனைப் பார்த்த கல்பனா, மேரியைப் பார்த்து இருகருத்துப்பட, 'சொல்லாமல் செய்வோர் பெரியோர்' என்றாள்.

“பழமொழியின் அர்த்தம் எனக்கும் புரிகிறது. அவரை நான்தான் தண்ணீர் எடுத்துவரச் சொன்னேன்” என்றாள் மேரி.

“நான் அப்படிச் சொன்னதைக் கேட்கவில்லை, காணவில்லையே!” என்றாள் கல்பனா. மேரி அதற்கு மேல் எதுவும் பேசவில்லை. சிறிது பொறுத்து,

“உனக்கு சுகந்தன் மேல் விருப்பமா?”

“ம்!.....”

“நான் தூது போகட்டுமா?”

“அந்தக் காலம் எல்லாம் கடந்து போய்விட்டது. இனிமேல் அதற்கு அவசியமில்லை” என்றாள் தமாஷாக.

“ஓ...! அப்படியா? இதுவரை எனக்கு ஒன்றும் நீ இதுபற்றிச் சொல்லவில்லையே?”

“இதெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு செய்கின்ற காரியமா?”

“பெரிய அனுபவசாலி போல் இருக்கின்றதே?”

“வேறு ஏதாவது பேசுவோமா?” என்று மேரி அதற்குமேல் அந்தப் பேச்சைத் தொடர விரும்பவில்லை. ஆனால் கல்பனாவிற்கு அதைத் தொடரவே விருப்பமாக இருந்தது. தக்க சமயம் பார்த்திருந்தாள்.

தாவரங்கள் நீரிலும், நிலத்திலுமாக எப்படி வாழ்கின்றன, எவ்வாறு தம்மினத்தைப் பெருக்குகின்றன என்பவற்றைப் புத்தகங்களிலே படித்திருந்தபோதும் மனதில் பதியாதவை. அவற்றை நேரில் சென்று பார்த்தபோது அவையெல்லாம் அப்படியே மனதில் பதிந்துவிட்டன.

வெயிலின் அகோரம் அதிகமாக இருந்ததனால் ஆசிரியர் எல்லோரையும் ஒரு மரத்தடியில் வந்து அமரச்சொன்னார்.

சிறிதுநேரம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு அகிலன் தான் கொண்டுவந்த புல்லாங்குழலை எடுத்து ஓர் இனிய சினிமாப்பாடலை அதிலே வாசித்தான். அதனைக் கேட்ட எல்லோரும் அதிசயித்துப் போனார்கள். அடுத்து வேறு யாராவது தம்மிடம் மறைந்திருக்கும் திறமைகளைக் காட்டவேண்டுமாயின் இதுதான் சரியான தருணம் என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

மேரி இலேசாக சுகந்தனைப் பார்த்தாள். உடனே அவன் தனது வாய் வீணையை எடுத்து இன்னொரு சினிமாப் பாடலை அதிலே வாசித்தான். எல்லோரும் சேர்ந்து பலத்த கரகோசம் செய்தனர். அன்றைய சுற்றுலா முடிந்து பேருந்து இப்போது பாடசாலையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. மீண்டும் சினிமாப் பாடல்கள் ஆரம்பித்தன.

பேருந்தினுள் தனித்தனியாகப் பாடிக்கொண்டிருந்த மாணவ - மாணவிகளை ஓர் இடத்தில் வந்து ஒன்றாக இருந்து பாடும்படி மனோன்மணி ஆசிரியை அழைத்தார். சுவாரஸ்யமாக ஆரம்பித்த இந்த பாடல், சிறிது நேரத்தில் ஒரு போட்டியாக மாறியது. நேரம் செல்லச் செல்ல நன்றாகச் சூடு பிடித்துவிட்டது.

நன்றாகப் பாட முடியாதவர்கள்கூட வந்து இணைந்து கொண்டார்கள். சினிமாப் பாடல்களை அரைகுறையாகக் கேட்டவர்கள் எல்லாம் பிழை பிழையாகப் பாட ஆரம்பித்தார்கள். கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லாம் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். 'ஏரிக்கரையின் மேலே போறவளே பெண் மயிலே' என்ற பாடலை ஒருவர் 'நேரிக்கரையின் மேலே' என்று ஆரம்பித்தார்.

'அண்ணன் ஒரு கோவில் என்றால் என்ற பாட்டில் வரும் ஓர் அடி 'வனவாசம் போனாலும் பிரியாத சீதை' என்பதை ஒருவர் வேண்டுமென்றே 'கனகாலம் போனாலும் கிழியாத சீலை' என்று மாற்றிப் பாடினார். இப்படியாகப் பலரகம்..! கூத்தும் கும்மாளமுமாக எல்லோரும் அன்றைய பயணத்தின் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்துவிட்டவர்கள் போல் ஆனந்தப்பட்டார்கள்.

சினிமாப்பாடல் போட்டி மிகவும் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது. ஒரு சிறிய காசித்த துண்டில் 'நான் பார்த்ததிலே அவள் ஒருத்தியைத்தான் நல்ல அழகி என்பேன்' என்ற பாடலைப் பாடும்படி எழுதி ஒரு மாணவன் கொண்டுவந்து சுகந்தனிடம் நீட்டினான். சுகந்தன் அதனை வாசித்துவிட்டு, உடனே மேரி இருந்த பக்கத்தை நோக்கினான். அவள் அடுத்த சீட்டில் இருந்த யாரோ ஒரு மாணவியுடன் மிகவும் சுவாரஸ்யமான சம்பாஷணையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். ஆனால் அவள் அருகே கல்பனா இவனைப் பார்த்து ஒரு குறும்புப் புன்னகை புரிந்தாள்.

சுகந்தனுக்கு கல்பனாதான் அதனை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டாள் என்பதனைப் புரிந்துகொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அவளது குறும்புத்தனம் அவன் அறியாததல்ல. அவனும் வேண்டுமென்றே உடனே;

'தூது செல்ல ஒரு தோழி இல்லையென துயர் கொண்டாயோ தலைவி' என்ற பாடலைப் பாடினான். கல்பனா முகத்தை வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டாள். இப்படியாக அன்றைய சுற்றிலா இனிதாக நிறைவடைந்தது.

அடுத்த நாள் வகுப்பில் அருகருகேயிருந்து பரிசோதனை செய்து கொண்டிருந்த கல்பனா, சுகந்தனைக் கூப்பிட்டு தனது Microscopeஇல் இருந்த தாவரத்தின் பகுதி என்னவென்று தனக்கு விளங்கவில்லை என்று கூறினாள். சுகந்தன்தான் வகுப்பிலே உள்ளவர்களில் மிகவும் கெட்டிக்காரன். அப்போது வகுப்பில் ஆசிரியரும் இல்லை. அதனால்தான் அவனை கல்பனா அப்படிக்கூப்பிட்டு விளக்கம் கேட்டாள்.

கல்பனாவிற்கு முதல் நாள் கோபம் இன்னும் மாறவில்லை. அதனால் அந்த Microscopeஐ மேரியின் முகத்திற்கு நேராகத் திருப்பிவிட்டுத்தான் சுகந்தனை அழைத்திருந்தாள். சுகந்தன் பார்த்தபோது அதிலே எதுவித தாவரப் பகுதிகளும் இருக்கவில்லை. ஆனால் மேரியின் முகம்தான் பெரிதாகத் தெரிந்தது. அவன் உடனே கல்பனாவின் அருகில் சென்று “அது ஒரு அழகான வாய் உள்ள பேசும் மரம்” என்றான்.

அடுத்த நாள் சுகந்தனுக்கு யாரிடமிருந்தோ ஒரு மொட்டைக்கடிதம் வந்திருந்தது. அந்தச் சுற்றுலாவில் நடந்த ஒவ்வொரு விடயத்தையும் பற்றி சுகந்தன், மேரி, மனோன்மணி ஆசிரியர் எல்லோரையும் தொடர்புபடுத்தி, கூடாத முறையில் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அது அந்த வகுப்பையே ஒருவித சோகத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது. சுகந்தன் மேரிக்கு அந்தக் கடிதத்தைக் காட்டவேயில்லை. ஆனால் அவள் அதனைத் தருமாறு சுகந்தனை வற்புறுத்தினாள். அதன் பின்புதான் அக்கடிதம் மேரியின் கைகளுக்குப் போனது. கடிதத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற மனோன்மணி ஆசிரியை சுகந்தனைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தார். விசாரணை முடிவில் குமார்தான் அக்கடிதத்தை எழுதியவன் என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. குமாருக்கு மற்றவர்களைச் சீண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதிலும், தேவையில்லாமல் பிரச்சினைகளைக் கிளறி விடுவதிலும் மிகுந்த விருப்பம்.

மேரி கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சார்ந்தவள் என்றாலும் அவளுக்கு இந்து சமயத்தின் மேல் ஒரு பற்று இருந்தது. அவளுடைய பாட்டி இந்து மதத்தைச் சார்ந்தவர்.

படிப்பதற்காக கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர்ந்த மேரியினுடைய தந்தையாரைத் தீருமணம் செய்துகொண்ட பின்னர்தான், மேரியின் அம்மாவும் அந்த மதத்திற்கு மாறினார் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

இந்து மதத் தீருமணங்களைப் பற்றி மேரி அடிக்கடி கூறுவாள். மணநாள் அன்று புதுமணப்பெண் மிகவும் அழகாக இருப்பாள் என்று கூறுவாள். தனக்கும் அப்படிச் செய்ய விருப்பம் என்றும் அடிக்கடி கூறுவாள். பாடசாலையில் நடக்கும் சரஸ்வதீபூஜை நாட்களில் தலைக்குப் பூவும், நெற்றியில் சேலைக்கேற்ற பொட்டும் இட்டுக் கொண்டதான் பாடசாலைக்கு வருவாள். பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாகவும் இருக்கும். நெடுநாட்களாக குமாருக்கு அவள்மேல் விருப்பம் இருந்தது. ஆனால் குமாரின் காதலை மேரி ஏற்க மறுத்துவிட்டாள். மேரிக்கு சுகந்தன் மேல்தான் விருப்பம் என்பது குமாருக்குத் தெரியும். இந்தப் பொறாமையே அன்று வந்த மொட்டைக் கடிதத்திற்குக் காரணம்.

இவையெல்லாம் முடிந்து ஒரு வாரம் கழிந்திருக்கும். மேரி என்ன நினைத்தாளோ தெரியாது, சுகந்தனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள். 'என்னால் உங்களுக்கும் கூடாத பெயர். என்னை எனது அக்கா அன்று சுற்றுலாவிற்குப் போகவேண்டாம் என்று தடுக்கத் தடுக்கவே அன்று வந்தேன். அது பிழையென்று இப்போதுதான் தெரிகின்றது. அதற்காகத் தன்னை மன்னிக்கும்படியும் அதிலே குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

சுகந்தனும் உடனே ஒரு பதில் எழுதினான். 'எல்லாவற்றையும் ஒரு கெட்ட கனவுபோல்

மறந்துவிடும்படியும், மறுநாள் வரும்போது சேலை உடுத்திக்கொண்டு, தலைக்குப் பூவும், நெற்றியில் பொட்டும் வைத்துக்கொண்டு நான் விரும்பும் ஒரு தமிழ்ப்பெண்போல் வரவேண்டும். அந்தக் கோலத்திலே உங்களைக் காண என் கண்கள் துடிக்கின்றன' என்றும் அதிலே குறிப்பிட்டிருந்தான்.

அவன் மேரியை ஆனந்தப்படுத்தவே அப்படி எழுதினான். ஆனால் அவள் அப்படிச் செய்வாள் என்று சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனுடைய ஆச்சரியத்திற்கு ஏற்றாற்போல் அவன் எழுதியபடியே மேரி சேலையும் உடுத்தி, பூவோடு பொட்டுடன் பாடசாலைக்கு வந்தாள். அப்போது சுகந்தன் பாடசாலை நூல் நிலையத்தில் இருந்து படித்துக் கொண்டிருந்தான். தான் கடிதத்தில் எழுதியதையே மறந்திருந்த சுகந்தன், அங்கு வந்த மேரியைக் கண்டதும் சிறு அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானான். மேரி அவனருகில் வந்து பக்கத்திலிருந்த அலுமாரியில் ஏதோ புத்தகத்தைப் பார்ப்பது போல் நின்றுகொண்டு சுகந்தனைப் பார்த்து இலேசாகச் சிரித்தாள். அந்த இரகசிய நாடகம் இருவருக்கு மட்டுமே தெரியும்.

“இன்றிலிருந்து நீங்கள் என்ன செய்யச் சொல்கின்றீர்களோ, நான் அவற்றைச் செய்யக் காத்திருக்கின்றேன்” என்றாள்.

சுகந்தனுக்கு ஆனந்தத்தால் இறக்கைகள் முளைத்து அகன்ற வானத்திலே முகில்களினூடே பறப்பதுபோல் இருந்தது. மேரியைப் பார்த்துத் தானும் இலேசாக ஒரு புன்னகையை மேவவிட்டான்.

ஒரு பெண் ஓர் ஆணை விரும்பிவிட்டால் அவனுக்காக எதனையும் செய்வாள் என்பதனை அப்போதுதான் உணர்ந்துகொண்டான். ஆனால் எல்லா பெண்களும் அப்படிச் செய்வார்களா? தன் வாழ்க்கையோடு அவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

முதல்முதலில் லண்டனுக்கு வந்தபோது மேரியின் வீட்டிற்குச் சென்று தனது 'ஓட்டோகிராபில்' ஏதாவது எழுதிக் கொடுத்துவிடுங்கள் என்று அவளிடம் கொடுத்தபோது அவள் 'கடவுள் உங்களை ஆசீர்வதிக்கட்டும்' என்று மட்டுமே அதிலே எழுதிவிட்டிருந்தாள்.

மேரியினுடைய தாயார் அவளிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, "இனி நீர் திரும்பி வரும்போது லண்டன் மாப்பிள்ளை என்று பலரும் ஆயிரக்கணக்கில் சீதனத்தோடு பெண் கொண்டு வருவார்கள். அப்போது எங்களையெல்லாம் உமக்கு நினைவிருக்குமோ இல்லையோ தெரியாது" என்று படும் படாமலும் பேசினார்.

'பள்ளிக்கூடக் காதல் படலை வரைக்கும்தான்' என்பார்கள். அதனை மனதில் வைத்துத்தான் மேரியின் தாயார் அப்படிச் கூறினார் என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அன்று அவர்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறும்போது மேரி அழுத் தொடங்கிவிட்டாள். அவர்கள் வீட்டிற்கு முன்னால் இருக்கும் வீதியில் சென்று மறையும்வரை தனது கைகளை உயர்த்திப் 'போய்விட்டு வாருங்கள்' என்பதுபோல் அசைத்துக் கொண்டேயிருந்தாள். முதல்முதலாக லண்டனுக்கு வந்த பின்னர் மேரியின் வீட்டிற்குச் சில கடிதங்கள் எழுதியிருந்தான். திருமணம் செய்யுமுன் மேரி

எழுதிய கடிதங்களைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பலமுறை யோசித்திருக்கின்றான்.

தனது நெருங்கிய உறவினர் ஒரு சிலர் கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தபோதிலும், அவன் பெற்றோர் அவன் வேறு மதத்தில் தீருமணம் செய்வதை விரும்பமாட்டார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

இவையெல்லாம் நடந்து இப்போது பல வருடங்களாகிவிட்டன. இந்த இனிய நினைவுகள் எல்லாம் சுகந்தனின் மனதில் மீண்டும் ஒருமுறை வந்து நிழலாடியபோது காதிற்குள் இனிய சங்கீதம் கேட்பது போலவும், உடம்பெல்லாம் புல்லரிப்பது போலவும், நெஞ்சிற்குள் இலேசாகப் பனி பெய்வது போலவும் இருந்தது.

அப்போது நத்தார் ஆரவாரங்கள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. அன்று லண்டனில் மார்கழி மாதப் பனிமழையும் வெளியே இலேசாகக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. சற்று முன்னதாகத்தான் வெளியிலிருந்து வீட்டிற்குள் வந்திருந்தான் சுகந்தன். வீட்டில் யாரும் இருக்கவில்லை. அண்மையில் அவர்கள் எடுத்த குடும்பப்படம் எதிரேயிருந்த சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதிலே இருந்த தனது மனைவி, பிள்ளைகளின் அழகைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருந்தவனுக்குத்தான் இப்படியாகத் தன் பள்ளிக்கூடக் காதலி மேரியின் பழைய பசுமையான நினைவுகள் வந்து இதயத்திலே அலை மோதின.

எத்தனை ஆண்டுகள்தான் சென்றாலும் குறும்புகளுடன், அரும்பு மீசையுடன் பாடசாலை நாட்களில்

சுதந்திரப் பறவையாகச் சுற்றித் திரிந்த அந்த இனிய நாட்களை, ஆசிரியர்களை, நண்பர்களை, தோழிகளை மறக்கவே முடியாது. அனுபவமில்லாத வயதில், விளையாட்டிற்காகக் காதலித்திருந்தாலும் அது அழியாது அப்படியே இதயத்தில் பதிந்திருக்கும். அந்த நிலைதான் சுகந்தனுக்கும் அப்போது ஏற்பட்டிருந்தது.

யன்னலினூடாக வெளியே பார்த்தவனுக்கு, தனது மனைவியின் மோட்டார் வண்டி வந்து வீட்டிற்கு முன்னால் நிற்பது தெரிந்தது. அவர்களது இரண்டு குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு நத்தார் கொண்டாட்டத்திற்குத் தேவையான பொருட்கள், பரிசுகளை வாங்குவதற்காகக் கடைகளிற்குச் சென்றிருந்த பள்ளிக்கூடக் காதலியான அவனது மனைவி மேரி, தான் வாங்கிய பொருட்களை இரண்டு கைகளிலும் தூக்கமுடியாமல் தூக்கிக்கொண்டு, பிள்ளைகளுடன் வீட்டு வாசலை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

வீதா வீதாக்கவா

“இனிமேல் பள்ளிக்கூடம் முடிந்து வீட்டிற்கு வரும்போது அந்தப் பாழங்கிணற்றுப் பக்கமாக இருக்கும் பாதை வழியாக வராதே” சோபனாவைப் பார்த்து அவளின் அம்மா கிருஷ்ணவேணி மிகவும் அழுத்தமாகக் கூறினாள்.

ஏனென்றால் அன்றுதான் அந்த ஊரில் பெரிய மனிதர் என்று எல்லோராலும் மிகவும் மரியாதையுடன் அழைக்கப்படும் சோமசுந்தரத்தாரின் ஒரே மகன் பிரகாஷ் சில மாதங்களின் பின்னர் வெளியூரிலிருந்து திரும்பி வந்திருக்கின்றான். அதோடு மட்டுமல்ல, புதிதாக ஒரு மோட்டார் சைக்கிளையும் வாங்கி வைத்திருக்கின்றான்.

சோபனாவிற்கு பதினாறு வயதுதான் ஆகிறது. அந்த ஊரில் அவளைவிடச் சிறந்த அழகி என்று சொல்வதற்கு இனி யாராவது பிறந்துதான் வரவேண்டும். அதற்கும் அவளின் அம்மா கூறியதற்கும் என்ன தொடர்பு? அம்மா காரணமில்லாமல் சொல்லி இருக்கமாட்டார் என்று அவளுக்குத் தெரியும்.

உலகமெல்லாம் முன்னேறியபோதும் ஆங்காங்கே பல சிற்றூர்களில் இன்னமும் பெரிய மனிதர் இட்டதுதான் சட்டம். அவர்களுடைய பிள்ளைகள் என்ன குற்றம் செய்தாலும் தீருப்பிக் கேட்க ஆளில்லை. கேள்வி கேட்பவர்கள் அன்றிலிருந்து நிம்மதியாகவும் இருக்கமுடியாது.

அந்த ஊரில் இருந்த ஒரே கோவில் அண்ணமார் கோவில்தான். உயர்ந்து வளர்ந்த ஆலமரத்தின் அடியில் மூன்று சூலங்களும் அதற்கு முன்னால் அகன்ற கற்களும் தான் கோவிலின் மூலஸ்தானம். ஆண்டுக்கு ஒருமுறை அங்கே அனைவரும் கூடி அடுத்த ஊரில் இருக்கும் பெரிய கோவில் பூசாரியாரைக் கொண்டு பூஜைகள் செய்து ஆட்டுக்கடாக்களும் பலி கொடுப்பது வழக்கம்.

அண்ணமார் கோவிலுக்கும், அந்தப் பாழுங்கிணற்றுக்கும் இருநூறு கெஜத் தூரம்தான் இருக்கும். இரவில் தனியாகச் செல்லும்போது அண்ணமாரை நினைத்துக் கொண்டு சென்றால் ஆபத்து ஒன்றும் வராது என்பது அந்த ஊரில் வாழ்ந்தவர்களுடைய நம்பிக்கை. ஏதாவது நேர்த்திக்கடன் வைத்தால் அது நிச்சயம் பலிக்கும் என்பதும் அவர்களுடைய அசையாத நம்பிக்கை.

அந்தப் பாழுங்கிணற்றுக்குப் பக்கத்தில் பல உயர்ந்த மரங்கள் மிகவும் நெருக்கமாக வளர்ந்து இருக்கின்றன. மறுபக்கத்தில் கூடலாக இருக்கும் பனை மரங்களிடையே பாதைகளில்லை. பாழுங்கிணற்றுக்கும் பனை மரங்களுக்கும் இடையில் செல்லும் பாதை வழியாகத்தான் சோபனாவைச் செல்ல வேண்டாம் என்று கிருஷ்ணவேணி எச்சரித்திருந்தாள்.

பிரகாஷம் அவனது நண்பர்களும் பொழுது போக்கிற்காக அந்த உயர்ந்த மரங்களிடையே மறைந்திருந்து அந்த ஒற்றையடிப் பாதைவழியாகச் செல்லும் இளம் பெண் பிள்ளைகளுக்கு, முக்கியமாகப் பாடசாலை முடிந்து வரும் பெண் பிள்ளைகளுக்கு பலவிதமான தொல்லைகளையும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மறைந்திருந்து திடீரென ஓடிவந்து பயமுறுத்தல், கையைப் பிடித்து இழுத்தல், முகத்தை முத்தமிடுவதுபோல் கொண்டு சென்று மிரட்டுதல், மரங்களின் பின்னால் இழுத்துச் சென்று பயமுறுத்தல் இப்படிப் பலவிதமான தொந்தரவுகள்.

அந்தப் பாதையை விட்டுப் பெரிய பாதையில் வருவதாயின், குறைந்தது ஒரு மைல் தூரமாவது அதிகமாக நடக்கவேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்தக் குறுக்குப் பாதை வழியாக வருவார்கள். கிருஷ்ணவேணி அம்மா பயந்ததற்குக் காரணம், மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால்தான் ஒருநாள் அந்த உயர்ந்த மரங்களிடையே பதுங்கி இருந்த பிரகாஷம் அவன் நண்பர்களும், அந்த வழியாகச் சென்ற மாரிமுத்துவின் மகள் இலட்சுமியை அதற்குள் இழுத்துச் சென்று மானபங்கப் படுத்திவிட்டார்கள்.

அவன் இப்படி நடப்பதற்குக் காரணம் - அவன் அப்பா ஊரிலே பெரிய மனிதர் என்ற இறுமாப்பும், கேட்பதற்கு யாரும் இல்லை என்ற துணிவுதான். அதுவும் இலட்சுமி தாழ்ந்த ஜாதிப் பெண் என்றால் ஒரு படி குறைத்துத்தான் எல்லோரும் கணிப்பார்கள்.

இலட்சுமியின் தந்தை மாரிமுத்து தினமும் வேலை முடிந்து வரும்போது உழைத்த பணத்தில் பெரும் பகுதியைக் குடித்துச் செலவழித்துவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குச் செல்வார். ஒருநாள் அளவுக்கு மிஞ்சிய குடி வெறியில் தள்ளாடியபடி வந்ததால் பாதை தவறி அந்தப் பாழுங்கிணற்றுக்குள்ளே விழுந்துவிட்டார்.

கடும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தபடியால் அவர், அடிப்பாரற்ற அந்தக் கிணற்றுக்குள் இருந்து இரண்டு கால்களும் முறிந்த வேதனையில் முனகியதையோ, இடைக்கிடையே பெரும் கூக்குரலிட்டு உதவிக்கு அழைத்ததையோ யாரும் கேட்டிருக்கவில்லை. விடியும்வரை அவர் அதற்குள் தவறி விழுந்ததை யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. மறுநாள் தேடியபோது, பாழுங்கிணற்றுக்குள் மாரிமுத்துவைக் கண்டார்கள். எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வெளியே எடுத்தபோது அவருடலில் உயிர் இருக்கவில்லை.

தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதிக்காரனான மாரிமுத்து இறந்து இரண்டு வருடங்கள் கூட ஆகவில்லை. அவரது ஒரே மகள் இலட்சுமிதான் கூலி வேலைகள் செய்து அந்தக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தாள். திருமண வயதான அவளின் கொழு கொழுவென்ற உடம்பின் கவர்ச்சி, அந்த

ஊர் பெரிய மனிதரின் ஏக புத்திரனின் கண்களை ஈர்ந்திழுத்தது. காமம் தலைக்கேறியது. சாதி சமயமெல்லாம் தூக்கியெறியப்பட்டது. அந்த வெறியில் இலட்சுமியின் வாழ்வும் பறிக்கப்பட்டுவிட்டது.

தனக்கு நேர்ந்த நிலையை எண்ணி எண்ணி இரண்டு நாட்களாக வீட்டை விட்டு வெளியே வரவேயில்லை. மூன்றாம் நாள் அதிகாலையில் அருகேயிருந்த சிறிய மரமொன்றில் சுருக்குப் போட்டுக்கொண்டு தன்னுயிரையே விட்டுவிட்டாள்.

தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதியில் பிறந்திருந்தாலும் கவரிமான்போல் தன் கற்புப் பறிபோனபின் அவள் வாழவே விரும்பவில்லை. தனக்காக நீதி கேட்க யாரும் வரப்போவதில்லை என்பதும், அப்படிக்கேட்டாலும் அது கிடைக்கப் போவதில்லை என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். தான் இறந்தால் தன் தாய் விசாலாட்சி தனித்து விடுவாள் என்பதும் அவள் அறியாததல்ல. ஆனால் இழந்த மானத்தோடு அவள் இனிமேல் இந்த உலகில் வாழ முடியாது. அவளை அந்த ஊரில் அல்ல, எந்த ஊரிலும் யாருமே மணமகளாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

எல்லோருக்கும் என்ன நடந்தது என்று தெரியும். இருந்தும் யாரும் எதுவும் பேசவேயில்லை. அந்தப் பெரிய மனிதர் இரவோடு இரவாகத் தனது புத்திரனை வேறு ஊருக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டுத் தனது மகன் ஊரிலேயே இல்லை என்று அப்பட்டமாகப் பொய் ஒன்றைச் சொல்லி, ஊராரின் கண்களிலேயே மண்ணைத் தூவிவிட்டார். அப்பாவிப் பெண்மேல்தான் எல்லோரும் அநியாயமாகப் பழியைச் சுமத்தினார்.

சில மாத இடைவெளிக்குப் பின்னர் அன்றுதான் திரும்பவும் பிரகாஷ் அந்த ஊருக்குத் திரும்பி வந்துள்ளான். அதுவும் புதிய மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்றோடு வந்திருக்கின்றான். வந்த நேரம் தொடக்கம் அந்த ஊரை ஒரு நான்கு தடவைகளாவது சுற்றி வந்திருப்பான். ஒன்று, தான் அந்த ஊருக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டேன் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவும், மற்றொன்று தனது புதிய மோட்டார் சைக்கிளைக் காட்டுவதற்காகவும்தான்.

அன்றும் வழமைபோல் பாடசாலை முடியும் நேரத்தில் முன்பு நின்ற அதே இடத்தில் வந்து தனது புதிய மோட்டார் சைக்கிளோடு தனியே நின்றிருந்தான்.

தனது மகள் இலட்சுமி அநியாயமாக இறந்த நாள் தொடக்கம் தினமும் விசாலாட்சி அண்ணமார் கோவிலுக்கு வந்து அகன்ற ஆலமரத்தடியில் இருந்து அழுவாள். குறைந்தது அரை மணி நேரமாவது சுற்றிச் சுற்றி வந்து கும்பிடுவாள். தன் மகளுக்கு நேர்ந்த கதிக்காக நீதி தருமாறு வேண்டுவாள்.

தனது பிரார்த்தனைகளை முடித்துக்கொண்டு அந்த ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக அருகே இருந்த தனது வீட்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன விசாலாட்சி! மாரிமுத்துவும் போய்விட்டான். கடவுளே எனக்கு வேறொரு கணவனைத் தா என்று வேண்டிவிட்டு வருகிறாயா?” என்று அவள் எதிரிலே வந்தபடியே கேட்டான் பிரகாஷ்.

விசாலாட்சி இதனைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனைக் கண்டவுடன் அவளுக்கு அழகையும்,

ஆத்திரமும் ஒன்றாக வந்தது. ஆனால் அவள் பயப்படவில்லை.

“நீ செய்கின்ற கொடுமைகளுக்கு இந்த அண்ணமார் சுவாமி சீக்கிரம் ஒரு முடிவு கட்டுவார்” என்றாள்.

பிரகாஷ் தீடுக்குற்றான். ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதிப்பெண் அவனைப் பார்த்து, ‘நீ’ என்று கூறியது இதுதான் முதல் தடவை. அவன் அதிர்ச்சி மாறுவதற்குள் விசாலாட்சி அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விட்டாள். நிமிர்ந்து பார்த்தான். எதிரே சோபனா வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளின் அழகு அவளின் கோபத்தைச் சிறிது தணித்தது. “சோபனாக் குட்டி, எப்போ என்னுடைய மோட்டார் சைக்கிளில் என்னோடு தனியே வரப் போகின்றாய்?” என்றான்.

“ம்! அதுக்கு வேறே ஆளைப்பார். இல்லை என்றால் என்னுடைய செருப்புதான் இனிமேல் பேசும்” என்று முகத்தில் அடித்தாற்போல் கூறினாள்.

“உனக்கு இவ்வளவு வாய்க் கொழுப்பா? உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் இன்றைக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்காவிட்டால் நான் பிரகாஷ் இல்லை” என்று கூறிவிட்டு தனது புதிய மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு விரைவாக எங்கோ புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.

இந்தச் செய்தி உடனே காட்டுத்தீ போல் ஊரெங்கும் பரவிவிட்டது. இப்படி நடந்ததெல்லாம் எப்படியோ

சோபனாவின் அம்மாவிற்கும் தெரிந்து விட்டது. அவளுக்கு பிரகாஷ் எப்படிப்பட்டவன் என்பது தெரியும். எனவே தனது மகளை தூரத்து உறவினர் ஒருவரின் வீட்டிற்குச் சென்று அன்று இரவு தங்கும்படி அனுப்பி வைத்தாள்.

அன்று இரவு ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறதென்று எல்லோர் மனத்திலும் ஒருவித பயம் கௌவிக் கொண்டது. ஏனெனில் இதுவரை யாரும் பிரகாஷை எதிர்த்துப் பேசியதே கிடையாது. ஒரே நாளில் இரண்டு பெண்கள் தன்னை எதிர்த்துப் பேசி விட்டார்களே என்று அவனுக்கு அடக்க முடியாத கோபம். யாரையாவது பிடித்து ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று இரவு வரும் வரை காத்திருந்தான்.

இரவும் வந்தது. அதேபோல் அன்றைக்கென்று மின்னல், இடியோடு கூடிய மழையும் ஆரம்பமாகியது. அது எல்லோருடைய பயத்தை மேலும் அதிகமாக்கியது. எல்லோரும் அண்ணமாரே! எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள் சுவாமி! என்று என்னேரமும் வேண்டிக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

பிரகாஷும் தன் நண்பர்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு தனியே எங்கோ சென்றுவிட்டான் என்று கேள்விப்பட்டார்கள். ஆனால் அவன் ஏதோ பெரிய திட்டத்துடனேதான் சென்றிருக்கின்றான் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். எந்த நேரமும் அவனது புதிய மோட்டார் சைக்கிளின் இரைச்சல் சத்தம் அங்கே கேட்கலாம் என்றே எல்லோரும் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

இரவு பதினொரு மணி இருக்கும். இடி முழக்கத்தையும், மழையின் பேரிரைச்சலையும் கிழித்துக்கொண்டு பிரகாஷின் புதிய மோட்டார் சைக்கிளின் சத்தம் வந்தது.

அந்தக் கிராமத்தின் வீடுகளிற்கிடையே இருந்த சிறு பாதை வழியாக அவனின் புதிய மோட்டார் சைக்கிள் சோபனாவின் வீட்டிற்கும், விசாலாட்சி வீட்டிற்கும் அங்கும் இங்குமாக ஓடிய சத்தம் எல்லோர் காதுகளிலும் கேட்டது.

சோபனாவின் வீட்டிற்கு முன்னால் வந்து நின்று கொண்டு அவளை வெளியே வரும்படி கோபமாக அழைத்தான். அங்கே அவள் இல்லை என்று தெரிந்ததும், விசாலாட்சி வீட்டிற்குச் சென்றான். அவளும் அங்கு இருக்கவில்லை. அவன் உடனே எங்கோ போனான். பத்து நிமிடத்திற்கு ஒருமுறை திரும்பத் திரும்ப அவன் அங்கு வந்து தன் வாய்க்கு வந்தபடி எல்லாம் உரத்துச் சத்தம் போட்டு பேசியதும் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

அதன் பிறகு பெரும் இரைச்சலோடு அவன் தனது புதிய மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு அந்த அண்ணமார் கோவில் பாதை வழியாகப் போவது தெரிந்தது.

சோபனாவின் அம்மா, பிரகாஷ் சோபனாவைத் தேடிக்கொண்டு அவர்களின் தூரத்து உறவினர் வீட்டுக்குச் சென்றிருப்பானோ என்று பயந்துகொண்டே இருந்தார். ஆனால் சோபனாவை அழைத்துக்கொண்டு சென்ற கிருஷ்ணவேணியின் கணவனும் அங்கேயே இரவு தங்கி நிற்பதால் ஓரளவு ஆறுதலடைந்தாள். எப்படியிருந்த

போதிலும் அவளால் நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ள முடியவேயில்லை. வெளியே இருந்த மரத் தூணில் சாய்ந்தபடி இருந்தவர், அதிகாலை வேளையில், தான் இருந்த இடத்திலேயே அயர்ந்து தூங்கிவிட்டார்.

மறுநாள் காலையில் என்றும் இல்லாதவாறு ஊர் மக்களின் ஆரவாரம் கேட்டது. அசையாது அயர்ந்து தூங்கியவர் அவசர அவசரமாக எழுந்தார். எழுந்து வெளியே வந்தவர் எல்லோரும் அண்ணமார் கோவிலை நோக்கி ஓடுவதைக் கண்டு தானும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினார்.

விசாலாட்சியும், முதல் நாள் பிரகாஷை ஆத்திரத்தில் ஏசிவிட்டாள். அதனால் அவளின் வீட்டிற்குச் சென்று அவளுக்கு ஏதாவது தீங்கு செய்திருப்பானோ என்று எண்ணியபடியே ஓடினார். ஆனால் எல்லோரும் அண்ணமார் கோவிலையும் தாண்டி அருகே இருந்த அந்தப் பாழ்கிணற்றை நோக்கி ஓடுவதை அவர் அப்போதுதான் உணர்ந்தார்.

அந்தக் கிணற்றைச்சுற்றி ஒரே கூட்டம். ஊரே அங்கே திரண்டிருந்தது. கிருஷ்ணவேணியைக் கண்டதும் எல்லோரும் தமக்குள் இரகசியமாக ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள்.

கிணற்றுக்குள் குனிந்து பார்த்தவர் திடுக்குற்றார். பிரகாஷின் உயிரற்ற உடலும், அதன் மேல் அவன் ஓட்டி வந்த புதிய மோட்டார் சைக்கிளும் கிடந்தது. குடிபோதையில் மோட்டார் சைக்கிளை ஓட்டி வந்தவன், கொட்டிய மழையில் பாதை தவறி அந்தப் பாழுங்கிணற்றுள் தனது மோட்டார்

செ.நி. செல்வராஜா

சைக்கிளோடு பாய்ந்துவிட்டான். இரவு முழுதும் கூக்குரல் போட்டானோ என்னவோ யாருக்குமே தெரியாது. காலையில்தான் அந்த விபாத் நிகழ்வு வெளிச்சத்திற்கு வந்தது.

சோபனாவின் தாயார் நிமிர்ந்து பார்த்தார். பிரகாஷின் தந்தையும் தாயும் ஊரார் முன்னால் தலை குனிந்தவாறே கண்களில் நீர் நிறைய நின்று கொண்டிருந்தனர். தமது பிள்ளையின் அட்டகாசங்களை அவ்வப்போது கண்டிக்காது விட்டதற்காக அவர்கள் வருத்தப்படுவதுபோல் தெரிந்தது.

திரும்பி மறுபுறம் பார்த்தார். அண்ணமார் கோவிலில் இலட்சுமியின் தாய் விசாலாட்சி, தன் இரு கைகளையும் தலைமேல் கூப்பி நின்றபடி என்னவோ வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள் - வழக்கம்போல!

இப்படியும் செ லநிகர்கள்

அம்மா கோவிலிலிருந்து திரும்பி வந்தநேரம் தொடக்கம், “அந்தப் பிள்ளையைப் பார்க்க எவ்வளவு பாவமாக இருக்கிறது. எவ்வளவோ நேரமாக தலையின்மேல் கூப்பிய கைகளுடன் நின்றுகொண்டு இருந்தாள். அப்படி என்னதான் கடவுளிடம் வேண்டிக் கொண்டாளோ தெரியவில்லை. இந்த இளம் வயதிலே அவளுக்கு இப்படியான ஒரு விதி அமைந்துவிட்டதே” என்று அடிக்கொரு தடவை அப்பாவிடம் கூறிக்கொண்டே இருந்தார். அப்பாவிற்கு அடுத்தவர் விடயத்திலே அவ்வளவு அக்கறை இருப்பது இல்லை. ஆகையால், அம்மா அப்படி ஏன் கூறினார் என்று எதுவித கேள்விகளுமே கேட்கவில்லை.

நான் சிறியவனாக இருந்தபோதிலும், பெரியவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்பதை இரகசியமாக அறிவதில் எனக்கு மிகுந்த அக்கறை இருந்தது. அம்மா ஏதாவது வேலை செய்யச் சொன்னால் அவற்றை உடனேயே செய்துவிட்டு, மீதி கதைகளைக் கேட்பதற்காக வேறு ஏதாவது வேலை செய்யும் சாக்கில் அவர்கள் அருகே போய் நின்றுகொள்வேன்.

சிறிது நேரத்தில், எனது சிறிய தாயார் அங்கே வந்தார். என் அம்மாவிற்கு தான் கோவிலில் கண்ட காட்சியை தன் மனதிற்குள் அடக்கி வைத்திருக்க முடியவேயில்லை. சரோஜினி என்ற பெண்ணைப்பற்றித்தான் அம்மா முன்னர் அப்பாவுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இப்போது என் சிறிய தாயாருக்கு எல்லாம் விவரமாகக் கூறினார். நான் படித்துக் கொண்டிருந்த பாடசாலையில்தான் சரோஜினியும் படித்தார். எனக்கு இரண்டு வருடங்கள் மூத்தவர். அம்மா தனது தங்கைக்கு தனது மனக்கிடக்கைகளைக் கூறிக்கொண்டிருந்தபோது என் மனமும் பின்னோக்கிச் சென்று கொண்டேயிருந்தது.

சுமார் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால்தான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. நான் அப்போது எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் அப்போது பாடசாலையில் ஒரு சாதாரண மாணவன். சில பிரபல்யமான மாணவர்களைப்போல் எல்லோருக்கும் என்னைத் தெரியாது. நான் அங்கு படிக்கின்றேன் என்று சொன்னால்தான் மற்றைய வகுப்பு மாணவர்களுக்கே என்னைத் தெரியும்.

அன்று வியாழக்கிழமை. சாதாரணமாக கிழமையின் நடுப்பகுதியிலிருக்கும் சோம்பல் அன்றில்லை; ஆனால் காலையிலிருந்தே எங்கும் ஒரே ஆரவாரமாக இருந்தது. எல்லோரும் கிசு கிசுவென்று ஏதோ தங்களுக்குள் கதைத்துக்கொண்டே யிருந்தார்கள். ஆசிரியர்களின் முகங்களில் ஒருவகை பீதி படர்ந்திருந்தது. மாணவர் முகங்களிலே புதுவகை ஆர்வமும், இனம் தெரியாத உற்சாகமும் இருப்பது தெரிந்தது. வகுப்புக்கள் ஆரம்பமாவதற்கு வேண்டிய முதல் மணி ஒலித்த பின்னரும் ஆங்காங்கே மூலைக்கு மூலை மாணவ - மாணவிகள் நின்று கதைத்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். அப்படி நின்ற மாணவர்களை அவரவர் வகுப்புக்களுக்குப் போகும் வண்ணம் ஆசிரியர்கள் என்றுமில்லாத ஒருவித அச்சத்தோடு சுவறினார்கள்.

என்னவென்று அறிய மனம் ஆவல் அடைந்தபோதும், ஏதோ நடக்கக்கூடாதது ஒன்று நடந்து விட்டதைப்போன்றே என் மனதுள் பட்டது. இறுதியாகத்தான் எனது நண்பன் சுந்தரலிங்கத்திடமிருந்து என் காதுகளுக்கும் அந்தக் கிசுகிசு எட்டியது. கிசுகிசு என்று கதைப்பதால்தான் இப்படியான விடயங்களுக்கும் 'கிசுகிசு' என்று பெயர் வைத்தார்களோ என்னவோ?

'சோமசுந்தரம் மாஸ்டர்' என்றால் எல்லோருக்கும் தெரியும். பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகானவர். எடுப்பாக உடைகள் அணிவார். அழகாகத் தலையைச் சீவிவிடுவார். ஆனால் அதீதமாக மற்றவர்களுடன் பேசமாட்டார். தனக்குத் தெரிந்தவர்களுடன் நன்றாகப் பழகுவார். தனது பாடங்கள் இல்லாத வேளைகளில் ஆசிரியர்களுக்கான

அறையிலே ஒரு மூலையில் அமர்ந்துகொண்டு ஏதாவது புத்தகம்தான் படித்துக் கொண்டிருப்பார்.

அந்த நாட்களில் மோட்டார் வாகனம் வைத்திருக்கும் ஆசிரியர்கள் மிகவும் குறைவு. ஒன்று அவர்கள் சிறிதளவாவது வசதி படைத்தவர்களாக இருக்கவேண்டும். அல்லது கணவன் - மனைவி இருவரும் ஆசிரியர்களாக இருக்கவேண்டும். சோமசுந்தரம் மாஸ்டர் முப்பது வயதைத் தாண்டிவிட்டவர். ஆனால் இன்னும் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. ஏனென்று யாருக்கும் தெரியாது. யாரும் தெரிந்துகொள்ளவும் முயலவில்லை. அவர் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்பதுபோலவே இருப்பார். தனது சொந்த விடயங்களை யாருடனும் பகிர்ந்து கொள்ளவும் மாட்டார்.

சறோஜினியின் வகுப்பு ஆசிரியரும் அப்போது சோமசுந்தரம் மாஸ்டர்தான். தான் படிக்கும் பாடங்களில் ஏதாவது சந்தேகம் என்றால், அவரிடம்தான் அவள் சென்று கேட்பாள். அவர் சறோஜினியின் தூரத்து உறவினர் என்றும் சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். அதனால் அவள் அவருடன் தனியே சில வேளைகளில் சிரித்துக் கதைக்கும் போதெல்லாம் யாரும் அதனைப் பெரிதுபடுத்துவதில்லை.

சறோஜினி சுமாரான அழகிதான், ஆனால் பார்ப்பதற்கு மிகவும் கவர்ச்சியாக இருப்பாள். கலகலப்பாக எல்லோருடனும் பேசுவாள். அவளோடு ஒத்த வயதுடைய மாணவர்கள் பலர் அவளுடன் பேசுவதைப் பெருமையாக எண்ணினார்கள். சிலர் அவளைத் தமது பள்ளிக்கூடக் காதலியாக்க முனைந்தார்கள். எதுவும் முடியாதவர்கள்

அவளைத் தங்கள் மனதிலே இருத்தீ, தாங்கள் விரும்பியவாறு எல்லாம் கற்பனை செய்து மகிழ்ந்தார்கள். ஆனால் அவள் யாரையும் விரும்பியதாக நான் அறியவில்லை.

தனது ஓய்வு நேரங்களில் ஆசிரியர்களுக்கான அறையில் இருந்து படித்துக் கொண்டிருந்த சோமசுந்தரம் மாஸ்டர், இப்போது மாணவர்கள் விளையாட்டு மைதானத்திற்கோ அல்லது பரிசோதனைக் கூடத்திற்கோ சென்று விட்டால், காலியாக இருக்கும் அந்த வகுப்பறைகளிலிருந்தும் ஏதாவது படிக்க ஆரம்பித்தார். ஏன் என்று யாருக்கும் தெரியாது. பாடசாலை அதிபரும் அதனைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை.

தனது வகுப்பில் அவருடன் கேள்விகள் கேட்டும், சந்தேகங்களைத் தீர்த்தும், சிரித்துக் கதைத்தும் ஏனைய மாணவர்களின் மனதில் ஒருவித சபலத்தை ஏற்படுத்திய சரோஜினி, நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அவர் தனியே இருக்கும் வகுப்பறைகளுக்குச் சென்று அவரிடம் பேசியும், பழகியும் வந்தாள். அந்த வழியால் போவோர் வருவோர் எல்லாம் அவள் சிரித்துக் கதைப்பதைக் கேட்டிருந்தாலும் எதுவித சந்தேகமும் கொள்ளவுமில்லை.

சில துணிவுள்ள மாணவர்கள் தமக்கு விருப்பமான மாணவிகளுடன் தூதுவர்கள் ஊடாக இரகசியக் கடிதத் தொடர்புகள் வைத்துக் கொள்வார்கள். இவற்றை அறிந்த சிலர் அவர்களுடைய பெயர்களை ஜோடியாக எல்லோருக்கும் தெரியும்படியும் எழுதிவிடுவார்கள். ஒரு சிலர் தாங்களே தங்களது பெயரையும், தனக்குப் பிடித்த

மாணவியின் பெயரையும் ஜோடியாக மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல், ஆனால் எல்லோரும் பார்க்கக்கூடிய இடத்தில் எழுதிவிடுவார்கள். அப்படித் துணிவில்லாதவர்கள் தமக்கு விருப்பமானவர்களைப் பார்த்து இரகசியமாக இரசித்து, மனதில் கற்பனைக் கோட்டைகளைக் கட்டுவதோடு மட்டும் நின்றுவிடுவார்கள். ஆனால் ஓர் ஆசிரியரையும் மாணவியையும் சேர்த்து யாரும் கதை கட்டுவதுமில்லை, சுவர்களில் எழுதுவதுமில்லை. இவர்களைப் பார்த்தவர்கள் எல்லோரும், அவர்கள் சொந்தக்காரர்கள் எப்படையும் பேசலாம் என்றே மீண்டும் மீண்டும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

எனது நண்பன் சுந்தரலிங்கம் கூறியதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

“நேற்றுப் பின்னேரம் சோமசுந்தரம் மாஸ்டர் சறோஜினியைக் கூட்டிக்கொண்டு எங்கேயோ போய், இரவு பத்து மணிக்குத்தான் வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டாராம்” என்று கூறினான்.

“எங்கே கூட்டிக்கொண்டு போனார்?”

“ஏதோ ஒரு ஹொட்டேலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனாராம்?”

“ஏன் கூட்டிக்கொண்டு போனார்?”

“நீ ஒரு முட்டாள்தான். உனக்கு இரகசியமாகப் பெட்டைகளைப் பார்க்கத்தான் தெரியும். வேறொன்றும் தெரியாது” என்றான் சிறிது கோபமாக.

அவன் இப்படிக் கூறியதைக் கேட்டதும் சிறிது தூரத்தில் தமக்குள் ஏதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்த எனது

வகுப்பு மாணவிகள் தாம் கதைத்ததையும் விட்டுவிட்டு எம்மைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“இப்போது வகுப்பிற்குப் போ, ஆனால் என்னிடம் கேட்டதுபோல் யாரிடமும் கேள்விகள் கேட்காதே. நான் பாடசாலை முடிந்ததும் எல்லாம் கூறுகின்றேன்” என்றான்.

அன்று மாதத்தொடக்கம். ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகவே காணப்பட்டார்கள். சரோஜினியின் கதை சில நிமிடங்களுக்குள் காட்டுத்தீ போல் பாடசாலை முழுவதும் பரவிவிட்டது. எல்லோரும் சரோஜினி, சரோஜினி என்றுதான் பேசிக் கொண்டார்கள். சோமசுந்தரம் மாஸ்டர் என்ற பெயரைக் கூறிக் கதைத்தோர் மிகவும் குறைவென்றே கூறவேண்டும்.

பொதுவாக ஓர் ஆணின்மேல் பழியைப் போடுவதை விட, ஒரு பெண்ணின் மேல் இலகுவாகப் பழியைப் போடுவார்கள். இப்படியான செயல்களால் கூடுதலாகப் பாதிக்கப்படுவது பெண்கள்தானே! ஆனால் ஆண்கள் அவ்வளவாகப் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஒரு பெண்ணிற்குக் களங்கம் ஏற்பட்டால் அவளை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டார்கள். இதுதான் எமது சமுதாயத்தின் வழக்கம்.

நான் சிறியவனாக இருந்தும் அன்று முழுதும் என் மனம் சரோஜினியையே சுற்றிச் சுற்றியே வந்தது. ஒரு நாளுக்குள்ளேயே அவளுடைய பெயரில் எவ்வளவு கறை படிந்துவிட்டது? கூடாத பெயர் வாங்குவதற்கு குறுகிய நேரம் போதும் என்று அறிந்திருந்தபோதும் அதனை உணர்ஜிதப்படுத்தியது அன்றைய நிகழ்வதான்.

நேற்றைய தினம் என்றும் இல்லாதவாறு புதிய பாவாடை, சட்டை, தாவணி எல்லாம் போட்டுக்கொண்டு வந்ததெல்லாம் இப்போதுதான் பலருக்கு நினைவிற்கு வந்தது. தாம் கண்டவற்றையும், காணாதவற்றைக் கற்பனை செய்து எனது வகுப்பு நண்பர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

“நேற்று சொண்டுக்கும் சிவப்புச்சாயம் பூசிக்கொண்டு பாடசாலைக்கு வந்தார். நீ கவனித்தாயா?”

“யார்? சோமசுந்தர மாஸ்டரா?”

“முட்டாள்! ஆண்கள் சொண்டுக்குச் சிவப்புச் சாயம் பூசியதை எப்போவாவது பார்த்திருக்கின்றாயா?”

“நான் சொண்டுக்குச் சிவப்புச் சாயம் பூசிய யாரையுமே இதுவரை காணவில்லை.”

“நீ சுத்தப் பட்டிக்காடு. நான் சரோஜினியைத்தான் சொன்னேன்.”

“இல்லை! அவளின் சொண்டு இயற்கையாகவே சிவப்புத்தானே!”

“நேற்று அவளிற்குப் பக்கத்திலே சென்றபோது ஒருவித வாசனை அடித்தது இப்போதுதான் நினைவிற்கு வருகின்றது.”

“நீ நேற்று ஏன் அவளின் பக்கம் சென்றாய்?”

“உனக்குச் சொல்வதைவிட ஒரு மரத்திற்குச் சொல்லலாம்.”

இப்படியாக பலரும் பலவாறு பேசிக்கொண்டார்கள். எவ்வளவு இலகுவாக எல்லோரும் அவளைக் குற்றம் கூறுகின்றார்களே என்று என் மனதில் எண்ணிக்கொண்டேன். எல்லோரும் பலவாறு கதைத்தபோதும் சரோஜினியோ, சோமசுந்தரம் மாஸ்டரோ இதுவரை பாடசாலைக்கு வரவில்லை. எல்லோரும் அவர்கள் வரவையே எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

பாடசாலை ஆரம்பமாவதற்கான இரண்டாவது மணி ஒலிக்க சில நிமிடங்களே இருந்தன. தூரத்தே சரோஜினி மட்டும் தனியே வருவது தெரிந்தது. அவர்களைப் பற்றி ஆங்காங்கே பேசிக்கொண்டிருந்த மாணவர்கள் எல்லோரும் நல்ல பிள்ளைகள் போல் ஓடிச்சென்று தமது வகுப்பறைகளில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். ஆனால் அங்கிருந்து கடைக்கண்களால் அவள் என்ன செய்கின்றாள் என்பதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சரோஜினி எதுவித சலனமுமில்லாமல் தனது வகுப்பிற்குள் நுழைந்து தனது இருப்பிடத்தில் போய் அமர்ந்தாள். அந்த வகுப்பு என்றுமில்லாதவாறு மிகவும் அமைதியாகக் காணப்பட்டது. சாதாரணமாகக் கதைப்பவர்கள் கூட அன்று எதுவும் கதைக்கவில்லை. எல்லோரும் படிப்பதுபோல் பாவனை செய்துகொண்டு கீழ்க்கண்களால் சரோஜினியையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். இதனை அவளும் இரகசியமாகக் கவனித்தாள்.

சோமசுந்தரம் மாஸ்டரின் பாடம் எப்போது வரும். அப்போது என்னவெல்லாம் நடக்கப்போகின்றது என்று

அறிய எல்லோரும் ஆவலாகவே இருந்தார்கள். நான்காவது பாடம்தான் அவரது பாடம். இப்போதிருந்தே அருகில் இருந்த வகுப்பு மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் சந்தர்ப்பம் வரும்போதெல்லாம் அந்த வகுப்பை திரும்பித் திரும்பப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

இரண்டு பாடங்கள் முடிந்ததும் வெளியே சென்ற சரோஜினி, திரும்பி வகுப்பிற்கு வரவேயில்லை. எல்லோரும் ஒருவருடைய முகத்தை ஒருவர் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டார்களே தவிர எதுவும் பேசவில்லை. அந்தப் பார்வைகளிலே பலவிதமான கேள்விகள் இருந்ததை எல்லோரும் அறிவார்கள்.

திடீரென்று இன்னொரு செய்தி மிக வேகமாகப் பரவி வந்து என் காதுகளை எட்டியது. சரோஜினியை உப அதிபர் அழைத்துக் கதைத்தாராம். அதன் பிறகு சரோஜினி வீட்டிற்குப் போய்விட்டாளாம். அது எல்லோருக்கும் இன்னொரு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. அதைவிட பெரிய அதிர்ச்சி சோமசுந்தரம் மாஸ்டர் இனிமேல் பாடசாலைக்கே வரமாட்டாராம் என்று இன்னொரு செய்தியும் மிக வேகமாகப் பரவியது. ஏனென்றால் அவர் நேற்றோடு எமது பாடசாலையை விட்டு மாற்றலாகி, இன்று காலையில் கண்டியிலுள்ள ஒரு பாடசாலைக்குச் சென்றுவிட்டாராம்.

எதனை நம்புவது எதனை விடுவது என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. எது உண்மை எது பொய்யென்றும் எவருக்கும் புரியவில்லை. எல்லோர் மனதிலும் ஒருவித குழப்பம். இதுவரை சோமசுந்தரம் மாஸ்டர் கற்பித்து வந்த பாடத்திற்காக ஒரு புதிய ஆசிரியர் வந்த பின்னர்தான்

எல்லோருக்கும் என்ன நடக்கின்றது என்பது ஓரளவு வெளிச்சத்திற்கு வந்தது. சரோஜினி மேல் இப்போது எல்லோருக்கும் ஒருவித பரிதாப உணர்வும் பிறக்கத் தொடங்கியது.

வகுப்பில் இருந்த சரோஜினியை பாடசாலை உபாதிபர் பத்மாவதி தனது அறைக்கு அழைத்தார். சிறிது நேரம் தலையைக் குனிந்து கொண்டிருந்த சரோஜினியை இமைமூடாமல் பார்த்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டு;

“நான் கேட்பவற்றிற்கு உண்மையான பதில் கூறவேண்டும். இங்கே எல்லோரும் நேற்று நீ எங்கேயோ போய் வந்ததாகக் கூறுகின்றார்கள். அது உண்மையா?” என்று கேட்டார்.

ஆம் என்று தலையை மட்டுமே ஆட்டினாள் சரோஜினி.

“எங்கே சென்றாய்?”

“ஒரு சிநேகிதியின் வீட்டிற்கு....”

“யார் அந்தச் சிநேகிதி?”

“.....”

“பொய் சொல்லக்கூடாது.”

“ஓர்..... உல்லாச..... விடுதிக்குச் சென்றேன்.”

“இது உனது அம்மா, அப்பாவிற்குத் தெரியுமா?”

“நான் சினிமாவிற்கு எனது சிநேகிதியுடன் செல்வதாகக் கூறிவிட்டுத்தான் சென்றேன்.”

“உன்னோடு சோமசுந்தரம் மாஸ்டரும் வந்தாரா?”

“.....”

“நான் முன்னரே கூறிவிட்டேன். நீ உண்மை சொல்லவேண்டும். பொய் சொல்பவர்களை எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது” என்றார்.

சறோஜினியின் கண்கள் உடனே பனிக்க ஆரம்பித்தன. அவள் கண்கள் சோமசுந்தரம் மாஸ்டரைத் தேடியது. அது உபஅதிபர் பத்மாவதிக்கு விளங்கிவிட்டது.

“உனக்கு சோமசுந்தரம் மாஸ்டரைப் பற்றி இன்னொரு செய்தி தெரியுமா?” என்று கேட்டுவிட்டு உப அதிபர் சறோஜினியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சறோஜினி ஆச்சரியத்தோடு திடீரென்று நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தாள்.

“சோமசுந்தரம் மாஸ்டர் நேற்றோடு இந்தப் பாடசாலையைவிட்டு மாற்றலாகிவிட்டார். அவர் இன்று காலையிலேயே மலையகத்திலுள்ள ஒரு பாடசாலைக்குப் போய்விட்டார்.”

“என்ன.....?” என்று மட்டும் கூக்குரலிட்டபடியே பேரிடியால் தாக்கப்பட்டவள்போல் துடித்தாள். கண்கள் பொலபொலவென்று நீரைச் சொரிந்தன. குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

“இதற்குத்தான் பெரியவர்களுடைய புத்திமதிகளைக் கேட்டு நடக்கவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இப்போது அழுது என்ன பிரயோசனம்.”

“அவர் இனி இங்கே வரமாட்டாரா?”

“அது அவரைத்தான் கேட்கவேண்டும்.”

“அவர் என்னைக் கலியாணம் செய்வதாகக் கூறினார் அதுதான்...”

வார்த்தைகளை முடிக்காமலே தொடர்ந்தும் அழுதாள். அதற்கிடையில் கூக்குரலிட்ட சத்தத்தைக் கேட்டு பக்கத்து அறையிலிருந்த பாடசாலை அதிபரும் அங்கே வந்துவிட்டார். அவர் உப அதிபரைத் தனியே அழைத்து;

“சுறோஜினியை வீட்டிற்கு அனுப்பிவிடுங்கள். நாளை ஆறுதலாக எல்லா விடயங்களையும் பேசலாம்” என்றார்.

இப்படியெல்லாம் அதிபருடைய அறையினுள் நடந்தது என்று பின்னர் பலரிடமும் கேட்டுத்தான் நான் தெரிந்துகொண்டேன். அன்று பாடசாலையை விட்டுப் போனவள்தான். பின்னர் ஒருநாளும் பாடசாலைக்கு வரவேயில்லை.

எல்லாம் திட்டமிட்டுச் செய்ததுபோலவே தெரிந்தது. சோமசுந்தரம் மாஸ்டர், தான் வேறு பாடசாலைக்கு மாற்றலாகிச் செல்வதாக யாருக்குமே கூறவேண்டாம் என்று அதிபரிடமும், உப அதிபரிடமும் முன்னரே சொல்லி வைத்திருந்தாராம். மாதக் கடைசி நாள்வரை பொறுத்திருந்து அதற்கேற்றாற்போல் திட்டங்களையும் வகுத்து, தன் ஆசையையும் நிறைவேற்றிவிட்டு, வெகுளிப் பெண்ணான சுறோஜினியையும் யாருக்கும் தெரியாமல் ஏமாற்றிவிட்டு, இப்போது தூரத்தே ஓடி ஒளிந்துவிட்டதுபோல ஓடிவிட்டார்.

அவர் மாற்றலாகிப் போவது ஒரு சில ஆசிரியர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும் அதனை யாருமே அப்போது பெரிதுபடுத்தவில்லை. ஆசிரியர்கள் மாற்றலாகிச் செல்லும்போது செய்யும் பிரியாவிடை வைபவத்தைக்கூட அவர் விரும்பாத காரணத்தை இப்போதுதான் அவர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள்.

சரோஜினியினுடைய அப்பா வெளியூரில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவளது அம்மா, அவரையும் அவசரத் தந்தி கொடுத்து அழைத்தார். அடுத்தநாள் வேறு சிலருடன் சோமசுந்தரம் மாஸ்டர் வீட்டிற்குப் போனார்கள். வீடு பூட்டியிருந்தது. வாசலில் இருந்த வேலைக்காரன் எஜமான் வெளியூர் போய்விட்டதாகவும் தனக்கு எதுவித தகவலும் தெரியாதென்றும், அவர் எப்போது வருவார் என்று தெரியாதென்றும் கையை விரித்துவிட்டான். எல்லோருக்கும் அவர்மேல் கோபம் கோபமாக வந்தது. அமைதியாக இருந்த எமது பாடசாலையில் இப்படி ஒருபோதும் நடக்கவில்லை. நாகரீகமாக உடை உடுத்துக்கொண்டு வந்தார்.

நாகரீகமான முறையில் தனது காரியங்களை நிறைவேற்றிவிட்டு, நல்லவன்போல் இன்னொரு இடத்திற்கு ஓடிவிட்டார். ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை மிகவும் திறமையான முறையில் தீட்டமிட்டுத்தான் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்திருக்கின்றார். ஆனால் சட்டத்தின் பிடியிலிருந்து தப்ப முடியாது என்று சிலர் பேசிக்கொண்டாலும், அவர் குற்றவாளி என்று நிரூபிக்க ஆதாரங்கள் இல்லையென்றும் சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

எது எப்படி இருந்தபோதிலும் சரோஜினியின் வாழ்க்கையில் கறை படிந்துவிட்டது. ஊரெல்லாம் சில மாதங்களாக இதே கதைதான். அவளை இனி யார் திருமணம் செய்துகொள்ளப் போகின்றார்கள்? அவள் இனிமேல் திருமணம் செய்யவே முடியாது என்று எனது அம்மா உட்பட பலரும் பேசியதைக் கேட்டபோது, 'ஏன் செய்ய முடியாது? ஓர் ஆண் அவளை ஏமாற்றியதற்கான தண்டனையை அவள்தானா அனுபவிக்க வேண்டும்? அவள் அறியாது செய்த தவறுக்கு அவள் காலம் பூராவும் தனியாக வாழவேண்டுமா?' என்று அவர்களிடம் அவளுக்காக வாதாடவேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால் அவற்றை என்னால் யாரிடமும் கேட்க முடியவில்லை. அப்படிக் கேட்டிருந்தால் என் கன்னமும் அப்போது புளித்திருக்கவும் கூடும். ஆனால், எல்லாவற்றையும் இரகசியமாகக் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தேன்.

சிறிது காலத்தின் பின்னர், சரோஜினியின் பெற்றோர் சோமசுந்தரம் மாஸ்டரைச் சந்தித்துப் பேசியபோது அவர் தனக்கு எதுவும் தெரியாததுபோல் நடித்தாராம். அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை என்று பொய்யுரைத்தார். பட்டப்பகலில் பலர் பார்க்கையில் தான் செய்தவற்றையெல்லாம் இல்லையென்று மூடிமறைத்தார். இவற்றையெல்லாம் கேட்ட பின்னர்தான் தான் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டதாக சரோஜினி மூற்று முழுதாக உணர்ந்துகொண்டாள்.

பொலீசில் சென்று முறையிடவோ, கோட்டில் சென்று வழக்காடவோ பெற்றோரும், சரோஜினியும் விரும்பவில்லை. பட்ட அவமானம் போதும். மேலும் தம்மால் ஊரார் கூறும்

இம்சைகளைப் பொறுக்க முடியாது என்று எண்ணி, ஆண்டவனின்மேல் பழியைப் போட்டுவிட்டுப் பேசாது இருந்துவிட்டனர்.

சரோஜினி அதன்பின்னர் பல மாதங்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியே வரவேயில்லை. வீட்டுக்குள் இருந்து இரவும் பகலும் யோசித்து அவளது மனமும் சிறிது பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது. அவளின் பெற்றோர் எத்தனையோ இடங்களுக்கெல்லாம் கொண்டுசென்று மருத்துவம் செய்தார்கள். நாளடைவில் ஓரளவு குணமடைந்தபோதிலும் அதனுடைய தாக்கம் எப்போதும் அவளுடன் இருந்துகொண்டேயிருந்தது.

ஆனால் சோமசுந்தரம் மாஸ்டர் மலையகத்தில் நல்ல வசதியுள்ள குடும்பத்தில் இருந்துவந்த தன்னுடைய சக ஆசிரியை ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்துகொண்டு வாழ்வதாக அறிந்தார்கள். 'ஐ! இப்படியும் சில மனிதர்களா?' என்று தமக்குள் பேசியும் கொண்டார்கள்.

சரோஜினி இப்போது சிறிது காலமாகத்தான் அருகேயுள்ள கோவிலுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தாள். கோவிலுக்குச் செல்வதும், கோவிலைச் சுத்தம் செய்வதும், வேண்டிய தொண்டுகளைச் செய்வதுமாக இருந்தாள். அங்கேதான் எனது அம்மா அவளைக் கண்டுவிட்டு வந்து எனது சின்னம்மாவிற்கு நடந்தவற்றைக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

இவையெல்லாம் நடந்து இப்போது இருபது வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. நானும் எனது பள்ளித்தோழன் சுந்தரலிங்கமும் வேறு பலரும் எப்படியோ

இங்கிலாந்திற்கு வந்துவிட்டோம். எமது படிப்பையெல்லாம் முடித்துவிட்டு இப்போது எமக்கென்றொரு குடும்பம், மனைவி, பிள்ளைகள் என்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம்.

எப்படித்தான் இங்கு வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாலும் அடிக்கடி எம் மனம் நாம் முன்பு வாழ்ந்த வீடு, சுற்றித்திரிந்த ஊர், படித்த பாடசாலை, கூடப்படித்த நண்பர்கள், கூடிக்களித்த நாட்கள், கண்டும் கேடும் அனுபவித்த சம்பவங்கள் எல்லாவற்றையும் அடிக்கடி மனக்கண்ணில் மீட்டிப் பார்க்காமல் இருக்க முடிவதில்லை. சில வேளைகளில் நானாக மீட்காதுவிட்டாலும், அவை தாமாகவே வந்து மனத்திரையில் மலர்வதையும் உணர முடிகிறது. அப்படி வந்த நினைவலைகளில் ஒன்றுதான் சரோஜினியின் சம்பவம். பாடசாலை நாட்களில் என் மனதில் அதிகப்படியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய சம்பவம் இது என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

“ஆறு மணிக்கு முன் கடைக்குப் போகவேண்டும்” என்று என் மனைவி கூறியபோதுதான் என் கற்பனை கலைந்தது.

லண்டனில் வெம்பிளி என்ற இடத்தில் ஒரு புதிய தமிழ்க் கடை திறந்திருப்பதாகவும், அங்கே எமது நாட்டு மரக்கறி வகைகள் மிகவும் மலிவாக விற்கப்படுவதாகவும் யாரோ கூறியதைக் கேட்டவுடன் அன்று அங்கே செல்லவேண்டும் என்று பிடிவாதமாக இருந்தாள் என் மனைவி.

அங்கே சென்று மோட்டார் வண்டியை நிறுத்தியவுடன் ஒரு தமிழ் வயோதிகர் ஓடிவந்து தனது ஒரு கையை

நீட்டியபடி; “உங்களிடம் ஏதாவது சில்லறை இருக்கிறதா?” என்று கேட்டார்.

எதுவுமே பேசாது பையினுள் கையை விட்டபோது என் மனைவி கொடுக்கவேண்டாம் என்று தடுத்துவிட்டாள்.

“இப்போதே சரியான வெறியில் இருக்கின்றார். நீங்கள் கொடுத்தால் அதற்கும் ஏதாவது வாங்கிக் குடிப்பார்” என்றாள்.

அப்போதுதான் நான் அவரை உற்றுப் பார்த்தேன். அவருக்கு அறுபது வயதிற்குட்போல் தெரிந்தது. இங்கிலாந்தில் வெள்ளையர்களும், சில வெளிநாட்டவர்களும் ஏதாவது மறைவிலிருந்தே இதேபோல் இரகசியமாகப் பிச்சை கேட்பார்கள்.

ஆனால் ஒரு தமிழர் அவர்கள்போல் வெளிப்படையாகப் பிச்சை என்று கேட்காமல் கேட்டதை நான் கண்டது இதுதான் முதல் தடவை.

எம்மவர்கள் பலர் டாக்டர்கள் என்றும், எஞ்சினியர் என்றும், கம்பனிக் கார் வைத்திருக்கிறேன் என்றும், பிள்ளைகள் ‘பிரைவேட்’ பாடசாலையில் படிக்கின்றார்கள் என்றும் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் வேளையில், கடைக்குப் போவோர் வருவோரிடம் கைநீட்டிப் பிச்சை கேட்பவரைப் பார்த்தபோது ஒருவித பரிதாப உணர்வோடு, சிறிது அச்சமும் கலந்துகொண்டது.

கலைந்த கேசம், கிழிந்த ஆடை, கவலை தோய்ந்த முகம், ஒவ்வொரு காலுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான பாதணிகள் இப்படியாக பார்ப்பதற்கே பரிதாபமாக இருந்தவரின் முகத்தை மீண்டும் ஒருமுறை உற்று

நோக்கினேன். முதல்முறை பார்த்தபோது யாரோபோல் இருந்தவர், இரண்டாவது முறை பார்க்கும்போது எங்கேயே முன்னர் பார்த்த முகம்போல் தென்பட்டது. நான் இரண்டாம் முறை பார்த்ததைக் கவனித்த அவரும் அழுக்கு நிறைந்த வாயைத் தீறந்து சிரித்தபடி மீண்டும் தனது கையை நீட்டினார். நான் எதுவும் பேசாது மனைவியைப் பின்பற்றியபடி கடைக்குள்ளே நுழைந்தேன்.

பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தபோது எனது பாடசாலை நண்பன் சுந்தரலிங்கத்தைக் கண்டேன்.

“என்ன மச்சான், புதுக்கடையில் பொருட்கள் எப்படி இருக்கின்றன?” என்று கேட்டான்.

“அக்கரைக்கு இக்கரை பச்சைபோல்தான் இருக்கிறது” என்று பதில் கூறினேன்.

நாம் இருவரும் கதைத்துக்கொண்டு நின்றதைக் கண்ட அந்த வயோதிகர் மீண்டும் எம்மை நோக்கி வந்தார். எம்மிருவரையும் பார்த்து; “உங்களிடம் ஏதாவது சில்லறை இருக்கிறதா?” என்று மீண்டும் கேட்டார்.

“சில்லறை இல்லை. எல்லாம் தாள்களாகத்தான் இருக்கின்றன” என்று எடுத்தெறிந்ததுபோல் அவன் கூறினான். அதனைக் கேட்ட அந்த வயோதிகர் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். அவனுக்கு அவர் சில்லறை கேட்டது பிடிக்கவில்லை என்றே நான் எண்ணினேன்.

“காசு கொடுக்க விரும்பாவிடின் பேசாமல் போவதை விட்டுவிட்டு ஏன் அவரது மனதை நோகடிக்கின்றாய், யாரோ எமது ஆட்கள் போலே இருக்கின்றது?” என்றேன்.

செ.நி. செல்வராஜா

என்னை அவன் ஒரு மாதிரிப் பார்த்துவிட்டு; “அவர் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்றான்.

“தெரியாது. உனது சொந்தக்காரர் அல்லது நண்பரா?”

“அவர்தான் சோமசுந்தரம் மாஸ்டர். முன்னர் எமது பாடசாலையில் ஒரு பெரிய குழப்பத்தையே உண்டாக்கியவர். எமது பாடசாலையில் படித்த சரோஜினியைத் தெரியும்தானே? அவளை ஏமாற்றிய சோமசுந்தரம் இவர்தான். அந்தப் பெண்ணை ஏமாற்றிய பழிதான் இங்கே இப்படி அலைகின்றார். அதற்கான தண்டனைதான் இது” என்றான்.

ஆச்சரியத்தால் நான் எதுவுமே பேசாது நின்றுவிட்டேன். சுந்தரலிங்கம் தொடர்ந்தான்; “தாய் நாட்டுப் பிரச்சினைகளைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு குடும்பத்துடன் இங்கு வந்துவிட்டார். வந்தவர் சும்மா இருக்கவில்லை. இங்கும் அதே குணம்தான். வேலை செய்த இடத்தில் ஒரு வெளிநாட்டுப் பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தார். அதனை அறிந்த மனைவி வீட்டைவிட்டே துரத்திவிட்டார். அன்றிலிருந்து வேலைக்கும் போவதில்லை. சிறிது காலத்தின் பின்னர் அவரை வேலையிலிருந்தும் நிறுத்திவிட்டார்கள். அதன் பிறகு மதுவுக்கும் அடிமையாகிவிட்டார். இப்போது இருக்க வீடும் இல்லை, படுக்கப் படுக்கையும் இல்லை. வீதியிலேதான் படுக்கை. பாவம் சரோஜினி! அன்று இவரை நம்பி ஏமாந்தவள், இப்போதும் திருமணம் செய்யாமலே காலத்தைக் கழிக்கின்றாள் என அறிந்தேன். முன்னர் செய்த

பாவங்களுக்கெல்லாம் இப்பொழுதுதான் இவர்தண்டனையை அனுபவிக்கின்றார்” என்று ஒரு சிறு சரிதையையே சொல்லி முடித்தான்.

எனது மனைவி மோட்டார் வண்டியில் போய் அமர்ந்துவிட்டாள். நீண்ட நேரமாகக் கதைத்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டு அதனுள் இருந்தபடியே என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அதைக் கண்ட நானும் உடனே சென்று வாகனத்தில் அமர்ந்துகொண்டேன். தலை வலிக்கிறது என்று கூறி மனைவியையே மோட்டார் வண்டியையும் ஓட்டும்படி கூறிவிட்டு அருகில் நான் அமர்ந்துகொண்டேன்.

சுந்தரலிங்கம் சொன்ன வார்த்தைகளினால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி இன்னமும் ஓயவில்லை. மனம் அடிக்கடி நான் முன்பு படித்த பாடசாலைக்கும், இன்று புதிதாகச் சென்ற கடைக்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்தது.

‘முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்’, ‘அரசன் அன்று கொல்வான் தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ என்ற பழமொழிகள்தான் அப்போது என் மனதில் தோன்றின. அவற்றில்தான் எவ்வளவு உண்மைகள் இருக்கின்றன!

கடைசி சுருக்கமுதல்

எனக்குத் தெரிந்த நாள் தொடக்கம் இரத்தினம் மாமாவின் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் ஒற்றையடிப் பாதை வழியால்தான் எப்போதும் காலையில் நானும் என் நண்பர்களும் பாடசாலைக்குச் செல்வோம். காலையில் நாம் பாடசாலைக்குச் செல்லும்போதும், மாலையில் திரும்பி வீட்டிற்குச் செல்லும்போது இரத்தினம் மாமா தனது தோட்டத்தின் நடுவே செங்கற்களால் கட்டி, தென்னம் சிடுகுகளால் வேயப்பட்ட வீட்டின் முற்றத்திலிருக்கும் பழைய மரக்கட்டிலிலேதான் அமர்ந்திருப்பார்.

சிலவேளைகளில் மட்டும் தனது பழைய சைக்கிள் வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு ஊரில் இருக்கும் பெரிய வாசகசாலைக்குச் சென்று

வருவார். அங்கே பலரும் வருவார்கள். பலவற்றையும் பேசுவார்கள். ஊர் வம்பளக்க உரிய இடம் அதுதான் என்று அடிக்கடிச் சொல்வார்.

இரத்தினம் மாமாவை உறவினர்களும், உறவு அல்லாதவர்களும் மாமா என்றுதான் அழைப்பார்கள். அதற்குச் சில காரணங்களும் இருந்தன. பொதுவாக ஒவ்வொருவருடைய வயது வித்தியாசத்தைக் கொண்டே அண்ணா, அக்கா, தம்பி அல்லது தங்கை என அழைப்பார்கள். ஆனால் மாமா என்றால் அப்படியல்ல.

அதுவுமில்லாமல் அவரிடம் அழகிய இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். கண்களில் காணும் அழகான இளம் பெண்களையெல்லாம் தமது மைத்துனிகளாக எண்ணிக்கொண்டு, அவர்களது அப்பாமார்களை மாமா முறை கொண்டு அழைப்பதில் வாலிபர்கள் பலருக்கு அலாதி இன்பம். ஆனால் எனக்கு உறவில்லாத அவருடைய அழகிய பெண்கள் என்னைவிடக் குறைந்தது பத்து வயதாவது அதிகமாக இருந்தபோதும், நானும் அவரை மற்றவர்கள்போல் மாமா என்றே அழைத்தேன். அறியாத வயதிலிருந்தே அப்படி அழைத்து வந்ததனால், காரணம் தெரியாதிருந்தபோதும் அது பழக்கமாகிவிட்டது.

அவர் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தார். ஆனால் வயது ஐம்பது ஆகும்பே அரசாங்கத்தின் புதிய சட்ட திட்டங்களுக்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் தனது வேலையை விட்டுவிட்டுக் கட்டாய ஓய்வு பெற்று பிறந்த ஊருக்கே வந்துவிட்டார்.

சிறு அளவில் கிடைக்கின்ற ஓய்வு ஊதியத்தோடு, வீட்டைச் சுற்றியிருக்கும் சிறிய தோட்டக்காணியிலே சிறு சிறு பயிர்களை வளர்த்து அன்றாடப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய மனைவி தங்கம்மா மாமிக்கு வீட்டிலே தங்கி இருக்கவே பிடிக்காது. மாமா வேலையிலிருந்தபோது கை நிறையச் சம்பளம் வாங்கினார். அப்போது நகரின் நடுப்பகுதியிலே நல்லதொரு வாடகை வீடு ஒன்றில் பிள்ளைகளுடன் வசதியாக வாழ்ந்து வந்தார். திடீரென மாமாவின் வேலை போனதும் வேறு வழியில்லாது கிராமத்துக் கரையிலே இருந்த தோட்டத்தின் மத்தியிலே ஓலை வீட்டிலே வாழவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்.

பிள்ளைகளும் பெரியவர்களாக வளர்ந்து விட்டதனால், தினமும் காலையில் புறப்பட்டு ஒவ்வொருவர் வீடுவீடாகச் சென்று அரட்டை அடித்துவிட்டு மாலையில்தான் தனது வீட்டிற்குச் செல்வார். அதுவரையில் மாமா மரக்கட்டிலில் இருந்தபடியே பொழுதைப் போக்குவார்.

மாமாவின் பொழுதுபோக்குகள் பழைய சஞ்சிகைகள் படிப்பது, காலையில் புதிதாக மரத்திலிருந்து இறக்குகின்ற தென்னங்கள்ளை ருசி பார்ப்பது, அந்த ஒற்றையடிப் பாதையால் செல்லும் சிறுவர்களை அழைத்து அவர்களுடன் கதைகள் பேசி பொழுதைக் கழிப்பது என்பனதான்.

அவர் அடிக்கடி சொல்லும் பழமொழி 'இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டாள்; ஈன்றெடுத்த தாய் தானும் வேண்டாள்; செல்லாது அவன் வாய்ச் சொல்'. மாறிமாறித் துன்பங்கள் வந்தபோதும் மாமாவின் முகத்தில் எப்போதும் புன்னகையையே காணலாம். 'இடுக்கண் வருங்கால் நகுக்'

என்று இவர் போன்றவரைப் பார்த்த பின்புதான் திருவள்ளுவரே அந்தக்குறளை எழுதினாரோ என்று நான் பின்னர் பல தடவைகள் சிந்தித்திருக்கின்றேன்.

காலையில் பாடசாலைக்குச் செல்லும்போது ஒவ்வொரு மாணவர்களையும் பெயர் சொல்லி அழைத்து “நேற்றுப் படித்தவைகளைவிட இன்று பாடசாலையில் கூடுதலாகப் படிக்கவேண்டும்” என்பார்.

“நேற்றுப் பாடசாலையில் ஆசிரியர்களிடம் வாங்கிய அடிகளைவிட இன்று குறைவாக வாங்க வேண்டும்” என்பார்.

பாடசாலை உதை பந்தாட்டப் போட்டிக் காலங்களில் விளையாட்டு வீரர்களிடம் “சும்மா கண்ட கண்ட சாப்பாடுகளைச் சாப்பிட்டு உடம்பைக் கெடுத்துக்கொள்ளாதே. சென்ற முறையைப் போல் இந்த முறையும் வெற்றியோடுதான் வரவேண்டும்” என்பார்.

சில வேளைகளில் மாலை நேராங்களில் வரும்போது ஏதாவது வீட்டுப் பாடங்கள் செய்ய வேண்டுமென்றால் எம்மை அழைத்துச் சொல்லிக் கொடுப்பார். அவை முடிந்ததும் எம்மில் யாரையாவது அழைத்து அறுநாறு கெஜத் தொலைவில் இருக்கும் அப்புக்குட்டி மாமா கடைக்குச் சென்று நல்ல புகையிலை வாங்கி வரச்சொல்வார். அதிலே தனக்கு விருப்பமான வகையிலே சுருட்டுக்கள் சுருட்டிப் பற்றவைத்து மகிழ்வார்.

அவர் அப்படிக்கட்டிலிலே நாள் முழுதும் அமர்ந்திருப்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு.

ஒருநாள் விடியற்காலையில் எழுந்து புதிய தென்னங்கள்ளை தோட்டத்துக் கிணற்றருகே இருந்து மூக்குமுட்டக் குடித்துவிட்டார். தியாகராஜ பாகவதரின் பழைய பாட்டொன்றைப் பாடியபடியே தண்ணீர் போய்க்கொண்டிருந்த வாய்க்கால் வழியாக நடக்க ஆரம்பித்தார். ஈரமான வாய்க்காலில் காலை வைத்தும், திடீரென அதில் வழக்கி விழுந்துவிட்டார். காலிலும், நாரிப் பகுதியிலும் பலத்த அடிபட்டுவிட்டது.

இரண்டு கிழமைகள் வைத்தியசாலையில் இருந்தார். ஆனால் அன்று காலில் பட்ட அடி ஒரு காலை நிரந்தரமாகவே ஊனமாக்கிவிட்டது. அன்றிலிருந்து தனது இடது காலை வைத்து முன்போல நன்றாக நடக்கமாட்டார். ஒரு பக்கத்திற்கு இழுத்தபடியேதான் நடப்பார். இதனால்தான் என் போன்ற சிறுவர்களை அங்குமிங்கும் அனுப்பித் தனக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிவரச் சொல்வார். காலில் அடிபட்ட பின்னர் தேவையில்லாமல் சைக்கிள் ஓட்டுவதையும் நிறுத்திவிட்டார்.

அனேகமாக என்னைத்தான் கடைக்குச் சென்றுவரச் சொல்வார். ஏனென்றால் நான் சிறுவயதில் மிகவும் அமைதியானவன். யார் என்ன சொன்னாலும் எதுவும் பேசாது அவற்றைச் செய்து கொடுத்துவிட்டுத்தான் வீடு செல்வேன். இதனால் பல தடவைகள் காலம் தாமதித்து வீடு சென்றிருக்கின்றேன். அதற்காக என் அம்மாவிடம் பல தடவைகள் நன்றாக அடிகளும் வாங்கியிருக்கின்றேன்.

என்றுமில்லாதவாறு அந்த வருடம் அவர் அடிக்கடி, “இந்த வருடம் புரட்டாசி மாதக் கடைசி சனிக்கிழமை எல்லோரும் தனது வீட்டிற்கு வரவேண்டும்.

உங்களுக்கெல்லாம் ஒரு கொண்டாட்டம் காத்திருக்கின்றது” என்று கூறிக்கொண்டேயிருந்தார். யாருக்கும் ஏன் அப்படிச் சொல்கின்றார் என்று புரியவில்லை.

நல்ல வசதியாக இருந்தபோது திடீர் திடீர் என்று ஏதாவது செய்வார். வார விடுமுறை நாட்களில் வீட்டிற்கு வந்தால், திடீரென்று நெருங்கிய நண்பர்களை அழைத்து, தான் வாங்கிவந்த மேல்நாட்டுச் சரக்குகளுடன் விருந்து கொடுப்பார். தன்னுடையதும், மாமியினதும், பிள்ளைகளினதும் பிறந்த தின நாட்களில் யாருக்கும் தெரியாமல் எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்துவிட்டுத் திடீரென வந்து கொண்டாடுவார். அதுமட்டுமல்லாமல் தனக்குப் பிடித்தவர்களுக்கும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் ஏதாவது கொண்டாட்டங்களைச் செய்துவிடுவார். இதனால் இவரைச் சிலர் சந்தோசமாக ‘பார்ட்டி மாமா’ என்றும் அன்புடன் அழைத்தார்கள்.

ஆனால் இப்போதும்கூட அதே பெயரைச் சொல்லிச் சிலர் நையாண்டியாக அழைப்பார்கள். அப்போதெல்லாம் இரத்தினம் மாமா வேறு எங்கேயாது பார்த்துக்கொண்டு கனத்த இதயத்தோடு தனக்குள் சிரிப்பார். ‘ஆனைக்கொரு காலம் பூனைக்கொரு காலம்’ என்றும் கூறுவார்.

தனக்கு மீண்டும் நல்லதொரு காலம் வரும் என்ற எண்ணத்தோடு கூறுகின்றாரா? அல்லது தன்னுடைய பொல்லாத காலம் இது என்று கூறுகின்றாரா என்பது யாருக்கும் தெரியாது. முன்பெல்லாம் சொல்லாமலே எல்லாம் செய்வார். ஆனால் இப்போது செய்யுமுன்னரே சொல்கின்றாரே என்றும் சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

“ஒருவேளைச் சாப்பாட்டிற்கே மட்டை அடிக்கின்றார். இந்த நிலையில் எப்படிக் கொண்டாடப் போகின்றார்? நரம்பில்லாத நாக்கு நாலு பக்கமும் சுழலுகின்றது. எல்லாம் வாய்ப் பேச்சுத்தான்” என்றும் சிலர் பேசிக் கொண்டார்கள்.

“எப்போதும் வீட்டிற்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடந்து இப்போது அவருடைய மூளையின் ஒரு பகுதி பழுதாகிவிட்டது. எல்லாம் என் தலை விதி” இது மாமியின் பதில்.

ஆனால் மாமா தான் அரசாங்கத்தில் வேலை செய்த நாட்களில் சேமிப்பு வங்கியில் போட்டு வைத்த பணம் வர இருப்பதாகவும், அரசாங்கத்திடமிருந்தும் தனக்குச் சேரவேண்டிய ஓய்வு ஊதியம் முழுவதையும் ஒரே முறையில் பணமாகத் தரும்படிப் பல கடிதங்கள் எழுதியிருப்பதாகவும் கூறுவார். எல்லாப் பணமும் வந்ததும் தான் மீண்டும் நகர்ப்பகுதியில் சென்று குடியேறப் போவதாகவும் கூறுவார்.

மாமா சொல்வதுபோல் நடந்துவிட்டாலும் ஆச்சரிப்படுவதற்கில்லை. ஆனால் இப்படி நடக்கக் கூடாது என்றும் சிலர் தம் மனதிற்குள் எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

ஒருவர் சிறப்புடன் வாழ்வதைப் பார்க்கச் சிலருக்குப் பொறுக்காது. இப்படி வாழ்ந்தவர் தாழ்ந்துவிட்டால் கூடிச் சிரிப்பதற்குப் பலர் கூடுவார்கள். தாழ்ந்தவன் உயர்ந்துவிடக்கூடாது என்பதே பலரது விருப்பமாகவும் இருக்கும். தாழ்ந்தவன் உயர்ந்துவிட்டால் ஒருவேளை தம்மைவிடப் பெரியவனாக வந்துவிடுவானோ என்ற மனப் பயம், பொறாமை.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது கேட்டவைகள் அத்தனையும் அப்படியே மனதில் இறுக்கமாகப் பதிந்துவிட்டிருந்தன. அப்போது அலசி ஆராய அறிவு போதவில்லை. ஆனால் நான் பெரியவனாக வளர்ந்தபின்னர் என் மனதில் தோன்றிய சில கருத்துக்கள்தான் இவை.

இரத்தினம் மாமா சொன்னவற்றைப் பலர் நம்பவில்லை. ஆனால் புரட்டாசி மாதம் நெருங்க நெருங்க மாமாவிடம் மாற்றங்களும் காணப்பட்டன. புது மாப்பிள்ளைபோல் உடுப்பார். காலை வேளைகளில் வேலைக்குப் போகும்போது அணிந்த பழைய உடுப்புக்களை அணிந்துகொண்டு தனது கட்டிலிலே இருப்பார். புரட்டாசி சனிக்கிழமை விரதமும் பிடித்தார். கடைசிச் சனிக்கிழமைக்கு முதல் நாள் வெள்ளிக்கிழமையே கடைக்குச் சென்று புதிய வேட்டியும், சட்டையும், சால்வையும், மாமிக்கு ஒரு புதிய சேலையும் வாங்கிவந்தார்.

எல்லோருக்கும் மாமாவைப் பார்க்கச் சந்தோசமாகவே இருந்தது. இளமையும், துடிப்பு மிக்க வேலைக்குச் சென்றுவரும் பழைய மாமாவைப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வே பலருக்கு ஏற்பட்டது. மாமிக்கும் ஒரே ஆச்சரியம். மாமா முன்னர் கூறியபடி வங்கியிடமிருந்தும், அரசாங்கத்திடமிருந்தும் பணம் வந்துவிட்டதா? அல்லது வரப்போவதாக ஏதாவது செய்தி வந்ததா என்று அறிய ஆவல். ஆனால் மாமா எதனையும் இலேசாக வெளியில் விடமாட்டார் என்பதும் தெரியும். தகுந்த நேரத்தில்தான் வெளியிடுவார். மாமா தனது பிள்ளைகளையும் முதல் நாளை வரச்சொல்லியிருந்தார். எனவே மாமி தானும்

மாமாவூடன் கடைசிச் சனிக்கிழமை அன்று கோவிலுக்குச் செல்லவேண்டும் என்று தன் உள் மனதில் எண்ணிக்கொண்டார்.

வெள்ளிக்கிழமை நாம் பாடசாலை சென்று வரும்போது எல்லோருக்கும் இனிப்பு வகைகள் வாங்கி வைத்துக் கொடுத்தார். முக்கியமாக என்னை அழைத்து ஒரு பெரிய இனிப்புப் பொட்டலத்தையே கொடுத்தார். ஏனென்றால் அவருக்குக் கூடிய நாட்கள் புகையிலையும், வேறு பொருட்களும் வாங்கிக் கொடுத்தது நான்தான்.

“நாளைக்கு நீயும் உன் அம்மாவை அழைத்துக்கொண்டு என் வீட்டிற்கு வரவேண்டும்” என்று இனிப்பைப் பகிர்ந்து கொடுக்கும்போது கூறினார். நானும் மெளனமாகத் தலையை அசைத்தேன்.

மறுநாள் சனிக்கிழமை ஆகையால் பாடசாலை இல்லை. மாமா வீட்டுப் பக்கத்திலிருந்து ஏதாவது பாட்டுச்சத்தம் வருகின்றதா என்று காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தேன். ஏனென்றால் ஏதாவது கொண்டாட்டம் என்றால் ஓர் ஒலிப்பெருக்கி கட்டாயம் இருக்கும். அதிலே முதலில் ‘ஞானப் பழத்தைப் பிழிந்து...’ என்ற பக்திப்பாடலுடன் தொடங்கி அப்போதீருக்கும் புதிய சினிமாப் பாடல்களை குறைந்தது ஒருநாளாவது இரவும் பகலும் ஒலிபரப்புவார்கள். அன்று காற்று மாறி அடித்தால் எதுவித பாட்டுக்களும் எங்கள் வீட்டுப்பக்கம் கேட்காது. அடிக்கும் காற்றிலே கோபம் பொத்திக்கொண்டு வரும். அதுவுமல்லாமல் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கொண்டாட்டங்கள் அண்மையில் நிகழ்ந்தால்

இரு ஒலிப்பெருக்கிகளும் ஒரே நேரத்தில் ஒலிக்கும். இடையில் இருப்போருக்கு எப்போது இந்தக் கொண்டாட்டங்கள் எல்லாம் முடியும் என்றே இருக்கும்.

சனிக்கிழமை ஆனதனால் சற்று நேரம் அதிகமாகவே தூங்கிவிட்டேன். எழுந்து பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தேன். மாமாவின வீட்டில் சினிமாப் பாட்டுப் போடுபவர் இன்னமும் வரவில்லைபோலும் என்று எண்ணி எப்போது வரும் என்று காதுகளை மிகவும் சுவர்மையாக வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்தின் பின் பாட்டிற்குப் பதிலாக அந்தத் திசையிலிருந்து அழகைச் சத்தம் வர ஆரம்பித்தது.

எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் அப்படியே விட்டுவிட்டு அழகைச் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி ஓடினார்கள். நாங்களும் ஓடினோம். இரத்தினம் மாமாவின வீட்டிலிருந்துதான் அழகைக்குரல் வந்து கொண்டிருந்தது.

காலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு தான் முதல் நாள் வாங்கி வைத்திருந்த புதிய வேட்டி, சட்டை, சால்வை எல்லாவற்றையும் அணிந்துகொண்டு தன் படுக்கையிலே போய் படுத்தவர்தான் பின்னர் எழுந்திருக்கவே இல்லை. மாமிக்குச் சந்தேகம் வரவே உள்ளே சென்று அவரை எழுப்ப முயற்சி செய்தபோதுதான் அவருக்கு உயிர் இல்லை என்பதை அவர் அறிந்துகொண்டார்.

கூக்குரலிட்டு அயலவரைக் கூப்பிட்ட பின்னர்தான் அவர் ஏற்கெனவே யாருக்கும் தெரியாமல் வாங்கி வைத்திருந்த விஷத்தை உட்கொண்டு தற்கொலை செய்துகொண்டது மாமிக்கும், மற்றையோருக்கும் புரிய

வந்தது. அணிந்திருந்த புதிய சட்டைப் பையினுள்ளே ஒரு கடிதம். அதில் பின்வரும் வாசகங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

“பற்றில்லா மனையாள், பாசமில்லாப் பிள்ளைகள், பிடித்தமில்லா வீடு, பிறந்துவிட்டோம் என்பதற்காக வாழ்க்கை இவை அல்ல நான் வேண்டியது. பணமும் பொருளும், பார்ட்டிகளும், வேலையும், வசதிகளும் இருந்தபோது என் வாசலைத் தேடி அழையாமல் வந்த விருந்தினர்கள் எல்லாம் இப்போது என்னைக் கண்டால் அருவெறுப்பு கொள்கின்றார்கள். காலையிலும், மாலையிலும் பள்ளிக்கூடம் செல்லும் பாலகர்களைக் காணும்போதும், அவர்களுடன் பேசும்போதும் உள்ள இன்பம்போல் வேறெதுவும் எனக்கு இனிக்கவில்லை. இவ்வுலகிலே எனக்கென்று எதுவித பணிகளும் இல்லை. எல்லாம் முடிந்துவிட்டன. என்னால் செய்வதற்கு இனி ஒன்றுமில்லை” என்று கடிதத்தை முடித்திருந்தார்.

பின் குறிப்பு என்று போட்டு, “எனக்கு வரவேண்டிய பணமெல்லாம் வந்துவிட்டது. அவற்றையெல்லாம் தங்கத்தின் பெயருக்கே சேரக்கூடியதான காசோலையும் இத்துடன் இருக்கிறது. பணத்தைக் கண்டதும் பாசம் பொங்கிக்கொண்டு வரும் அந்தப் போலிப் பாசத்தைப் பார்க்க நான் விரும்பவில்லை” என்று எழுதியிருந்தார். அவர் எழுதியதுபோல் அத்துடன் மாமியின் பெயருக்கு பெருமளவு பணத் தொகைக்கான காசோலையும் இருந்தது. அது சுமார் ஒன்றரை மாதத்திற்கு முன்னரே தீகதியிடப்பட்டிருந்தது.

இரத்தினம் மாமா யாரையும் நடுக்கடலில் விட்டுச் செல்லவில்லை. எல்லோருக்கும் நல்லவழி காட்டிவிட்டுத்தான் சென்றிருக்கின்றார். எப்படி இருந்தபோதிலும் அவர் இப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது என்றே என் மனம் கூறியது. ஆனால் அவர் மனத்தில் வேறு என்ன இருந்தது என்பது அவருக்குத்தான் வெளிச்சம்.

திடீர் திடீர் என்று அவர் செய்தவற்றைப் பார்த்து முன்னர் எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இப்போதும் அவரின் செயலைக்கண்டு எல்லோரும் ஆச்சரியப்படத்தான் செய்தார்கள்.

மறைக்க முடியாத

கதை

சிவலிங்கம்;

நாங்கள் அப்போது பாடசாலையில் மதியநேரச் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு பாடசாலைக்கு முன்னால் நின்று ஊர் வம்புகள் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

“சிவலிங்கம், சிவமலர் நஞ்சு குடித்து இறந்துவிட்டாளாம்” என்று யாரோ உரத்துச் சொன்ன செய்தி எங்கள் காதுகளில் விழுந்ததும் அங்கிருந்த எல்லோரையும் ஓர் அதிர்ச்சி அலை வந்து தாக்கியதுபோல் ஆகிவிட்டோம். சிவமலர் என்னைவிட இரண்டு வயது மூத்தவர். உயர்தர வகுப்புப்பாட வேளைகளில் பலமுறை ஒன்றாக அமர்ந்து படித்திருக்கிறோம். அதனால்தான் இந்தத் தீடுக்கிடும் செய்தியைக் கேட்டவுடன் ஏதோ எமது

சொந்தச் சகோதரியே அப்படிச் செய்துவிட்டதுபோல் ஓர் உணர்வு என்னுள்ளே ஏற்பட்டது.

அவள் தற்கொலை செய்து அரைமணி நேரத்திற்குள்ளேயே அந்தச் செய்தி பாடசாலையிலும், அதனை அண்டிய எல்லா இடங்களிலும் மிக வேகமாகப் பரவிவிட்டது. இதனைக் கேட்டதும் நானும் எனது வகுப்பில் படிக்கும் நண்பன் இரகுவும் எமது சைக்கிள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சிவமலர் வீட்டை நோக்கி விரைவாக ஓட்டினோம்.

சிவமலர் வீட்டிற்கு நாங்கள் முன்பு ஒருநாளும் போனது கிடையாது. ஆனால் அது எவ்விடத்தில் இருக்கிறது என்பது மட்டும் தெரியும். அதன் அருகிலுள்ள தார் போடப்படாத பாதையூடாகப் பல தடவைகள் பகலில் நண்பர்களுடன் கீரிமலைக்கும், இரவில் வீட்டிற்குத் தெரியாமல் சினிமா பார்ப்பதற்கும் சென்றிருக்கின்றோம்.

அந்தப் பாதையிலிருந்து சிவமலர் வீட்டிற்குப் பிரிந்து செல்லும் ஒற்றையடிப்பாதையால் எமது சைக்கிள்களையும் ஓட்டிக்கொண்டு சிவமலர் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டோம். எதற்காக இவ்வளவு விரைவாக அங்கே சென்றோம் என்பது எங்கள் யாருக்கும் தெரியவில்லை. அவர்களுடைய நெருங்கிய சொந்தக்காரர்கள் கூட இன்னமும் அங்கே வரவில்லையென்பது அங்கு போனபின்புதான் தெரியவந்தது. எங்களுடன் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண் சகோதரியின் அவலச் செய்தியைக் கேட்டதும் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல்தான் நேரே அங்கே போய்விட்டோம்.

ஒரு கட்டிலில் சிவமலர் படுத்து நித்திரை செய்வதுபோல் அவளது உயிரற்ற உடலைப் படுக்க வைத்திருந்தார்கள். பார்ப்பதற்கு சாதாரணமாகப் படுத்து நித்திரை கொள்வது போன்றுதான் காணப்பட்டார். ஆனால் உற்று நோக்கியபோதுதான் அது வெறும் உடல் மட்டும்தான், அதிலே உயிரில்லை என்பது புலனானது.

துயரம் தொண்டையை அடைத்தபோதும், 'அவள் ஏன் அப்படிச் செய்தாள்? எங்கே தற்கொலை செய்து கொண்டாள்?' என்று அறிய வேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால் யாரையும் எதையும் கேட்க முடியவில்லை. கேட்கவும் மனம் விரும்பவில்லை. அங்கே எவ்வளவு நேரம் நின்றோம் என்று எமக்குத் தெரியாது. இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டவுடன் பாடசாலையில் சிவமலருக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த ஆசிரியர்களும் ஒன்றாகப் படித்த மற்றைய மாணவர்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அங்கே வந்து குழுமிவிட்டார்கள்.

எல்லோர் மனதிலும் என் மனதில் எழுந்த அதே கேள்விகள்தான் எழுந்தன. ஆனால் யாருக்கும் விடை தெரியவில்லை. எமக்குத் தாவரவியல் கற்பித்த ஆசிரியர் என் பக்கத்தில் வந்து மெதுவாகக் கூறினார்.

“சிவமலர் மற்றைய இரண்டு பாடங்களிலும் சித்தியடைந்துவிட்டார். ஆனால் தாவரவியலில் சித்தி பெறவில்லை. அந்த ஏமாற்றம்தான் இந்த முடிவுக்குக் காரணம் என்று நான் நினைக்கிறேன்” என்று சிறிது கவலையுடன், மிகவும் அமைதியாகக் கூறினார்.

நான் உயர்தர வகுப்பு முதலாம் ஆண்டு மாணவன். சிவமலர் மூன்றாம் ஆண்டு மாணவி. எனக்கு அப்போதுதான் நேற்றுக் காலையில் பல்கலைக்கழகப் புதுமுக வகுப்புப் பரீட்சை முடிவுகள் வெளிவந்திருந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

எங்களையும், மற்றைய மாணவர்களையும் பார்த்துப் பார்த்து அங்கிருந்த அயல் வீட்டுப் பெண்கள் தங்கள் காதுகளுக்குள் ஏதோ குசு குசுவென்று கதைத்தார்கள். அதனைப் பார்க்கப் பார்க்க எமக்கும் சிவமலரின் மரணத்திற்கு வேறு ஏதோ காரணம் இருப்பதாகவே பட்டது.

சிவமலர் சிறுவயதிலேயே தாயை இழந்துவிட்டாள். தனது நான்கு பிள்ளைகளையும் வளர்ப்பதற்காக தந்தையார் மறுமணம் செய்து கொள்ளவேயில்லை. தானே தாயாகவும், தந்தையாகவும் இருந்து வளர்த்தார். ஆனால் ஒரு தாய் வளர்ப்பதைப் போல் எந்த ஒரு தந்தையாலும் பெண் பிள்ளைகளை வளர்க்க முடியாது என்பதை அந்தச் சந்தர்ப்பத்தின் பின்னர்தான் நானும் நன்றாக உணர்ந்துகொண்டேன்.

வீட்டில் இரண்டாவது பிள்ளை சிவமலர். பார்ப்பதற்கு மிகவும் அமைதியானவளாகவே காணப்படுவாள். தன்னைச் சுற்றி நடப்பவை எல்லாவற்றையும் மிக நன்றாக ஊன்றிக் கவனிப்பாள். தேவையில்லாமல் அதிகமாக யாருடனும் பேசமாட்டாள். ஆனால் படிப்பிலே மிகவும் கெட்டிக்காரி.

“தம்பி சுகுமாரன் குடும்பத்தில் கடைசிப் பிள்ளை. கடைசித் தங்கச்சி சுதாவிற்கும் தம்பி சுகுமாருக்கும்

இடைவெளி சற்று அதிகம். மூன்று பெண்களுக்குப் பின் ஓர் ஆண்பிள்ளை பிறந்தால் 'அடுப்பும் நெருப்பும் போல்' என்று சொல்வார்கள். இது தம்பிக்குத்தான் கூடாது என்றும் சொன்னார்கள். இதனால் வீட்டில் யாரும் தம்பியுடன் கடுமையாக நடப்பதில்லை. ஏதும் குறும்புகள் செய்தாலும் யாரும் கண்டிப்பதேயில்லை. இதனால் சுகுமார் எல்லோருக்கும் ஒரு செல்லப்பிள்ளை ஆகிவிட்டார்.

“பள்ளிக்கூடம் செல்வான். ஆனால் பாடிப்பதேயில்லை. தங்கையும் அவனைப் பார்த்து, அவனைப்போல் பழகிவிட்டாள்.” இப்படி சிவமலர் ஒருநாள் வகுப்பில் இருக்கும்போது கூறியதும் எனக்கு அப்போது நினைவிற்கு வந்தது.

எல்லோருக்கும் இரண்டு சந்தர்ப்பங்கள்தான் அரசாங்கம் கொடுத்துள்ளது. முதல் தடவை எழுதிய பரீட்சையில் ஒரு பாடம் மட்டும் தான் சித்தியடைந்திருந்தாள். இது இரண்டாம் தடவை. சர்வ கலாசாலைக்குப் போவதற்கான புகழகப் பரீட்சையை இதற்குமேல் சிவமலர் எழுத முடியாது.

“சென்றமுறையைவிட இம்முறை திறமையான சித்தி எடுக்கவேண்டும். அப்படியென்றால்தான் மேற்படிப்பிற்காகப் பல்கலைக்கழகத்தில் இடம் கிடைக்கும். திறமையான சித்தி என்றால்தான் அவளது நீண்ட நாள் கனவான டாக்டருக்குப் படிக்கலாம். அதனால்தான் கடந்த சில மாதங்களாக இரவு பகலாகப் படித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். ஆனால் தான் விரும்பிய தேர்வு முடிவு கிடைக்கவில்லை என்றுதான் இந்த முடிவை எடுத்திருக்கிறாள். நான் இரவிரவாக

எவ்வளவோ புத்திமதிகள் கூறினேன். எதையுமே அவள் கேட்கவில்லை” என்று எம்மருகில் வந்த தந்தையார் எமது ஆசிரியர் எமக்குச் சொன்ன காரணத்தைத் தானும் ஆதரிப்பது போல் சொல்லிச் சொல்லி அழுதார். மகள் படித்து ஒரு பாக்டராக வருவாள் என்று எண்ணியிருந்த தந்தையின் ஏக்கம் அதிலே தெரிந்தது.

குடும்பத்தில் மூத்த பிள்ளை சிவனேஸ். சென்ற வருடம்தான் திருமணம் செய்து கணவனோடு போய்விட்டார். அவர் சென்றதும் அவ்வப்போது தந்தையாருக்கு உதவி செய்துகொண்டு வந்த சிவமலரின் தலையில் வீட்டின் முழுப்பொறுப்பும் வந்துவிட்டது. தனக்கு எது சரியென்று படுகிறதோ அதனையே செய்வாள். எது நல்லது, எது கூடாதது என்று தரம் பிரித்துச் சொல்ல, பெண் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல தோழியாக இருக்கவேண்டிய தாயார் அவளுக்கு இல்லை.

அன்று பாடசாலை முடியும் வேளைவரை அங்கேயே நின்றுவிட்டு நாங்கள் எமது வீடுகளுக்குப் போய்விட்டோம். ஆனால் என் மனம் எந்நேரமும் சிவமலர் வீட்டிலேயேதான் இருந்தது. மறுநாள் காலையில் எழுந்து பாடசாலைக்குப் போய்விட்டு பின்னர் பாடசாலை நண்பர்கள், ஆசிரியர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து எமது வகுப்பின் சார்பில் ஒரு மலர் வளையமும் வாங்கிக்கொண்டு சிவமலர் வீட்டிற்குச் சென்றோம். ஊரெல்லாம் திரண்டுவந்து அங்கே கூடியிருந்தது. கண்டியிலிருந்து மூத்த சகோதரி சிவனேஸும் குடும்பத்துடன் வந்திருந்தார். தற்கொலை என்றதால் மரண விசாரணை அதிகாரியும், சில பொலிஸ் அதிகாரிகளும் அங்கே வந்திருந்தார்கள்.

நாங்கள் சென்றிருந்த நேரம் குடும்பத்திலுள்ளவர்களை ஒவ்வொருவராகக் கூப்பிட்டு விசாரணை நடாத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோருடைய சாட்சியங்களும் திருப்திகரமாக இருந்தன. அத்தோடு சிவமலர் தான் இறப்பதற்கு முன்னர், 'வாழ்க்கை என்னை வஞ்சித்துவிட்டது. எனது மரணத்திற்கு யாரும் பொறுப்பில்ல' என்று எழுதிய கடிதம் மரண விசாரணை அதிகாரிக்கு திருப்தியைக் கொடுத்திருந்தது. மற்றவர்கள் கூறியதிலிருந்தும், சிவமலர் எழுதிய கடிதத்திலிருந்தும் அவள் தனது சர்வகலாசாலை புகழுக வகுப்பில் சித்தியடையாததே காரணம் என்று தீர்ப்புக் கூறினார். அதனால் சிவமலருடைய உடலை வெட்டிப் பரிசோதனை செய்யவேண்டிய அவசியமும் இருக்கவில்லை.

எல்லோரும் சிவமலர்மேல் பரிதாபப்பட்டாலும், அவள் இப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது என்ற குற்றச்சாட்டையும் கூறிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். இவையெல்லாம் முடிந்து சில மாதங்களாகியும் அந்த நினைவுகள் என் மனதைவிட்டு அகலவேயில்லை. ஏதோ ஒரு சொந்தச் சகோதரியை இழந்துவிட்டது போன்ற உணர்வே என்னுள் இருந்தது.

சுதா :

சின்னக்கா சிவமலர் இறந்தது எல்லோருக்கும் ஓர் அதிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் எனக்குத்தான் அவரின் பிரிவு அதிகளவு தாக்கத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டது. ஏனெனில் பெரியக்கா கலியாணம் செய்து கொண்டு போய்விட்ட பிறகு, நானும் சின்னக்காவும்தான்

இரவில் எமது அறையில் ஒன்றாகத் தூங்குவோம். தம்பி அடுத்த அறையிலும், அப்பா வெளியில் உள்ள விறாந்தையிலும் தூங்குவார்கள்.

ஆனால் சின்னக்காவின் பிரிவுக்குப் பிறகு என்னால் எந்த அறையுள் தனியாகத் தூங்க முடியவேயில்லை. இரவில் நான் சென்று தம்பியுடனோ, அல்லது வெளியில் அப்பாவுக்கு அருகிலேதான் தூங்குவேன். எடுத்ததற்கெல்லாம் தேவையில்லாமல் சண்டை பிடிக்கும் தம்பி சுகுமார் அப்போதெல்லாம் எதுவே பேசுவதில்லை.

இப்படியாக ஏழு மாதங்கள் கழிந்துவிட்டன. சின்னக்கா எம்முடன் இல்லை என்பது எல்லோர்க்கும் தெரிந்திருந்தும் அதை என் மனம் ஏற்க மறுத்தது. இனி என்ன செய்வது? எமது வாழ்க்கையும் எப்படியாவது ஓட்டத்தானே வேண்டும் என்று அக்காவின் உடைகள், பொருட்களை நான் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பாவிக்கத் தொடங்கினேன். அப்போதுதான் அக்காவின் சூட்கேஸ் ஒன்றிலிருந்த அவரது 'டயறிகள்' என் கண்களுக்குப் பட்டன.

சின்னக்காவுக்கு கடந்த நான்கு வருடங்களாகத்தான் டயறி எழுதும் பழக்கம் இருந்து வந்தது. இதுவரையில் ஒருநாளும் அவரது டயறிகளை நான் படித்ததில்லை. ஆனால் அவர் இனி வரமாட்டார். இவ்வுலகைவிட்டே போய்விட்டார், அவரது டயறிகளைப் படிப்பதால் எதுவும் வந்துவிடாது என்று ஏதோ ஓர் உந்தலில் அவரது டயறிகளின் பக்கங்களைப் புரட்டினேன். அம்மாவின் தீவசம், தம்பியின் பிறந்தநாள், தங்கை சுதாவின்

பிறந்தநாள் என்று சிறு சிறு குறிப்புக்களுடன் எழுதப்பட்டிருந்தது. டயறிகளைப் படிப்பதில் தவறில்லை என்று எண்ணிப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

இயற்கையாகவே அவருக்குத் தமிழ்ப் புலமை ஓரளவு இருந்தது. டயறி எழுதும்போது கூட அழகான தமிழில்தான் எழுதுவார். படிக்க ஆரம்பித்ததும், ஏதோ ஒரு சுவையான நாவலைப் படிப்பதைப்போலவே இருந்தது. கடந்த சில வருடங்களில் எழுதப்பட்ட டயறிகளைப் படித்தேன். அவருடைய கடைசி நாட்களில் அவர் என்ன மனநிலையில் இருந்தார் என்று அறியவேண்டும்போல் இருந்தது. அதற்கான டயறியை எடுத்து அந்தப் பக்கங்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துப் படித்தேன்.

ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் படிக்கப்படிக்க அதற்கு முந்திய பக்கத்தைப் படிக்கவேண்டும்போல் இருந்தது. இப்படியாக கடைசியிலிருந்து படித்துப் படித்து பின்னோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

பின்னோக்கி நான்கு மாதங்கள்வரை படித்துவிட்டேன். அப்போதுதான் யாருக்குமே தெரியாத பல இரகசியங்கள் அதிலே எழுதப்பட்டிருந்ததை அறிந்தேன்.

அவருடைய மரணத்திற்கு பரீட்சை முடிவுகள்தான் காரணம் என்று எண்ணியிருந்த எனக்கு அவருடைய 'டயறியை'ப் பார்த்த பிறகுதான் அதற்கான உண்மையான காரணம் தெரியவந்தது. அதிலிருந்த உண்மைகளை, இரகசியங்களை மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் காப்பாற்றவேண்டிய பொறுப்பு அன்றிலிருந்து என்னுடையதாகிவிட்டது. முக்கியமாக பெரியக்காவிற்குத்

தெரியாமல் காப்பாற்றவேண்டிய இரகசியங்கள்தான் முக்கியமாக இருந்தன.

பின்னோக்கிப் படித்த எல்லாவற்றையும் என் மனத்திரையில் ஒவ்வொன்றாக முன்னோக்கி ஓடவிட்டேன்.

சிவமலரின் டயறியிலிருந்து :

இன்று எனக்கு இரண்டாவது தடவையாக கண்டி பல்கலைக்கழகத்திற்கு செய்முறைப் பரீட்சைக்காக அழைப்பு வந்தது. சென்ற வருடம் நான் செய்ததைவிட இம்முறை நன்றாகச் செய்ய வேண்டும், நான் ஒரு மருத்துவ பாக்டராக வரவேண்டும் என்ற ஆசை நிறைவேறப் போகின்றது.

பாடசாலையில் என்னுடன் படிக்கும் முதலாம், இரண்டாம் வருட மாணவர்கள்கூட நான் கண்டிக்குப் போகவேண்டியதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து தருவதில் மிகவும் ஒத்தாசையாக இருந்தார்கள். எல்லோரையும் என் உடன்பிறவா அண்ணா, அக்கா, தம்பி, தங்கைகள் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆசிரியர்கள் எல்லாம் மிகவும் அன்பாக நடந்துகொண்டார்கள். நான் இந்த முறை நிச்சயம் எல்லாப் பாடங்களிலும் திறமையாகச் சித்தியடைய வேண்டும் என்பதில் அவர்களுக்கும் மிகுந்த அக்கறை இருக்கின்றது என்பதை நான் இன்றுதான் அறிந்துகொண்டேன்.

நான் கண்டிக்குப் போகும்போது அப்பாவும், தங்கையும் புகையிரத நிலையம் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள். என்னுடன் எனது வகுப்பு மாணவி மணியும், மணிக்குத் துணையாக அவரது அண்ணா

முகுந்தனும் கண்டிக்கு வந்தார்கள். இரவு வந்ததும் மூவரும் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்களை அவிழ்த்து மூவரும் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிட்டோம். முகுந்தன் மிகவும் அழகானவர். அவருடன் நான் ஒருநாளும் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிட்டதில்லை. அதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவுமில்லை. அன்றைய அனுபவம் என் வாழ்க்கையிலே மறக்கமுடியாத ஒன்றாக இருந்தது.

புகையிரத வண்டியின் அசைவோடு தானும் அசைந்து அசைந்து நான் கொண்டு சென்ற இடியப்பத்தை எடுத்துச் சாப்பிட்ட காட்சியை என்னால் மறக்க முடியாது. சாப்பாட்டை வாய்க்குக் கிட்டக் கொண்டு போய்விட்டு திடீரென்று வேண்டுமென்றே மூக்கிற்குள் வைத்துவிட்டு, அது புகைவண்டி குலுக்கியதால் ஏற்பட்டது என்று சொல்லி எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்த சம்பவம் சுவையாக இருந்தது. அதேவேளை சுவையாகச் செய்தபோது உண்மையாகவே அவரது மூக்கில் பட்ட மிளகாயின் அகோரம் தாங்க முடியாமல் துடித்தபோது பார்ப்பதற்குப் பரிதாபமாகவும் இருந்தது.

சாப்பாடெல்லாம் முடிந்த பிறகு தான் நித்திரை கொள்ளப் போகிறேன் 'குட நைற்' என்று சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்துக் குறும்பாகச் சிரித்த காட்சி எனக்குள் என்னவோ செய்தது. தான் இருந்த 'சீட்டில்' இருந்தபடியே சாய்ந்தவாறு முகுந்தனும், முகுந்தனோடு சாய்ந்தபடி அவரது தங்கை மணியும் நித்திரை செய்த காட்சியை நான் நித்திரை கொள்ளாமல் இரகசியமாக ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மறுநாள் கண்டி புகையிரத நிலையத்தில் நாம் வந்திறங்கியபோது அக்காவின் கணவர் எனக்காகக்

காத்திருந்தார். முகுந்தனின் உறவினர்களும் காத்திருந்தனர். மதியவேளையில் அங்கு சென்ற நாம் பிரிய மனமில்லாமல் பிரிந்தோம். “மறுநாள் சர்வகலாசாலையில் பரிசோதனை வேளையில் சுந்திப்போம்” என்று கூறிவிட்டு மணியும், முகுந்தனும் சென்றனர்.

அக்கா வீட்டிற்குச் சென்றதும் அக்கா என்னிடம், “அப்பா எப்படி? சுதா எப்படி? தம்பி எப்படி? பக்கத்து வீட்டு மாமி எப்படி? வீட்டிலே வேலை செய்ய வரும் சின்னாச்சி எப்படி? வீட்டில் வளரும் குட்டி போட்ட நாய் எப்படி? பூனை எப்படி? குட்டிகள் எப்படி?” என்று என்னைப் பதில் சொல்ல விடாமல் கேள்விகள்மேல் கேள்விகளாகக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார்.

எங்களோடு ஒன்றாக இருந்தவர். எல்லோரையும் சில காலம் விட்டுப் பிரிந்த ஆதங்கத்தில்தான் அப்படிக்கேட்டார். நானும் எல்லாவற்றிற்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தேன்.

எங்களுக்கெல்லாம் அம்மாவுக்கு அம்மாவாய் இருந்தவர். இப்போது தானும் ஓர் அம்மாவாகப் போகின்றார். திருமணம் செய்து கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. தலைப்பிரசவம். ஆனால் இவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்து பராமரிக்க அம்மா இல்லை. இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ குழந்தை பிறக்கலாம் என்று டாக்டர் கூறியது எனக்கு அங்கு போனபின்னர்தான் தெரியவந்தது.

“சென்ற முறை சிவமலரை ஒரு இடமும் கூட்டிக்கொண்டு செல்லவில்லை. இந்தமுறை கட்டாயம் நீங்கள் அவளை காட்டக்கூடிய இடங்களுக்குக்

கூட்டிக்கொண்டு சென்று காட்டவேண்டும்” இது அக்காவின் கட்டளை.

சென்ற வருடம் வந்தபோது அத்தானுக்கு லீவு கிடைக்கவில்லை. அக்காவுக்குப் புதிய இடம். இருப்பினும் தனக்குத் தெரிந்த அறிவைக் கொண்டு என்னுடன் தானும் துணைக்காக ஒவ்வொரு நாளும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்திருந்தார். ஆனால் வேறு இடங்களுக்குக் கூட்டிச் செல்லச் சிறிது தயக்கமாக இருந்ததனால் அப்படிச் செய்யவில்லை. இம்முறை அக்காவிற்காக அத்தானும் லீவு எடுத்திருந்தார். அதுதான் அக்கா அத்தானுக்கு அப்படிக் கட்டளையிட்டிருந்தார்.

அன்றிரவே அக்காவுக்கு வயிற்று நோவு எடுக்க ஆரம்பித்தது. அத்தான் உடனே கொண்டு போய் அக்காவை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிட்டார். ஆனால் குழந்தை பிறக்கவில்லை. முதல் பிரசவமானதனால் அக்காவை வைத்தியர்களும் தங்கள் கண்காணிப்பில் வைத்திருப்பதற்காக குழந்தை பிறக்கும் வரை வைத்தியசாலையிலே தங்குமாறு கூறிவிட்டார்கள்.

அக்காவைச் சென்று பார்ப்பதும், என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போவதும் பின்னர் மூவருக்கும் சாப்பாடுகள் செய்வதுமாக அத்தானும் அலைச்சல் தொல்லைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

எனக்கு இரண்டு பாடங்களுக்கான பரிசோதனைகள் முடிந்துவிட்டன. அடுத்த பாடத்திற்கான பரிசோதனைக்கு இன்னும் மூன்று நாட்கள் இருந்தன. அன்று வெள்ளிக்கிழமை.

“பரிசோதனை முடிந்ததும் கண்டிப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அருகிலிருக்கும் பேராதனைப் பூங்காவிற்கு உன்னை அழைத்துச் செல்ல வருவேன். தயாராக இரு” என்று அத்தான் கூறியிருந்தார். அதன்படி அங்கே மணியும், அவளது அண்ணன் முகுந்தனும் நான்கு மணிக்கு வருவதாகவும் நானும் மணியும் பேசி ஒழுங்குகள் செய்திருந்தோம்.

ஐந்து மணியாகியும் யாரும் அங்கே வரவில்லை. என்ன நடந்தது என்றும் அறிய முடியவில்லை. சிறிது தூரம் நானும், அத்தானும் அவர்களை எதிர்பார்த்தபடியே பூங்காவினுள் நடந்து சென்றோம். பார்ப்பதற்கு மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் இயற்கை அழகு வாய்ந்தது அந்தப் பூங்கா. அதன் இடையே ஓடும் ஆறும், ஆற்றுக்கு மேலாகக் கட்டப்பட்ட பாலமும், நீண்டு உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்ற மரங்களும், அந்த மரங்கள் ஊடாகச் செல்லும் பாதைகளும், அருகேயிருக்கும் பூத்த மரங்களும், பச்சைப் பசேல் என்றிருக்கும் புற்றரைகளும், ஏனைய மரங்களும் பார்ப்போர் மனதில் ஒருவித கிளுகிளுப்பையே உண்டுபண்ணும்.

பல்கலைக்கழக - மாணவ மாணவிகள் பலர் அங்கே சென்று பொழுதைக் கழிப்பார்களாம். அங்கே உள்ள அழகிய காட்சிகளே பலரைக் காதலர்களாக மாற்றியிருக்கின்றதாம். பட்டாம்பூச்சிகள்போல ஒவ்வொரு பூத்த மரங்கள், செடிகளுக்கருகில் சோடி சோடியாக நின்று, இருந்தும் அருகிலிருக்கும் புற்றரைகளில் படுத்துக்கொண்டும் காதலர்கள் இருக்கும் காட்சிகளைப் பார்க்கும்போது காதல் இல்லாத மனங்களில்சுவக் காதல் அரும்புமாம்.

அருகில் இருந்த புற்றரையில் நானும் அத்தானும் அமர்ந்து, அத்தான் வாங்கி வைத்திருந்த சிற்றுண்டிகளை உண்டோம். இனிமேல் மணியோ, முகுந்தனோ வரமாட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்தவுடன் அத்தான் கேட்டார்.

“இன்று இரவு குறிஞ்சி மலைக் குமரன் கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வருவோமா? கோவிலையும் பார்க்கலாம், கும்பிடலாம், நேர்த்திக்கடன் வைக்கலாம்.”

“அது எங்கே இருக்கிறது?”

“மலையின் உச்சியிலே இருக்கிறது. சிறிது தூரம் நடக்கவேண்டும். சிறிய கோவில்தான். ஆனால் அழகானது. அங்கே இன, மத, மொழி பேதத்தைக் காணமுடியாது. கோவிலுக்குப் போயிட்டு வந்த மனநிறைவும் இருக்கும்.”

“அப்படியானால் இன்றைக்கே போய்விட்டு வருவோம். எனக்கு இன்னும் மூன்று நாட்களுக்கு எதுவித பரிசோதனைகளும் இல்லைத்தானே?”

“அப்படியானால் நாம் நேரே வீட்டிற்குச் சென்று குளித்துவிட்டுச் செல்வோம்” என்று கூறிவிட்டு அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டோம். வீட்டிற்குச் சென்று குளித்துவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

“சிவா, இந்தச் சேலையை உடுத்திக்கொண்டு வா” என்று அத்தான் அக்காவின் சேலை ஒன்றைக் கொண்டு வந்து தந்தார்.

நான் எதுவும் கூறாமல் அதனை உடுத்திக்கொண்டு வந்தேன். அத்தானும் வேட்டி சால்வையுடன் புறப்பட்டார்.

“தமிழ்க் கடவுள் முருகன் கோவிலுக்குச் செல்லும்போது தமிழன்போல் செல்லவேண்டும்” என்று அத்தான் கூறினார்.

பஸ் வண்டியில் கூட்டம் நெருக்கமாக இருந்தது. எனக்கு மட்டும் இருக்க இடம் கிடைத்தது. அத்தான் நின்றுகொண்டே வந்தார். பஸ் வண்டியை விட்டிறங்கி மலையில் சேலையுடன் ஏறும்போது சிறிது சிரமமாகவே இருந்தது. ஆனால் மேலே செல்லச் செல்ல வீசிய மலைத் தென்றல் காற்றினாலும், இலேசாக எரித்த மாலை வெயிலினாலும் என்னை அறியாமல் ஒருவித சுகமும் என்னுள்ளே ஏற்பட்டது.

குறிஞ்சிக் குமரன் கோவிலில் பூசையைக் காண்ப பல மாணவர்கள் வந்திருந்தனர். அதில் அநேகமானோர் இளம் காதல் ஜோடிகள்தான். அத்தான் கூறியதுபோல் சாதீ, மத, இன பேதமெல்லாம் அங்கே இருக்கவில்லை. கிறிஸ்தவர், முஸ்லீம்கள் நெற்றியில் கூட சந்தனமும், குங்குமமும் ஜொலித்தன.

அத்தானின் நெற்றியிலும் விபூதியுடன் சந்தனமும், குங்குமமும் இருந்தது. அவருடைய அழகிய கேசத்திற்கும், மா நிறத்திற்கும் இவையெல்லாம் மேலும் மெருகூட்டின. அப்படியான தோற்றத்துடன் அவருடன் தனியே நான் ஒருநாளும் இருந்ததில்லை. கோவில் பூசகர் குங்குமம் கொடுக்கும்போது எம்மருகில் வந்து :

“மனைவிக்கு உங்கள் கையால் பொட்டு வைத்துவிடுங்கள்” என்றார். நான் திடுக்குற்றுவிட்டேன். அத்தானுக்கும் தர்மசங்கடமான நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

என்ன செய்வதென்று அறியாமல் நிற்க, நான் சிறிது குங்குமத்தை என் கையில் எடுத்தவுடன் பூசகர் அப்பால் சென்றுவிட்டார்.

வழியில் திரும்பி வீடுநோக்கி வரும்போது, “இங்கு சேலை உடுத்திக்கொண்டு வருபவர்கள் குறைவு. அதனால்தான் அவர் எம்மைக் கண்டதும் அப்படித் தவறாக நினைத்துவிட்டார்” என்றார் அத்தான். நான் எதுவும் பேசவில்லை.

அங்கிருந்து திரும்பி வந்த பஸ் வண்டியுள்ளும் அதிகளவு கூட்டம் இருக்கவில்லை. அத்தான் எனக்குப் பக்கத்தில் ஓர் இடம் காலியாக இருந்தபோதிலும் அதில் இருக்கவில்லை. ஆனால் அதனருகே நின்றிருந்தார். அருகே வந்த ஒருவர் அத்தானைப் பார்த்து,

“என்ன, மனைவியுடன் கோபமா? இடம் இருந்தும் அவர் அருகில் அமராமல் நிற்கின்றீர்?” என்றார்.

அத்தான் என்னை ஒரு மாதிரிப் பார்த்தார். நானும் அவரை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்தேன். அத்தான் என்னருகில் வந்து அமர்ந்துகொண்டார். ஆனால் எதுவுமே பேசவில்லை.

இரண்டு தடவை இப்படியாக நடந்தது என் மனதுள்ளும், அத்தானின் மனதுள்ளும் ஒருவித சபலத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

“நான் இந்தச் சேலையைத் தந்து உன்னை உடுக்கச் சொல்லிருக்கக் கூடாது” என்றார்.

“அதனாலென்ன பரவாயில்லை. அதுவும் நன்றாகத்தானே இருக்கிறது?” என்றேன்.

சிறிது நேரம் பொறுத்து, “உன்னைப் பார்க்கச் சிவனேஸ் மாதிரியே இருக்கிறது” என்றார். அப்போதும் நான் எதுவும் பேசவில்லை.

பஸ் வண்டியை விட்டு இறங்கியபோது அவ்விடத்திலே ஒரே சனக்கூட்டமாக இருந்தது. திடீரென அங்கிருந்த இருவருக்கிடையில் ஏற்பட்ட கைகலப்பு ஒரு பெரிய சண்டையாக மாறி பலர் பலத்த காயங்களுக்கு உள்ளாகியிருந்தனர். பொலிஸ் அதிகாரிகளும், ‘ஆம்புலன்ஸ்’ வண்டிகளும், வேடிக் கை பார்ப்பவர்களுமாகப் பலர் அங்கே நின்றிருந்தனர். எனக்கு இவைகளைக் கண்டதும் நெஞ்சமெல்லாம் படபடத்தது. ஓடிச்சென்று அத்தானின் இடதுகையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டேன். அத்தான் எதுவுமே பேசவில்லை. அப்படியே கைகளைப் பிடித்தபடி இருவரும் வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினோம்.

வீடு சென்றதும் நான் எனது அறையுள் சென்று எனது உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். எனது அறைக் கதவு இலேசாகத் திறக்கும் சப்தம் கேட்டது. மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அத்தான்தான் அங்கே நிற்குகொண்டிருந்தார். என் நெஞ்சு மட்டும் வேகமாக அடித்துக்கொண்டே இருந்தது. ஆனால் நான் எதுவும் பேசவில்லை. என்னால் பேசவும் முடியவில்லை. பேசவும் மனம் விரும்பவில்லை. அறைக் கதவை அத்தான் உள்புறமாகத் தாழிப்டார். அறையின் விளக்கையும் அவரே அணைத்தார்.

அடுத்தநாள் அக்காவிற்கு ஓர் அழகான பெண் குழந்தை பிறந்தது. அங்கு நானும் அத்தானும் தான் ஒன்றாகச் சென்றோம். அப்போதும் அக்கா அத்தானிடம், “சிவாவை எங்கெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு போனீர்கள்? இந்த இரண்டு நாட்களுக்குள்ளும் எல்லா இடங்களிற்கும் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்டுங்கள்” என்று அடிக்கடி கூறிக் கொண்டேயிருந்தார்.

அக்கா அந்த வேளையில் கூட தன்னுடைய சந்தோசத்தைவிட, என்னைக் கவனிப்பதில் தான் கூடிய கவனம் செலுத்தினார். அத்தானும் எல்லாவற்றையும் கூறினார். ஆனால் நான் சேலை உடுத்தியதையோ அல்லது அதைப்பார்த்த பூசகரும், மற்றவரும் பஸ் வண்டியில் சொன்னவற்றையோ அக்காவிடம் கூறவில்லை. வேண்டும் என்றே மறைத்ததுபோல்தான் எனக்குப்பட்டது. எப்படியிருந்தாலும் அத்தான் என்னைவிட அனுபவசாலி. அவர் சொல்லுவதைச் சொல்லட்டும் என்று நானும் விட்டுவிட்டேன்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களும் நான் எதிர்பார்க்காதவாறு ஓடிவிட்டன. கடைசிநாள் பரிசோதனைக்குச் சென்றேன். ஆனால் முன்னர் செய்ததுபோல் அன்று என்னால் தாவரவியல் பாடப் பரிசோதனையைச் செய்யவே முடியவில்லை. கடந்த சில நாட்களாக நடந்தவைதான் என் கண்முன்னே வந்து வந்து நின்றன. ஏன் இப்படி நடக்கின்றது? அக்கா என்னுடன் எவ்வளவு அன்பாக இருக்கிறார். அக்காவிற்கு நான் துரோகம் செய்கிறேனா? என்றுதான் மனம் ஆதங்கப்பட்டது.

பரிசோதனை முடிந்த மறுநாளே அக்காவும் குழந்தையுடன் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார். அதன் பிறகு எனக்கு ஏனோ அங்கிருக்க விருப்பம் இல்லாமல் இருந்தது. மறுநாளே நானும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வந்துவிட்டேன்.

இனிமேல் அத்தானையோ, அக்காவையோ விரைவில் காணச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. காலப்போக்கில் கண்டியில் நடந்தவையெல்லாம் கனவாகிப் போய்விடும் என்றுதான் எண்ணினேன். ஆனால் மாதம் ஒன்று முடிவதற்குள்ளேயே விதி என் வாழ்வில் விளையாடப் போகின்றது என்பதனை முதல்முறையாகத் தெரிந்துகொண்டேன்.

இரண்டாவது மாதம் முடிவதற்குள்ளேயே என் விதி என்னைத் துரத்தித் துரத்தி உதைப்பதுபோல் இருந்தது. என்ன செய்யப் போகின்றேன் என்று தெரியவில்லை. டாக்டராக வரவேண்டும் என்ற நீண்டநாள் கனவெல்லாம் நிச்சயமாக கனவாகத்தான் போகின்றனவா?

மூன்றாவது மாதம் ஆனதும் நான் ஒரு தீர்க்கமான முடிவை எடுக்கவேண்டும் என்று பணிக்கப்பட்டேன். என் நிலை யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் யாரும் சந்தேகப்படாதபடி நடந்துகொண்டேன். உண்மையை எப்படி மறைக்க முடியும்? எவ்வளவு நாளைக்கு மறைக்க முடியும்? நான் கறை பட்டுவிட்டேன், மறைக்கமுடியாத கறை பட்டுவிட்டேன். அதன் விளைவாக என் வயிற்றில் அக்காவினுடைய கணவனின் கருவைச் சுமந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

ஒருவர் எவ்வளவுதான் நல்ல குணம் உள்ளவராக இருந்தபோதிலும் சந்தர்ப்பங்களும், சூழ்நிலைகளும் ஒருவரை எப்படியான நிலைக்குத் தள்ளி விடுகின்றன என்பதை என் வாழ்க்கையிலேயே கண்டு, அதன் விளைவை நானே இப்போது அனுபவித்துக் கொண்டும் இருக்கிறேன். இப்படி ஒரு நிலை எனக்கு வரும் என்று நான் ஒருநாளும் எண்ணியதே இல்லை.

என்னை முழுதாக நம்பி அத்தானுடன் அனுப்பிய அக்கா இதனை அறிந்தால் இதயம் வெடித்து இறந்துவிடுவார். ஒரு சிலநாள் செய்த தவறுக்காக தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அத்தான் வருத்தப்படுவார். குடும்பமானம் குப்பைத்தொட்டிக்குப் போய்விட்டது என்று அப்பா கொதிப்பார். தங்கை சுதாவிற்கும், தம்பி சுகுமாருக்கும் அவர்களின் முகத்திலே கரியைப் பூசிவிட்டேன் என்று எல்லோரும் சொல்வார்கள்.

என் கறை என்னுடனே மறையட்டும். தவறு என்னுடையதுதான். வெளியில் சொல்லாவிட்டாலும் அடிமனதில் அத்தானை நானும் விரும்பித்தான் இருக்கின்றேன். நான் ஒரு சந்தர்ப்பவாதி. சுயநலம்மிக்கவள். இப்போது என் மனச்சாட்சியே என்னைக் கொல்லுகிறது.”

மீண்டும் சுதா :

சின்னக்காவின் கடந்த காலக் கதை ஒரு தொடர்கதைபோல் இதுவரை சென்றது. அதுதான் அவர் 'டயறியில்' எழுதிய கடைசி வார்த்தை. அதன் பிறகு

அவர் 'டயறி'யே எழுதவில்லை. எழுதி என்ன பயன் என்று எண்ணியிருக்க வேண்டும்.

கண்டியில் அத்தானுக்கும் அக்காவிற்கும் இடையில் நடந்தவற்றை அப்படியே எழுதாமல், பல இடங்களில் இரு பொருள்படவே எழுதியிருந்தார். டயறி எழுதும் பழக்கம் இருந்தும் தான் தன்னையும் தன்னுள் வளரும் கருவையும் அழிக்குமுன் இந்த 'டயறிகளை' ஏன் அழிக்க முயலவில்லை? ஒருநாள் நான் இவற்றையெல்லாம் படிப்பேன். தன்னுடைய மரணத்திற்கான உண்மையான காரணம் எனக்கும் தெரியவரும். தனக்கு நேர்ந்த கதி எனக்கும் ஏற்படாமல் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணித்தான் அப்படிச் செய்யவில்லையா?

இந்த இரகசியங்களைக் காப்பாற்றவேண்டியது இனி என்னுடைய பொறுப்பு. இந்த 'டயறிகளை' இனிமேலும் இங்கே வைத்திருக்கக் கூடாது. வேறு யாராவது பார்த்தால் இரகசியம் பரமரகசியமாகிவிடும். அக்காவின் தியாகத்திற்கு ஓர் அர்த்தம் இல்லாமல் போய்விடும் என்று எண்ணி அவை எல்லாவற்றையும் அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு குசினிக்குள் சென்று அடுப்பில் நெருப்பைப் பற்றவைத்தேன்.

'டயறிகளின்' வெளியே இருக்கும் பிளாஸ்திக் உறைகளை எரிக்கும்போது ஒருவகை மணம் வெளிவரும் என்பதனால் அவைகளை எரிக்காதுவிட எண்ணிக் கழற்றி எடுத்துவிட்டு, மிகுதியை அடுப்பினுள் போட்டு ஒவ்வொன்றாக எரித்தேன். கடைசி டயறின் உறையைக் கழற்றும்போது எனக்கு விலாசமிடப்பட்ட இன்னொரு சிறிய

கடிதம் அதன் உள்ளிருந்து வெளியே வந்து விழுந்தது. நான் இதனைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

“சுதா, இவ்வளவில் நீ எனது கதையைப் படித்திருப்பாய். படித்திராவிட்டால் ஒருமுறை படி. ஆனால் அதனை யாரிடமும் சொல்லவேண்டாம். முக்கியமாக பெரியக்காவிடம் சொல்லவேண்டாம் ஒருவருக்காவது உண்மை தெரியவேண்டும் என்றுதான் இப்படிச் செய்கிறேன். உன்னை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிக்கு உன் சின்னக்கா” என்று எழுதியிருந்தார்.

ஒரு கணம் செய்த தவறுக்காகத் தன் வாழ்க்கையையே பலி கொடுத்த சின்னக்காவை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. ஆனால் தான் செய்த தவறை மறைக்கத் தக்க தருணம் பார்த்திருந்து, பரீட்சை முடிவுகள் வந்த மறுநாளே தன் முடிவையும் தேடிக்கொண்டு எல்லோரையும் நம்ப வைத்துவிட்டதையும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். இவற்றை ஒருநாளும் பெரியக்காவிற்குச் சொல்லமாட்டேன். ஆனால் அத்தானுக்கு ஒருநாள் சொல்லியே தீருவேன். ஏனென்றால் அவரும் தன்னைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதால்தான்.

பாலக்டிப் பெண்

அந்தப் பாலமும் அதனருகில் இருக்கும் அடர்ந்த மரங்களும் பகலில் கூடப் பார்ப்பதற்குப் பயமாக இருக்கும். ஊருக்கு ஒரு மைல் தொலைவிலே தனியான ஓர் இடத்தில் இருந்த அந்தப் பாலமும், அருகேயிருந்த செடிகளும், மரங்களும், புதர்களும் இயற்கையாக அமைந்திருந்த விதம் பார்ப்பதற்கு எல்லோருக்கும் மனதில் ஒருவித அச்சத்தை நிச்சயம் ஏற்படுத்தக் கூடியவைதான். அவ்விடத்திற்கு பகல் வேளையில் கூட யாரும் தனியாகப் போவதற்கே தயங்குவார்கள்.

அந்த இடத்தில் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் என்று தெரிந்தும் இரவு வேளைகளில் அவ்வழியே செல்லும்போது யாரும் வேறு பக்கம் திரும்பிப் பார்க்காது நேரே பாதையையே

பார்த்துக் கொண்டோன் செல்வார்கள். அந்தளவுக்கு அந்த இடத்தைப் பற்றி எமது ஊர் மக்கள் அச்சம் கொண்டிருந்தார்கள்.

வெளியூரில் நான் வேலை பார்த்ததனால் சில மாதங்கள் கழித்து எமது ஊருக்குச் சென்றிருந்தேன். இலேசாக மழை தூறிக் கொண்டிருந்த முன்னிரவு வேளையிலே ஒருநாள் நானும் எனது தம்பியும் சைக்கிள் வண்டியில் அந்த வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தோம். நல்ல இருளாக இருந்தது. அடர்ந்த முகில்கள் ஊடாக வந்த நிலாவொளி ஆங்காங்கே கொஞ்சமாக வெளிச்சத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இடத்தின் அருகே வந்துகொண்டிருந்தபோது அடர்ந்த செடிகளுக்கிடையே ஏதோ அசைவது போல் என் கடைக்கண்களுக்குத் தெரிந்தது. திடீரென்று அந்தத் திசையை நோக்கித் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஆள் நடமாட்டமே இல்லாத அந்த இடத்தில் அங்கிருந்த அடர்ந்த செடிகளுள் யாரோ அமர்ந்திருப்பது போலவும், அதனிடையே ஒரு தலை ஆடுவதுபோல் என் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

சிறுவர்களாக இருந்தபோது அவ்விடத்தைப் பற்றி ஏற்படுத்தப்பட்ட பயம் இன்னமும் இலேசாக அடிநெஞ்சினுள் இருந்துகொண்டேயிருந்தது. உடனே செடிகளுள் ஆடிய தலையைப் பற்றித் தம்பியிடம் சொல்லலாமோ என்றும் எண்ணினேன். மனம் விரும்பியபோதும் வாய் ஏனோ திறக்க மறுத்துவிட்டது. இப்போது பெரியவர்களாக வளர்ந்துவிட்டபடியாலோ என்னவோ அவ்விடம் அதனைக் கூறத் தயங்கியது.

மறுநாள் நித்திரைவிட்டு எழுந்த நேரம் தொட்டு முதல்நாள் அங்கே கண்ட காட்சியின் நினைவாகவே இருந்தது. மத்தியான நேரம் அங்கே சென்று பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. அதனை நினைக்க இதயம் வேகமாகத் துடித்தபோதிலும் ஒரு சைக்கிள் வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு அப்பாதை வழியே சென்றேன்.

என்ன ஆச்சரியம்! அங்கே நான் இரவில் நிழலாகக் கண்ட காட்சி நிஜமாகவே இருந்தது. அடர்ந்த செடிகளிடையே ஒரு பெண் தலைவிரி கோலத்தோடு அமர்ந்திருந்தாள். அழுக்கேறிய ஆடை, அழுக்கடைந்த வாரி விடப்படாத தலை, உலர்ந்த உதடுகள், உடலிலே ஆங்காங்கே சிறிய புண்கள், கவலை தோய்ந்த முகம். அருகருகே அடுக்கப்பட்டிருந்த பல மூட்டை முடிச்சுகளிடையே தானும் ஒரு மூட்டைபோல் அமர்ந்திருந்தாள்.

நான் அவ்வழியே வருவதைக் கண்டதும் தான் உணவருந்திக் கொண்டிருந்த பாத்ரத்தை அப்படியே வைத்துவிட்டு திடீரென எழுந்து நின்று என்னையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அவளுடைய செயலைக் கண்டதும் எனக்கு உள்ளூர சிறிது நடுக்கமாக இருந்தபோதிலும் ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு விரைவாகச் சைக்கிளை ஓட்டிக்கொண்டு அப்பால் சென்றேன். சிறிது தூரம் சென்றதும் இலேசாகத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்தப் பெண் அதே இடத்தில் நின்று கொண்டு இன்னமும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மீண்டும் அதே வழியால் தீரும்பி வீட்டிற்குச் செல்வதற்கு மனம் விரும்பவில்லை. அதனால் வேறு ஒரு வழியால் வீட்டிற்குச் சென்றேன். எனது அம்மா என் வரவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் போல் வாசலிலே நின்றிருந்தார். நடந்தவற்றை அம்மாவிடம் சொன்னேன். அம்மா என்னை ஒரு மாதிரிப் பார்த்துவிட்டு “அவளா, அதை ஏன் கேட்கிறாய். அது ஒரு பரிதாபக் கதை” என்று ஆரம்பித்தார்.

“அந்தப் பெண் ஒரு விதவை. சிறு வயதிலேயே கணவனை இழந்துவிட்டாள். அவர்களுக்கு ஒரேயொரு மகன் மட்டும்தான். ஒருநாள் நண்பர்களுடன் சைக்கிளில் அந்தப் பாதை வழி வரும்போது திடீரென வந்த லொறி மோதி அந்தப் பிள்ளை அதே இடத்தில் இறந்துவிட்டான். இன்னும் இரண்டுபேர் ஆபத்தான நிலையில் இருந்து ஒருவாறு தப்பிவிட்டார்கள். அந்த நாள் தொடக்கம் அந்தப் பெண் சித்தப்பிரமை பிடித்தமாதிரி ஆகிவிட்டாள். தனது ஊர், வீடு, வாசல், பொருள், பண்டங்கள், இனசனம் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுச் சில பொருட்களை மூட்டைகளாகக் கட்டிக்கொண்டு அதேயிடத்தில் போய் இருந்துவிட்டாள். மழை என்ன, வெயில் என்ன, அதிலேதான் இருப்பாள். யாராவது சாப்பாடு கொண்டுபோய் கொடுத்தால் சாப்பிடுவாள். இல்லையென்றால் அப்படியே இருப்பாள்.” என்றார்.

இதனைக் கேட்டதும் எனக்கு அந்தத் தாயிடம் சென்று ஏதோ பேச வேண்டும்போல் இருந்தது. இதனை அம்மாவிடம் கூறினேன். “உனக்கு வேறு வேலை இல்லையா? அதற்கு மூளையும் சரியில்லை. அது

இருக்கிற நிலையிலே உனக்கு ஏதாவது தீங்கு செய்தாலும் செய்துவிடும்” என்றார்.

சிறிது நேரம் அப்படியே இருந்துவிட்டு மீண்டும் எனது சைக்கிள் வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு அவ்வழியே சென்றேன். நான் தூரத்தே வருவதைக் கண்டதும் அந்தத் தாய் எழுந்து பாதை அருகே வந்து என்னையே பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். அருகே சென்றதும் தனது கைகளை நீட்டி என்னை நிற்குமாறு சைகை காண்பித்தாள். உள்ளூர எனக்குச் சிறிது பயமாக இருந்தாலும் எதனையும் சமாளிக்கலாம் என்ற துணிவோடு அருகே சென்று நின்றேன்.

அவள் சிறிது கோபத்துடன் “இந்தப் பாதையால் அடிக்கடி ஏன் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு போகிறாய்? உனக்குப் பார்க்க வேறு ஆட்களே கிடைக்கவில்லையா?” என்றாள்.

“உங்களைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கிறது. அதனால்தான் பார்த்தேன்” என்றேன்.

“நீ பாவம் பார்க்கிற ஆள் என்றால் என் பிள்ளையை அடித்துக் கொன்றவனைப் பிடித்துத் தா பார்க்கலாம்” என்றாள்.

“யார் உங்கள் பிள்ளையை அடித்துக் கொன்றார்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“அது தெரிந்தால் நான் ஏன் இங்கே நிற்கிறேன்?” என்றார். நான் மௌனமாக நின்றேன்.

“என்ன! நான் கேட்கிறேன் நீ உன்பாட்டுக்குப் பேசாமல் நிற்கிறாய்” என்று சிறிது அதட்டிக் கேட்டார்.

இப்படியாகக் கதை நீண்டுகொண்டே போனது. ஒரு சாதாரண தாய் கதைப்பதுபோலவே எனக்குப்பட்டது. சித்தப்பிரமை பிடித்த ஒருவர் கதைப்பதுபோல் இருக்கவேயில்லை. நான் சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்றுவிட்டு “உங்கள் மகனை அடித்துக் கொன்றவனை யாருக்காவது தெரியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“யாருக்குத் தெரியும்? வெறியில் தனது லொறியை ஓட்டி வந்து எனது பிள்ளையை அடித்துப் போட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டானாம். அதன் பிறகும் அவன் இந்த ஊருக்கு அடிக்கடி வந்து போவானாம். ஆனால் இந்த ஊரில் இருக்கும் யாருக்கும் அவன் யார் என்று தெரியாதாம். சீசீ என்ன ஊர் இது? நான் இந்த ஊரைச் சேர்ந்தவள் இல்லை. எனக்கு ஓர் ஆம்பிளைத் துணையுமில்லை. இருந்தால் நானே தட்டிக் கேட்பேன். இந்த ஊரிலுள்ள ஓர் ஆணுக்குக்கூட அவனைத் துணிந்து அடையாளம் காட்டத் தயக்கமாக இருக்கிறது.

என் ஒரே பிள்ளையைக் கொடுத்துவிட்டு எவ்வளவு துன்பப்படுகிறேன் தெரியுமா? அந்த லொறிக்காரன் ஒருநாளும் நிம்மதியாக இருக்கமாட்டான்” என்று கூறிவிட்டு விம்மி விம்மி அழுதார். எங்கள் ஊரைப் பற்றி இகழ்ந்து கூறியதைக் கேட்க எனக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தாலும் நான் பதில் எதுவும் கூறவில்லை.

அதன்பிறகு அடிக்கடி அந்தப் பாதைவழிச் செல்லும்போதெல்லாம் என்னை இடைமறித்துக்

கதைக்காமல் ஒருநாளும் விடமாட்டார் அந்தத் தாய். இடையிடையே பொருத்தமில்லாமல் பேசினாலும் செய்யும் செயல்கள் எல்லாம் குழப்பமில்லாமலே இருந்தன. ஒரு நாள் என்னை இடைமறித்து கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று, “தம்பி! நீ யாரென்றே எனக்குத் தெரியாது. நீ ஒருவன்தான் இங்கே என்னோடு நின்று கதைக்கிறாய். மற்றவர்கள் எல்லோரும் எனக்கு மூளை சரியில்லை. அது சரியில்லை. இது சரியில்லை என்று எனக்குக் கேட்கும்படி கதைக்கிறார்களே தவிர நான் ஏன் இங்கே இருக்கிறேன். எனக்கு என்ன வேண்டும் என்று யாரும் இதுவரை என்னைக் கேட்டதில்லை. எனக்கு சித்தப் பிரமையுமில்லை; ஒன்றுமில்லை. நான் அப்படி இருப்பதாகச் சிறிது நடிக்கிறேன். அப்படி நடிக்கிறபடியால்தான் யாரும் எனக்குக்கிட்ட வரவே பயப்படுகின்றார்கள். அதுவும் ஒருவிதக் காவல்தான். இல்லையென்றால் ஒரு பெண் தனியே இப்படியான இடத்தில் இருக்க முடியுமா?” என்று என்னையே மீண்டும் கேள்வி கேட்டார் அந்தத் தாய்.

“நீங்கள் ஏன் இந்த இடத்திலே இருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்கு வீடு வாசல் ஒன்றுமில்லையா? இந்த வெயில், மழை, பனியில் நனைந்து கொண்டிருக்கிறீர்களே! உடம்பில் நோய் பிடித்தால் எவ்வளவு துன்பப்பட வேண்டி வரும்”

“நான் எனது மகனைப் பிரிந்து படுகின்ற துன்பத்தைவிட மேலான துன்பம் இனிமேல் வராது. அப்படி வந்து நான் இறக்க நேர்ந்தால் என் மகன் இருக்குமிடத்திற்கு நானும் விரைவாகச் சென்றுவிடுவேன் அல்லவா?”

எனது பிள்ளையின் ஆவி பிரிந்த இடத்திலேதான் அவனது ஆவி சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒருநாள் எனது கனவில் எனது பிள்ளை வந்து 'அம்மா! எனக்கு இந்த இடத்திலே இருக்கப் பயமாக இருக்கிறது. நீயும் இங்கே வந்து என்னோடு இரு' என்று கூறினான். அதுதான் அவனது ஆவி பிரிந்த இடத்தில் நானும் வந்திருக்கின்றேன். இங்கு வந்தபிறகு ஏதோ நானும் என் மகன் அருகில் இருப்பதுபோன்ற உணர்வே எனக்கு ஏற்படுகின்றது" என்று கூறி தன் குளமான கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். எனது கண்களும் குளமாகின; ஆனால் நான் அவருக்குக் காட்டாது வேறுபுறம் திரும்பித் துடைத்துக் கொண்டேன்.

இப்படியாகக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது அப்பாதை வழியாக ஒரு திருமண உணர்வுலம் சென்று கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்த புது மாப்பிள்ளை, பெண் அவர்களையே இமைகூட வெட்டாது பார்த்துக்கொண்டு நின்ற அந்தத் தாய் அவர்கள் அப்பால் சென்றதும் ஓ! வென்று உரத்து அழ ஆரம்பித்தார்.

எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. "எனது பிள்ளை இப்போது உயிருடன் இருந்திருந்தால் அவனையும் நான் இப்படி மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் பார்த்திருப்பேன். எனக்கென்று ஒரு மருமகளும் வந்திருப்பாள். என்னைப் பாட்டி என்று கூப்பிட எனக்குப் பேரப்பிள்ளைகளும் பிறந்திருப்பார்கள். இப்போது என்னை அநாதை ஆக்கி அவனை என்னிடமிருந்து பிரித்து விட்டார்களே! அவர்கள் நிம்மதியாக இருக்கவே மாட்டார்கள். கடவுளே! நீ எங்கே

போய்விட்டாய்?” என்று உரத்த குரலில் வானத்தைப் பார்த்து அழுதார்.

அப்போது அந்த வழியால் சென்ற ஒருவர், “ஏய் பைத்தியம்! இங்கே இருந்து ஏன் சத்தம் போடுகிறாய்? உனது ஊருக்குத் திரும்பிப் போ. இல்லையென்றால் உன்னையும் சீக்கிரம் இன்னொரு லொறி வந்து அடித்துக் கொன்றுவிடும்” என்று சுவறிக்கொண்டே சென்றார். உடனே அந்தத்தாய் நிலத்தில் இருந்த சிறிது மண்ணைத் தன் கைகளில் எடுத்து அவனை நோக்கி எறிந்துவிட்டு “நீ மண்ணோடு மண்ணாய்ப்போக” என்றார்.

அன்று சாயந்தரம் நான் அவ்வழியே தம்பியோடு சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்தபோது அப்பாலத்தருகில் ஒரே சனக்கூட்டமாக இருந்தது. எல்லோரும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். பல ஆட்கள் கூட்டமாக நின்றிருந்ததனால் எனக்கு அங்கே என்ன நடந்தது என்றே தெரியவில்லை. அந்தத் தாய்க்குத்தான் என்னவோ நடந்துவிட்டது என்று என் மனம் எண்ணியது. கவலை ஒருபுறம் பயம் ஒருபுறமாக அங்கு நின்ற ஒருவரிடம் என்ன நடந்ததென்று விசாரித்தேன்.

“முன்னாலே போய்ப் பார், தம்பி” என்றார்.

நானும் முன்னே நின்றிருந்த ஆட்களினூடே சென்று பார்த்தேன். அப்பாதை வழியே ஒரு லொறி விரைவாக வந்ததாம். அந்தப் பாலத்தருகில் வந்தபோது அதனை ஓட்டி வந்த சாரதியினால் அதனை நிதானப்படுத்த முடியாமல் அது வேகமாகச் சென்று பாலத்தின் ஒரு தூணோடு மோதிப் பக்கவாட்டில் தடம்புரண்டு விழுந்ததாம்.

செ.நி. செல்வராஜா

அது மோதுவதற்கு முன்னர் அதனுள் இருந்த சாரதி வெளியே குதித்தாராம். ஆனால் குதித்தவர் எழும்புமுன் அந்த லொறி அவர்மேல் விழுந்து அப்படியே அவரை நசித்துக் கொன்றுவிட்டதாம்.

ஏனென்றால் லொறியின் கீழேயிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. அதற்குக் கீழேதான் அவர் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அருகே இருந்தவர்கள் ஊகம் தெரிவித்தனர்.

இது இப்படி இருக்க அந்தத் தாய் எங்கே போனார் என்றே தெரியவில்லை. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். அவரைக் காணவில்லை. அவரும் இதற்குள் அகப்பட்டிருப்பாரோ என்றும் என் மனம் ஏங்கியது. ஏனென்றால் அந்த லொறி மோதி விழுந்த இடம் அந்தத் தாய் தனது மூட்டை முடிச்சுகளுடன் இருக்கும் இடத்திற்கு மிக அருகிலேயேதான் நடந்திருக்கின்றது.

நான் அங்குமிங்கும் பார்ப்பதைக் கண்ட எமது ஊர்க்காரர் ஒருவர் “என்ன தம்பி பார்க்கிறாய்? அந்தப் பைத்தியம் எங்கே என்று தேடுகின்றாயா? அங்கே பார்” என்று மறு திசையைச் சுட்டிக் காட்டினார். அங்கே அந்தத் தாய் தன் தலையில் இரு கைகளையும் குவித்தவாறு வாய்க்குள் ஏதோ முணுமுணுத்தவாறு ஒரு பெரிய மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து வந்துகொண்டேயிருந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் அவருக்கு ஏதும் நடக்கவில்லை என்ற ஆனந்தத்தால் மனம் துள்ளிக் குதித்தது. ஆனால் நான் எதையும் வெளியே காட்டிக்

கொள்ளவில்லை. மீண்டும் என்னருகே நின்றிருந்தவரே பேசினார். “அந்தப் பைத்தீயத்தின் பிள்ளையை முன்பு இந்த லொறிக்காரன்தான் அடித்துக் கொன்றான். அது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் யாரும் அப்போது முன்னே வந்து சாட்சி சொல்லவில்லை. இப்போது அந்தச் சாரதிக்கு ஏற்பட்ட அவலச் சாவைக் கண்டவுடன் எல்லோரும் அந்தப் பிள்ளையைக் கொன்ற பழிதான் அவனைத் துரத்தித் துரத்திச் சென்று அதே இடத்தில் கொன்றுவிட்டது என்கிறார்கள். தெய்வம் நின்று கொல்லும் என்பது பொய்யில்லை தம்பி!” என்று முடித்தார்.

இவையெல்லாம் நடந்து இரண்டு நாட்கள் கழிந்திருக்கும். எனக்கு அந்தத் தாயைக் காண வேண்டும்போல் இருந்தது. எனது சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு தம்பியையும் உடன் கூட்டிக்கொண்டு அந்தப் பாலத்தருகே சென்றேன். வழமையாக அவர் நின்று என்னை வழிமறிக்கும் இடத்தில் அந்தத் தாயைக் காணவில்லை. எனது சைக்கிளை ஒரு மரத்தடியில் நிறுத்திவிட்டு அவரது மூட்டைகள் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றேன். அங்கும் அவரைக் காணவில்லை. எல்லா இடங்களிலும் என் கண்கள் துழாவின. இறுதியாக மறுபுறத்தில் இருந்த பெரிய மரத்தடியில் என் கண்கள் பதிந்தன. தனது கைகளை தலைக்கடியில் வைத்துக் கொண்டு நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பது போல் இருந்தது.

“அம்மா! அம்மா!” என இரு தடவைகள் அழைத்தேன். பதிலில்லை.

இன்னும் அருகே சென்று, “அம்மா! நான் முரளி வந்திருக்கிறேன்” என்றேன். மீண்டும் பதிலில்லை. அவர் முகத்தைத் திருப்பி வைத்துக்கொண்டு படுத்திருந்த பக்கம் சென்று அந்தத் தாயின் முகத்தைப் பார்த்தேன். முகத்தில் எதுவித சலனமுமில்லை. கண்கள் அரைகுறையாகத் திறந்தபடியே இருந்தன. ஓரிரு ஈக்கள் முகத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

எனக்கு உடலிலே ஒருவித நடுக்கம் பிடித்தது. என் கைகளால் அவரைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். உடலெல்லாம் உறைந்த பனிக்கட்டிபோல் குளிர்ந்தது.

எனக்கு எல்லாமே விளங்கிவிட்டது. இறந்த தனது மகனின் ஆசைப்படி அங்கே அவனுக்குக் காவலுக்கு வந்திருந்தாள் அந்தத் தாய். தனது மகனை லொறியால் மோதிக் கொன்றவனை சட்டத்தின் முன்னால் நிறுத்த முடியவில்லை. ஆனால் அவனாகவே வந்து அருகில் இருந்த பாலத்துடன் மோதி இறந்தது இறைவனின் செயலே என்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டதும், தனது கடமை முடிந்ததென்ற ஆனந்தத்தில் இவ்வுலகை விட்டே சென்றுவிட்டார்.

தனது மகனைக் கொன்றவனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென அவர் விரும்பினாலும் அவனைத் தான் தண்டிக்க வேண்டும் என்று அவர் ஒருபோதும் விரும்பியதில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் அவர் கண்முன்னே அவன் துடிதுடித்து மாண்டதை நிச்சயம் அவர் விரும்பியிருக்க மாட்டார். ஒரு சாதாரண தாய் எப்படியாக தன் பிள்ளையிடம் உண்மையான பாசம் வைத்துள்ளார்

என்பதனை நான் அவரைப் பார்த்துத்தான் அறிந்துகொண்டேன். அதே வேளையில் பிள்ளையைப் பறிகொடுத்த ஒரு தாயின் உள்ளம் எப்படியாக வேதனைப்படும் என்பதனையும் நான் அவரைப் பார்த்துத்தான் அறிந்து கொண்டேன். இப்படி எத்தனையோ தாய்மார்கள் இவ்வுலகிலே இருக்கின்றார்கள் என்பதும் யாருக்குத் தெரியும்?

இப்படியான பிள்ளைகளின் பிரிவால் வளமாக, வசதியாக இருப்பவர்களது வாழ்க்கை ஒரு நொடியில் பொடிப் பொடியாவதும், பெற்றோர் புத்திமதிகளைக் கேட்காது தம் எண்ணப்படியே நடக்கின்ற பிள்ளைகளால் தாம் கட்டிய கற்பனைக் கோட்டைகள் எல்லாம் தவிடுபொடியாவதும் எம் கண் முன்னே பல இடங்களில் நடக்கின்ற செயல்களே அல்லவா?

அந்தத் தாயின் துயரமான சம்பவம் நிகழ்ந்து சில மாதங்களின் பின்னர் நான் மேற்படிப்பிற்காக லண்டன் செல்வதற்கு ஆயத்தமானேன். ஏதோ ஒரு மன உந்துதலில் புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் யாரும் பகலில் கூட போகப் பயப்படும் அந்தப் பாலத்தருகே சென்று ஒரு சில நிமிட நேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டு நின்றேன். அந்தத் தாயை என் மனக்கண்களிலே கண்டேன்.

எனது இரு கால்களும் அவர் கடைசியாகப் படுத்திருந்த அந்தப் பெரிய மரத்தடி அருகே என்னை இழுத்துச் சென்றன. ஏதோ ஓர் உந்துதலில் அருகில் இருந்த ஒரு பெரிய தட்டையான கல்லை எடுத்து அதனருகில் வைத்தேன். இதற்கு மேலே இன்னொரு

கல்லை எடுத்து நிமிர்த்தி வைத்தேன். தட்டையான கல்லின்மேல் அருகில் இருந்த பூக்கள் சிலவற்றைப் பறித்துப் போட்டேன். எமது ஊரில் உள்ள பிள்ளையார், அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று வழிபடுவதற்காக வாங்கிகையில் வைத்திருந்த கற்பூரக் கட்டிகளை அதன் மேல் வைத்து தீக்குச்சியால் நெருப்பைப் பற்ற வைத்தேன். காற்றில் சுடர் விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த அந்தத் தீபத்தைத் தொட்டு வணங்கினேன். அந்தப் பெரிய மரத்தை மூன்று முறை வலம் வந்தேன். ஏன் அப்படிச் செய்தேன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை.

நான் லண்டன் வந்ததும் தாய்நாட்டில் உரிமைப் போராட்டமும் தொடங்கிவிட்டது. நான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணைப் பார்க்க விரும்பியபோதும் என்னால் அங்கே செல்லவே முடியவில்லை. லண்டன் வந்து சுமார் இருபத்து மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இப்போது போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டு, சமாதானப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாகிவிட்டதால் தாயகத்திற்குச் சென்றுவர இலகுவாக இருந்தது. பல நாடுகளிலும் இருந்து பல ஆயிரக்கணக்கில் எம்மவர்கள் தமது பிள்ளைகளோடு பிறந்தகத்தைப் பாட்பதற்குச் சென்று வருகின்றார்கள். நானும் சென்ற மாதம் மீண்டும் தாயகத்தைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற அவாவில் குடும்பத்தோடு அங்கே சென்றேன்.

நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு எல்லா இடங்களும் மாறியிருந்தன. மக்களும் மாறியிருந்தார்கள். எங்கள் வீட்டில் கூட வேறு இடங்களிலிருந்து இடம்பெயர்ந்த மக்களே குடியிருந்தனர்.

எப்படியிருந்தபோதிலும் நான் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டை, நான் நண்பர்களோடு ஓடி விளையாடிய இடங்களை, நான் படித்த பாடசாலையைப் பார்த்தபோது பல ஆண்டுகளைத் தாண்டி மனம் பின்னோக்கி ஓடி, என் இனிய இளமை நினைவுகளை மனக்கண்களில் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. அது தந்த இன்பம் வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாத ஒன்று.

புலம் பெயராது இருந்த எல்லா இனத்தவர்களது வீடுகளுக்கும் சென்று வந்துகொண்டிருக்கையில் திடீரென்று அந்தப் பாலத்தடி என் நினைவிற்கு வந்தது. அங்கேயும் ஒருமுறை சென்று பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது. வந்திருந்த ஆட்டோவை அவ்வழியே செலுத்தச் சொன்னேன். அருகே சென்றதும் அங்கே ஒரே மக்கள் வெள்ளமாய் இருந்தது. “என்ன காரணம்” என்று கேட்டேன்.

“நாச்சிமார் கோவிலில் இன்று தேர்த் திருவிழா” என்றார்.

“எந்த நாச்சிமார் கோவில்?” என்று கேட்டேன்.

“இந்த இடத்தில் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு வெளியூர்ப் பையனை யாரோ வாகனத்தால் மோதிக் கொன்றுவிட்டார்களாம். அவனுடைய தாய் இந்த இடத்திலே வந்து தனியே மழையிலும், வெயிலிலும் இருந்தாராம். அவர் இறந்தபின் யாரோ ஒருவர் மரத்தடியில் ஒரு கல்லை வைத்துக் கற்பூரம் கொளுத்திக் கும்பிட்டாராம். நாளுக்கு நாள் மக்கள் எல்லாம் எண்ணிக்கையில் பெருகி வந்து பூசைகளும், பொங்கல்களும், வழிபாடுகளும் செய்ய

ஆரம்பித்தார்களாம். பிறகு அந்தத் தாயின் நினைவாக ஒரு சிறிய மண்டபத்தைக் கட்டினார்களாம். இங்கே நேர்த்திக்கடன் வைத்தால் அது நிச்சயம் பலிக்கும் என்றொரு நம்பிக்கையும் எல்லாரிடமும் வந்துவிட்டது. அதன் பிறகு ஊர் மக்கள் எல்லாம் சேர்ந்து பெரிய கோவிலே கட்டிவிட்டார்கள். போர்க்காலங்களில் இராணுவத்தினர்கூட அடிக்கடி வந்து வழிபட்டார்களாம். அதன் பெயர்தான் நாச்சிமார் கோவில்” என்றார்.

கேட்பதற்கே மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு காலத்தில் பகலில் கூட யாரும் போக பயந்த இடம் இப்போது ஓர் புனித இடமாக மாறிவிட்டது. அந்தத் தாயின் நினைவுகள் இப்போதும் என் மனதில் மிகவும் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கின்றன. உண்மையிலேயே அவர் ஒரு தெய்வத் தாய்தான்.

எனது அம்மாவும் ஏனைய இனத்தவர்களும் எப்போதோ இங்கிருந்து வெளியேறி வேறு வேறு நாடுகளில் வாழ்கின்றார்கள். அவர்களில் யாராவது இப்போது இருந்திருந்தால் இந்தக் கோவிலைப் பற்றி எனக்கு முன்பே கூறியிருப்பார்கள். அங்கு இருப்பவர்களில் சிலர் எமது ஊர்க்காரர்களாக இருந்தபோதிலும் கிட்டத்தட்ட கால் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னால் வந்திருக்கும் என்னை யாருக்கும் அடையாளம் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. என்னைக் கண்டால் சிலருக்கு அடையாளம் தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால் அப்படியானவர்களை நான் இன்னமும் சந்திக்கவில்லை. எல்லாம் ஆச்சரியமாகவே இருந்தன.

அங்கே முதன்முதலில் ஒரு கல்லை வைத்துக் கற்பூரம் கொளுத்தி வழிபட்டவன் நான்தான் என்பதைக் கூற எனக்கு ஏனோ மனம் வரவில்லை. இப்படியான ஒரு புகழை, கௌரவத்தை நான் ஒருபோதும் விரும்பியதும் இல்லை. இப்படியாக இந்த இடத்திலே ஒரு கோவில் எழும் என்றோ, திருவிழாக்கள் நடக்குமென்றோ நான் கனவில் கூட எண்ணவில்லை. அங்கே கருவறையில் வீற்றிருக்கும் தெய்வத்தைத் தொழுவதற்காக நானும் ஆட்டோவை விட்டிறங்கி பயபக்தியோடு கோவிலை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

யாதிரோவது?

ஆம், எனக்கு அந்த நாட்கள் நன்றாகவே நினைவிருக்கின்றன. என் உயிர்த்தோழி மாயாவும், நானும் இணைபிரியாதிருந்த இனிய நாட்கள் இப்போதும் என் நெஞ்சத்திலே ஒரு நிலையான இடத்தைப் பெற்று எப்போது நினைத்தாலும் என் மனத்திரையிலே ஒரு நிழற்படம் போல் காட்சியளிக்கின்றன. அப்போதெல்லாம் என் இதயம் ஓர் இரும்புப் பாறையைச் சுமப்பது போல் இருக்கும். கண்கள் இரண்டிலும் கார்மேகங்கள் திரண்டுவந்து கடும் மழை பெய்வது போல் இருக்கும். என் இதயம் என்ற வீட்டினிலே அவள் இருந்த இடம் இப்போதும் வெறுமையாகத்தான் இருக்கிறது. அதனை இனி நிரப்ப யாராலும் முடியாது.

மாயா ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்தவள்தான். ஆனால் அழகிலும், அறிவிலும், ஆற்றலிலும் அவளுக்கு நிகர் யாருமில்லை என்றுதான் கூற வேண்டும். இதனால் எல்லோரிடத்திலும் ஒரு தனி மதிப்பைப் பெற்றிருந்தாள். இப்படிப்பட்டவளின் உயிர்த்தோழி என்பதில் எனக்கும் ஒரு பெருமைதான்.

ஏனோ தெரியாது, தமிழர் சமுதாயத்தில் சாதாரணமாக எல்லாப் பெற்றோர்களும் தமது பிள்ளைகள் ஒரு டாக்டராக வரவேண்டும் என்றே விரும்புவார்கள். பட்டங்களிலெல்லாம் சிறந்த பட்டம் டாக்டர் பட்டம் என்பதாலேயோ அல்லது விலை மதிப்பற்ற மனிதரின் உயிர்களைக் காக்கும் தெய்வமாக அவர்கள் தொழில் அமைந்திருப்பதாலேயோ அல்லது எம் சமுதாயத்தினர் டாக்டர்களுக்குக் கொடுக்கும் அளவற்ற மதிப்பும் மரியாதைகளினாலோ படிக்க வைக்க விரும்புகிறார்கள். மருத்துவராக வந்துவிட்டால் உலகத்தில் எந்த மூலையிலும் அவருக்கு வரவேற்பு இருக்கும். அத்தோடு எப்போதும் வசதியாகவும் வாழலாம். சமுதாயத்தில் பெரும்பாலானோர் அதற்காக என்ன செய்ய வேண்டுமாகினும் செய்வதற்குத் தயாராக இருக்கின்றார்கள்.

இதில் தவறு ஏதுமில்லை. ஆனால் வீட்டில் பெற்றோர்களுடன் இருக்கும்போது ஒழுங்காகப் படித்து மருத்துவக் கல்லூரி புகும் பிள்ளைகள், தனியாகச் சர்வகலாசாலைக்குச் சென்றதும் படிப்புகளில் கவனமில்லாது, பரீட்சைகளில் தோல்வி கண்டு, மருத்துவத்தை விட்டுவிட்டுப் பின்னர் வேறு துறைகளில் படிப்பதைப் பார்க்கும்போது பலருக்குப் பரிதாபமாகவும், ஏன் கேலியாகக் கூட

இருக்கும். எந்தப் பிள்ளைகளையும் அவர்கள் விருப்பப்படியே படிப்பதற்கு விடவேண்டும். பெற்றோர் தாம் விரும்பியபடி வலுக்கட்டாயமாகப் படிக்க வைத்தால் இப்படித்தான் போய் முடியும்.

தன்னலமற்று எதுவித காரணங்களுமின்றி தான் நன்றாகப் படித்து எதிர்காலத்தில் ஒரு சிறந்த டாக்டராக வரவேண்டும் என்பது சிறுவயதிலிருந்தே அவளது இலட்சியமாக இருந்தது. அது மட்டுமில்லாமல் நோயுற்று வருந்தும் வசதிகளற்ற சகலருக்கும் தான் இலவசமாக சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரு நல்ல எண்ணத்தையும் தன் மனதில் எப்போதும் வைத்திருந்தாள். இவற்றை என்னிடம் அவ்வப்போது கூறிக் கொண்டேயிருப்பாள்.

அவளது மன விருப்பத்தை அறிந்த பெற்றோரும், உடன்பிறந்தோரும் மாயாவின் விருப்பத்திற்கு மறுப்பு தெரிவிக்காது மனதார ஒத்துழைப்புக் கொடுத்தார்கள். சிறுவயதிலிருந்தே படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரியாகவே இருந்தாள். க.பொ.த. சாதாரண பரீட்சையில் எல்லாப் பாடங்களில் வகுப்பிலிருந்த எல்லோரையும் விட திறமையாகச் சித்தியெய்தினாள். உயர்தர வகுப்பிலும் ஆரம்பத்திலிருந்தே அப்படித்தான். ஆசிரியர்கள் கூட மாயாவிற்குக் கற்றுக் கொடுப்பதென்றால் மகிழ்ச்சியோடு செய்வார்கள்.

இதுதான் எமது தலைவிதியை நிர்ணயிக்கும் பரீட்சை. தான் டாக்டராக வருவேனா இல்லையா, என்பதை நிர்ணயிக்கும் எமது உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சை. அது

மிகமிக அண்மையில் வந்து கொண்டிருப்பதாக அடிக்கடி கூறுவாள். பலர் பலவிதத்திலும் பெருமளவு பணம் செலவு செய்து தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பிரத்தியேக வகுப்புகளை ஒழுங்குசெய்து கொடுத்தபோதிலும் மாயாவின் திறமைக்குக் கிட்ட நெருங்கவே முடியாமல் இருந்தது.

அதிபர் முதற்கொண்டு எல்லா ஆசிரியர்களும் இம்முறை மாயாதான் நாட்டிலேயே முதலாவது மாணவியாக சர்வகலாசாலைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட போகிறாள் என்று மறைவாகப் பேசிக்கொண்டனர். எமது உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டு வந்தது. அதுவரை காலமும் பாடங்களில் தனது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்திவந்த மாயாவின் கவனம் திடீரென்று முழுமையின்றி இருப்பதாக எனக்குப்பட்டது. அதற்கான காரணத்தைக் கேட்பதற்குத் தக்க தருணத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒருநாள் பாடசாலை நூல் நிலையத்தில் என்னருகில் இருந்து படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, சிறிது தயக்கத்துடன் “மாயா, நீர் முன்புபோல் இப்போது படிப்பதாக எனக்குப் படவில்லை. என்ன காரணம் என்று நான் அறியலாமா?” என்று கேட்டேன்.

மாயா என்னைப் பார்த்து இலேசாகப் புன்னகை புரிந்துவிட்டு பேசாது இருந்தாள். மீண்டும் நான், “நீர் எனது உயிர் தோழி என்கின்ற முறையில்தான் அப்படிக் கேட்டேன். வீட்டில் ஏதாவது பிரச்சனையா? அல்லது வேறு ஏதாவது காரணமா? உமக்கு விருப்பமில்லையென்றால் சொல்ல வேண்டாம்” என்றேன்.

“இதனைப் படித்துப்பார்” என்று திடீரென்று உடைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்து என்னிடம் நீட்டினாள்.

“இது யாருடைய கடிதம்? எதற்காக இதனை நான் படிக்க வேண்டும். மற்றவர்களுடைய கடிதத்தைப் படிப்பதற்கு எனக்கு விருப்பமில்லை” என்று கடிதத்தை நான் படிக்க மறுத்துவிட்டேன்.

“எங்களுடைய நெருங்கிய குடும்ப நண்பர் ஒருவர் என்னை விரும்புகிறார். நானும் அவரை விரும்புகிறேன்” சிறிதும் தயக்கமின்றிக் கூறினாள்.

எதையும் திடீரென்று முடிவு செய்வதுதான் மாயாவின் பலவீனம். ஒரு முடிவு செய்துவிட்டால் பின்னர் அதனை மாற்றவே மாட்பாள். “அவர் வெளியூர் வியாபாரம் செய்கிறார். பணமோ குவிகிறது. ஒரு கார் வீட்டிலே நிற்கிறது. மற்றைய கார் வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிறது” என்று அவர் கூறுவதை அப்படியே வந்து எனக்குக் கூறுவாள்.

காத்திற்கினிய சொற்கள். மனதிற்கினிய வார்த்தைகள். அவள் மனமோ தன்னை எழில் மிகுந்த ஓர் எதிர்காலம் தன் இரு கரங்களையும் கொண்டு அழைக்கின்றது என்று தன் கற்பனைப் பூங்காவிலே தினமும் உலவி வந்தாள்.

எமது உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சையும் வந்துபோய்விட்டது. பரீட்சை முடிவுகள் வந்தபோது எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாகவேயிருந்தது. மாயா பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருந்தாள். ஆனால் வகுப்பில்

எல்லோரையும்விட குறைவாகவேதான் சித்தியடைந்திருந்தாள். ஆனால் அவள் முன்னர் விரும்பியபடி டாக்டராக வர சர்வகலாசாலை மருத்துவக்கல்லூரிக்கோ அல்லது வேறு எந்தவிதத் துறைகளுக்கோ அவளால் புக முடியவில்லை. மனதில் சிறிது ஏமாற்றம்தான். ஆனால் அத்தோடு படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு திருமணம் என்கின்ற பந்தத்திலே புகுவதற்கு மாயா தயாரானாள். அவளின் எதிர்காலக் கணவன் திருமணமானபின் மாயாவையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளிநாடு செல்லப்போவதாகக் கூறியது சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி பொழிந்தது போல் இருந்தது.

இவளை ஒரு டாக்டராக்கிப் பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்பிய அவளின் பெற்றோருக்கும், மற்றோருக்கும் இத்திருமணத்தில் முழுச் சம்மதமுமில்லை. ஆனால் மாயாவிற்கு அவள் விரும்பும் வாழ்க்கை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் ஒப்புக் கொண்டார்கள். விரைவில் மாயாவின் திருமணமும் நடந்தேறியது.

பாடசாலை, ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் என்று இருந்தவளுக்குத் திடீரென்று கணவன், மனைவி, புதுவாழ்வு, புதுவீடு, புதுசுகம், புதிய அனுபவம் எல்லாமே புதுமையாக இருந்தன. சில நாட்களில் திக்குமுக்காடிப் போனாள். நாட்களும் நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தன.

‘ஆசை அறுபதுநாள் மோகம் முப்பதுநாள்’ என்பார்கள். அதுகூட மாயாவிற்குக் கிடைக்கவில்லை என்று தான் எண்ணுகிறேன். வீட்டில் ஒரு கார் கூட

இருக்கவில்லை. இரண்டு கார்கள் என்றார், வெளிநாடு என்றார் எல்லாம் எங்கே என்றே தெரியவில்லை. தன்னைத்தானே கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கினாள் மாயா. அவளின் கணவரோ வியாபாரம் எல்லாம் நஷ்டமாகிறது. வெளிநாடு சென்றுவிட்டால் கடன் தொல்லைகள் ஒன்றும் இருக்காது என்று மறைமுகமாகச் சொன்னதைக் கேட்ட மாயாவிற்கு திடீரென ஓர் அதிர்ச்சி.

தான் எதிர்பார்த்து வந்த வாழ்க்கை எங்கே? வசதிகள் எல்லாம் எங்கே? கடன்காரர்களிடமிருந்து தப்பிக்கத்தான் வெளிநாட்டுப்பயணமா?

சொர்க்கத்திலே தொட்டில் கட்டித் தன் துணைவன் மடியிலே துயின்றவள் அந்த இன்ப மயக்கம் தீருமுன்பே ஓர் ஆண் மகவுக்குத் தாயானாள். எதிர்பார்த்த வாழ்வு இதுவரை கிடைக்கவில்லை. அது எப்போது வரும் என்று ஏங்கியவண்ணமே இருந்தாள். மகனின் மதிமுகத்திலும், அவன் மழலையிலும் தன் மனத்தைச் சிறிது தேற்றிக் கொண்டாள்.

தீருமணமாகுமுன் இணைபிரியாது இருந்த மாயாவைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க என்னால் முடியவில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அவளைச் சந்திக்க, அவளுடன் பேச முயற்சித்தேன். ஆனால் அவளோ என்னைக் காணும்போதெல்லாம் ஏதோ குற்றம் செய்துவிட்டவள் போல் கூனிக் குறுகினாள். என்னுடன் பேசுவதைத் தவிர்ப்பது போல் எனக்குப் பட்டது.

மாயா தமது குடும்பத்துள் வந்தநேரம் சரியில்லை, அதுதான் தமது மகனின் வியாபாரம் எல்லாம்

தடைபட்டுவிட்டது என்று மாமனும் மாமியாரும் குற்றம் கூறவும் ஆரம்பித்தனர்.

தன் பெற்றோரின் பூரண சம்மதமின்றியே தன் கணவனைக் கைப்பிடித்தாள். அதனால் தன் பெற்றோரிடமோ, கூடப்பிறந்தவர்களிடமோ தன் குறைகளைக் கூற முடியாமலும் தவித்தாள். தன் தலைவீதியை நொந்து கொண்டு தனிமையிலே வாடினாள். தான் கட்டிய மனக்கோட்டைகள் எல்லாம் வெறும் மணற்கோட்டைகள்தான் என்று தினமும் வெதும்பினாள்.

நாலு சுகமும் இருக்கும்போது நாம் பேரிழப்பு வந்தாலும் அதனைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஆனால் நாதியற்று இருக்கும்போது சிறு ஏமாற்றங்கள் கூட பெரிய இழப்பாய்த் தோன்றும். மாயாவின் நிலையை அறிந்த பின் எனக்குத் தெரிந்தவரை ஆறுதல் கூறினேன். அவளுக்கு அறிவுரை கூறுமளவிற்கு எனக்கு அனுபவமில்லை. ஆனால் என்னால் ஆனவரையில் மாயாவிற்கு ஆறுதல் சொல்லி வந்தேன். தனது ஏமாற்றத்தை அவளால் மறக்கமுடியாமல் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் தனக்குள் எந்நேரமும் அழுது கொண்டேயிருந்தாள்.

குழந்தை பிறந்து ஓரிரு மாதங்களிலேயே உருக்குலைந்து போனாள். எது எப்படியிருந்தபோதிலும் கணவனிடம் கொண்ட அன்பும், பிள்ளை மேல் கொண்ட பாசமும் குறையாமல் பார்த்துக் கொண்டாள்.

ஒருநாள் பல்வியாதி என்று அவள் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டாள். மாயாவின் மேல் வாய்க் கொடுப்பில் சிறிய சத்திரசிகிச்சை செய்ய வேண்டும்

என்று டாக்டர்கள் கூறினர். அதன்படி சத்திரசிகிச்சையும் நடந்தது. ஒரு வாரம் ஆகியும் அவளது முகவீக்கம் குறையவேயில்லை. கூடிக்கொண்டே போனது. பல சிக்கல்களின் பின்னர் மீண்டும் ஒரு சத்திரசிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்றார்கள். அதன்படியே செய்தார்கள். ஆனால் அதன்பின்னரும் எதுவித மாற்றங்களும் இல்லை. இரண்டு வாரங்களின் பின்னர் அவளுக்கு பற்களுக்கிடையில் புற்றுநோய் இருப்பதாக டாக்டர்கள் கூறினார்கள்.

இதனைக் கேள்விப்பட்டதும் என் இதயமே நின்றுவிட்டது போல் இருந்தது. எப்படியெல்லாமோ வரவேண்டும், வாழ வேண்டும் என்று கற்பனை செய்திருந்த மாயாவின் வாழ்க்கை இப்படி ஆகும் என்று நான் ஒருபோதும் எண்ணியதில்லை. நீர்க்குமிழி போன்றது மனித வாழ்க்கை. கண்ணாடி போன்றது மனித வாழ்க்கை என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆனால் இப்போதுதான் அதனை அனுபவிக்கின்றேன். ஒவ்வொரு நாட்களும் இந்த துன்பச் சுமைகளைச் சுமக்கமாட்டாது சுமந்துகொண்டு காலமும் மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

திரென்று ஒருநாள் மாயா என்னைப் பார்க்க விரும்புவதாகச் செய்தி கேட்டு அங்கே ஓடினேன். என்னைக் கண்டதும் என் இடது கையைத் தனது வலது கையால் பற்றிப் பிடித்தாள். அவளின் கண்கள் மட்டும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் எதுவுமே பேசவில்லை. அவளின் கண்களிலிருந்து நீர் அருவியாக ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது.

பாடசாலை நாட்களில் சுதந்திரப் பறவையாகச் சுற்றித் திரிந்ததை நினைத்தாளோ? அல்லது தான் மணமகளாகும்போது கட்டிய மனக்கோட்டைகள் எல்லாம் மண்ணோடு மண்ணானது என்று எண்ணிச் சலித்தாளோ? அல்லது தனக்கு மாலையிட்ட கணவன் மாலையிடுமுன் கூறிய வார்த்தைகள் என்ன? தனக்குக் கிடைத்த வாழ்க்கைதான் என்ன? என்று தன் விதியைத் தானே நொந்து கொண்டாளோ? என் கண்களும் குளமாகின.

இறுகப்பற்றியிருந்த அவளின் கரம் இலேசாக நழுவினது. என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவளது கண்கள் அந்தக் கணத்திலிருந்து இமைக்க மறந்தன. இதனைக் கண்ட என்னிதயம் சுக்குநூறாக வெடித்துச் சிதறியது. அவளது உயிரற்ற உடலையே என் கண்கள் நோக்கின.

இதனை யார் விதியென்று நோவது? கணவனின் விதியா? பிள்ளையின் விதியா? பெற்றோரின் விதியா? இவ்வுலகில் வாழ்ந்த என் உயிர்த்தோழி மாயா எங்கோ மாயமாக மறைந்துவிட்டது போன்ற உணர்வுதான் என்னுள் ஏற்பட்டது.

மாயா ஒரு டாக்டராக வந்து வசதியற்றோர்களுக்கும், துன்பப்படுபவர்களுக்கும் இலவசமாக சேவை செய்ய வேண்டும் என்று என்னிடம் அடிக்கடி சொன்னாளே தவிர அவளால் அதற்குமேலே எதுவும் செய்ய காலமும் இருக்கவில்லை. காலனும் விடவில்லை.

மாயா கூறிய கூற்று அதன்பிறகு என்னிதயத்திலிருந்து ஓர் ஊற்றாக வெளிவர ஆரம்பித்தது.

மீண்டும் ஒருமுறை நான் பாடசாலையில் உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சை எடுத்து மருத்துவக்கல்லூரி சென்று ஒரு டாக்டராக வெளிவந்தேன். தன்னலங் கருதாது பொதுப்பணி செய்ய வேண்டும் என்று என்னுள்ளத்தில் ஓர் ஆவலைத் தூண்டிய மாயாவின் பெயரால் ஒரு மருத்துவ நிலையத்தைத் திறந்து என்னாலானதை மற்றவர்களுக்குச் செய்து வருகிறேன். அப்போதெல்லாம் என்னுயிர்த்தோழி மாயா எப்போதும் என்னருகில் இருப்பது போன்ற உணர்வே எனக்குள் ஏற்படும். அதே வேளையில் என்னை அறியாமல் ஒரு அசாதாரண துணிச்சலும் என்னுள்ளே ஏற்படும்.

இவ்வளவு காலமாகியும் என் இளவயதில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்ட மாயாவின் நினைவுகள் என்னுயிர் உள்ளவரை அழியாது. எண்ணும்போதெல்லாம் இதயம் கனமாவும், கண்கள் குளமாகவும் மாறி என் கவலைகளைக் குறைக்க எத்தனிக்கும். மாயா வழிகாட்டிய இந்த சேவையிலே இருக்கும் திருப்தி எத்தனை கோடி விலை கொடுத்தாலும் வாங்க முடியாது. அந்தத் திருப்தியிலேதான் என் கவலைகளைக் குறைக்க முயற்சி செய்கிறேன்.

பெரிய குட்டி

எனது தந்தையார் அப்போது வெளியூரில் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தார். எங்கள் வீட்டில் அம்மாவுடன் நானும் எனது தம்பியும் ஒரு தங்கையும்தான் வசித்து வந்தோம். எங்களின் வீடு நல்ல வசதியான வீடு. நான்கு அறைகளைக் கொண்டது. பெரிய முற்றம். வீட்டிற்குப் பின்னால் மரங்கள் நிறைந்த பெரிய வளவும், அதனை அடுத்து அம்மாவின் சீதனக் காணியான தோட்டக்காணியும் இருந்தது.

அப்பா இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறைதான் வீட்டிற்கு வருவார். பின்னாலிருந்த தோட்டக் காணியில் ஒருவரை வேலைக்கு வைத்து, சிறிய அளவிலே காய்கறித் தோட்டமும் செய்து வந்தோம். நான் உயர்தர வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது திங்கள், புதன்,

வெள்ளிக் கிழமைகளில் தேவைக்குப் போக மிஞ்சிய காய்கறிகளை அருகிலிருந்த சந்தையில் கொண்டுபோய் விற்றுவிட்டுத்தான் நான் பாடசாலைக்குச் செல்வேன்.

எங்கள் வீட்டில் நின்று பார்த்தால் பெரிய குட்டியின் வீடு நன்றாகத் தெரியும். ஒரு சிறிய குடிசைதான். ஆனால் அதற்குள் ஐந்து பேருடைய வாழ்க்கை நடந்து கொண்டிருந்தது. பெரியகுட்டி, மனைவி, ஓர் ஆண்பிள்ளை, இரண்டு பெண்பிள்ளைகள். எங்களைவிட வயதில் மூத்தவர் என்றாலும் தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தவர் ஆகையால் நாம் எல்லோரும் 'நீ' 'அவன்' என்றுதான் பெரியகுட்டியைப் பற்றிப் பேசும்போது குறிப்பிடுவோம். அது காலங்காலமாகப் பழக்கப்பட்டதொன்று என்றாலும் நான் பெரியவனாக வளர்ந்துவிட்ட பிறகு பெரிய குட்டியுடன் கதைக்கும்போது நீர் என்றுதான் குறிப்பிட்டுக் கதைப்பேன். எனக்கு என்னவோ மற்றவர்களைப் போல பெரியகுட்டியுடன் "நீ" என்று கதைக்க விருப்பம் இல்லாமல் இருந்தது.

தோட்டம் செய்வதற்கு சொந்தமாகக் காணி ஏதும் இல்லாமையால் அருகே இருந்த பெயர் தெரியாதவர்களுடைய நிலத்தில் சில காய்கறி வகைகளை வளர்த்து, அவ்வப்போது தனது குடும்பத்திற்குத் தேவையான மரக்கறி வகைகளைப் பெற்றுக் கொள்வார். பெரியகுட்டி இடைக்கிடையே நாள் கூலி வேலை செய்யப் போவார். அது தவிர தென்னை, பனை மரங்களை எமது உணரில் குத்தகைக்கு எடுத்து அதிலே 'கள்' இறக்கிச் சீவித்துத்தான் தனது குடும்பத்தைப் பராமரித்து வந்தார்.

தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தவராக இருந்தபோதும் மிகவும் அழகிய தோற்றம் உடையவர். மா நிறம். அதேபோலத்தான்

வெள்ளையான மனமும் உடையவர். கோபமே வராது என்றுதான் எல்லோரும் கூறுவார்கள். ஆனால் சில வேளைகளில் பசியின் காரணமாக தான் இறக்கி வந்த கள்ளையே உணவாகக் கொண்டு விடுவார். கள் உடலின் உள்ளே சென்றதும் பெரிய குட்டியின் பேச்சே வித்தியாசமாக இருக்கும். சாதாரணமாக மிகவும் அமைதியாக இருப்பவர், அந்த வேளைகளில் மிகவும் உரத்துக் கதைப்பார். தனக்குப் பிடித்த சினிமாப் பாடல்களை வாய்க்கு வந்த மெட்டில் ஊரெல்லாம் கேட்கக் கூடியதாகப் பாடுவார். கால் போன போக்கெல்லாம் போவார். மதுவினால் ஏற்பட்ட மயக்கம் மேலி, கால்கள் தள்ளாடி, இனிமேல் நடக்க முடியாது என்று வந்தவுடன் அதே இடத்தில் வீழ்ந்து படுத்தும் விடுவார்.

இரவில் தந்தையை நெடுநேரமாகக் காணவில்லை என்று தெரிந்தவுடன் அவரின் மூத்த மகன் எங்கள் வீட்டிற்குத்தான் முதலில் வந்து செய்தி சொல்வார். நானும் எனது தம்பியும் எமது விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு அவருடைய மகனுடன் சேர்ந்து தேடிக் கண்டுபிடிப்போம். இவையெல்லாம் ஒரு கிழமையில் இரண்டு மூன்று தடவைகள் தவறாது நடக்கும் நிகழ்வுகள்.

எனக்குத் தெரிந்த காலம் வரை அதிகமான நாட்களில் பெரியகுட்டி காலையில் எமது வீட்டில்தான் தேநீர் அருந்துவார். ஒருநாள் காலையில் தேநீர் குடிக்க வந்த பெரிய குட்டி நான் சந்தைக்குப் போகும்போது காய்கறி மூட்டையைத் தூக்கி எனது 'சைக்கிள்' வண்டியில் வைத்துக் கட்டிவிட்டார். அன்று சந்தையில் நான் கொண்டு சென்ற காய்கறிகளுக்கு ஏகப்பட்ட கிராக்கி இருந்தது. நல்ல

விலைக்கும் விற்றுவிட்டேன். அன்று தொடக்கம் நான் சந்தைக்குப் போகும்போது கட்டாயம் பெரியகுட்டி வந்து எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொண்டேன்.

பெரியகுட்டியின் கை பட்டால் காய்கறிகள் நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் என்றொரு நம்பிக்கைதான் அதற்குக் காரணம். நான் கேட்டுக் கொண்டதன்படி எப்போதும் தவறாது காலையில் எமது வீட்டிற்கு வந்து எனக்கு உதவுவார். அப்படி வராவிட்டால் அதிகாலையிலே யாராவது சென்று பெரியகுட்டியை நித்திரையிலிருந்து எழுப்பிக் கூட்டி வருவோம். பெரியகுட்டியின் கைராசியில் அவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்துவிட்டோம். அது உண்மை போலவும் இருந்தது. இதனைப் பார்த்த எமது அயல் வீட்டுக்காரர்கள் கூட அப்படிச் செய்யத் தொடங்கிவிட்டனர்.

நானும் பெரியகுட்டியும் தனியே இருக்கும்போது பலவற்றையும் மனம்விட்டுக் கதைப்போம். ஒருமுறை என்னிடம், “தம்பி, நான் எனது மூத்த மகன் பிறந்த சில நாட்களில் பதிவு செய்வதற்காக சென்றபோது அங்கே பதிவு செய்பவர் ‘மகனுக்கு என்ன பெயர் வைக்கப் போகிறாய்?’ என்று கேட்டார். நான் எமது பாராளுமன்றத் தொகுதி அங்கத்தவருடைய பெயரைக் கூறினேன். அவர் என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்துவிட்டு உனக்கு வேறு பெயர்கள் கிடைக்கவில்லையா? என்று கேட்டார். அதற்கு நான் ‘எமது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மிகவும் நல்ல மனிதர்; அதனால் அவருடைய பெயரையே வைக்கப் போகிறேன்’ என்றேன். அவர் சிறிது நேரம் பேசாது இருந்துவிட்டு நான் சொன்ன பெயரையே பதிவு செய்தார். ஆனால் பதிவு

செய்த பின்னர் 'நீயும் உனது மகனைப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவனாக ஆக்குவதற்குப் படிக்க வை' என்று ஏளனமாகக் கூறினார்" என்றார்.

“ஏன் அவர் அப்படி கூறினார்?” என்று நான் கேட்டேன்.

“காலங் காலமாக முருகன், கந்தன், வேலன் என்று தான் எம் சாதிக்குள் பெயர் வைக்க அனுமதித்தார்களாம். ஆனால் இப்போது அது மாறிவருகிறது. எனது பெயர் பெரியகுட்டி. ஆனால் எனது அப்புவுக்கு பெரியதம்பி என்று பெயர் வைக்கத்தான் விருப்பமாக இருந்ததாம். பெரியதம்பி என்று பெயரைப் பதிவு செய்யும்படி கூற சரி அப்படியே பதிவு செய்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு பெரியகுட்டி என்று பதிவு செய்து விட்டாராம். எனது அப்புவிற்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. இந்த விடயம் எனது பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் வீட்டிற்கு வந்தபோதுதான் எல்லோருக்கும் தெரியவந்ததாம்” என்று மிகவும் வேதனையோடு கூறினார்.

“அப்படித் தெரிந்தவுடன் பெயரை மாற்றியிருக்கலாம்தானே!” என்றேன்.

“மாற்றுவதற்குக் கொடுக்க அப்போது எனது அப்புவிடம் பணம் இருந்திருக்கவில்லை. அதுவுமல்லாமல் அந்த நாட்களில் அப்படி மாற்றலாம் என்றும் யாருக்கும் தெரியாது” என்றார்.

ஒரு தடவை நான் நல்லூர் முருகன் தேர்த் திருவிழாவிற்குச் செல்வதாக வீட்டிலே சொல்லிவிட்டு புதிதாக

வந்த ஒரு சினிமாப் படம் பார்க்க நண்பர்களுடன் சென்றிருந்தேன். அங்கே பெரியகுட்டியும் வந்திருந்தார். படமாளிகையின் வெளியே கூட்டம் ஏராளமாக இருந்தது. கதவு திறந்தவுடன் உட்புகுந்த ஏராளமான 'சைக்கிள்களுடன்' எனது 'சைக்கிளை' நான் கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டு வரும்போது பார்த்தேன் எனது பணப் பையைக் காணவில்லை. பணம் வைத்திருந்த பையை நான் தவறுதலாக எங்கோ தொலைத்துவிட்டேனோ அல்லது யாரோ களவாடிவிட்டார்களோ என்று தெரியவில்லை.

என்னுடன் வந்த நண்பர்களிடமும் போதிய அளவு பணம் இருக்கவில்லை. திரும்பக் கோவிலுக்குச் செல்லவும் மனம் வரவில்லை. உள்ளே சினிமாக் கொட்டகையில் படம் தொடங்குமுன் திரையில் பாடிக் கொண்டிருந்த பாடல்களைக் கேட்டதும் எனக்கு படம் பார்க்காமல் திரும்பிப் போவதை எண்ண அழுகை அழுகையாக வந்தது. என் கண்கள் கலங்கி இருந்ததைக் கண்ட பெரியகுட்டி என்னருகே வந்து நடந்ததை விசாரித்தார். என் நண்பர்கள் நடந்ததைக் கூறினார்கள். பெரியகுட்டி உடனே தான் கொண்டுவந்த பணத்தை எம்மிடம் தந்துவிட்டு தான் படம் பார்க்காமலே திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். அதுமட்டுமல்ல; நான் அம்மாவிற்குத் தெரியாமல் நண்பர்களுடன் படம் பார்க்க வந்த விடயத்தைக் கூட யாரிடமும் கூறமாட்டேன். நீர் பயப்படாமல் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு புத்திரமாக வீட்டிற்கு வாரும் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். அன்றிலிருந்து பெரியகுட்டியின் மேல் நான் வைத்திருந்த மதிப்பு மேலும் உயர்ந்தது.

காலமும் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது. பெரியகுட்டிக்கு கடைசியாகப் பிறந்த பெண்பிள்ளைக்கு சரோஜாதேவி என்று பெயர் வைத்தார். எப்போதும் பிரபல்யமான பெயர்களைத் தனது பிள்ளைகளுக்கு வைப்பதில் அவருக்கு மிகுந்த விருப்பம். தனது பிள்ளைகள் வளர்ந்து பெரிய ஆட்களாக வர வேண்டும் என்பது அவரின் விருப்பமாகவும் இருக்கலாம். கடைசியாகப் பிறந்த பெண் பிள்ளை ஓரளவு வளர்ந்ததும் தான் அவளால் நன்றாக வாய் பேச முடியாது என்று தெரியவந்தது. இதனை அறிந்தவுடன் பெரிய குட்டி அடிக்கடி குடிக்க ஆரம்பித்தார். பெரிய குட்டியிடம் ஒரு கெட்ட குணமும் இருந்தது. மதுபோதை தலைக்கேறியதும் பகலிலும் சரி, இரவு எந்த நேரமானாலும் சரி, தான் கள் இறக்கும் பாளைகள், குடுவைகள், கத்திகள், முட்டிகள் கயிறு என்பவற்றை எடுத்துக்கொண்டு நான் கள் இறக்கப் போகிறேன் என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டுவிடுவார். இது அவரையே நம்பியிருக்கும் மனைவி, பிள்ளைகளுக்கு எந்நேரமும் அச்சத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

இவ்வேளைகளில் எமது அயலவர்கள் யாராவது கண்டுவிட்டால் அவர்கள் பெரிய குட்டியின், பாளைகள் சீவும் கூரிய கத்திகளை எடுத்து மறைத்து வைத்துவிடுவார்கள். அல்லது தமது வீடுகளுக்குக் கொண்டு சென்றுவிடுவார்கள். மறுநாள் காலையில் அங்கு வரும்போதுதான் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். கத்திகள் இல்லையென்றால் அவர் மரத்தில் ஏறினாலும் எதுவும் செய்ய முடியாது.

மறுநாள் மதுபோதை நன்றாகத் தெளிவாகியதும் தனது கத்திகளைத் தேடுவார். மது போதையில்

இருந்தபோது நடந்த எதுவும் அவருக்கு நினைவிருக்காது. யாரோ எடுத்துவிட்டார்கள் என்று தெரியும். ஆனால் யார் எடுத்தார்கள் என்று தெரியாது. உடனே என்னிடம் தான் வந்து 'தம்பி, அந்தக் கத்திகளை வாங்கித் தாரும்' என்று மிகவும் மரியாதையாகக் கேட்பார். மற்றவர்களிடம் கேட்டால் அவர்கள் முதல்நாள் குடித்துவிட்டு அட்டகாசம் பண்ணியதற்காக ஏசுவார்கள் என்றும், அடுத்த முறை தமது மரங்களைக் குத்தகைக்குக் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்று பயந்துதான் என்னிடம் வந்து அப்படிக் கேட்பார்.

எங்கள் வீட்டில் மூன்றுபேர் மட்டும் இருந்ததனால் எம்மிடம் சிலவேளைகளில் அளவுக்கு மிஞ்சிய சாப்பாடு இருக்கும். அப்படி இருந்தால் அம்மா பெரியகுட்டியின் பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டுக் கொடுத்துவிடுவார். பின் வளவில் இருந்து மா, பலா மரங்களில் பருவகாலங்களில் பழுக்கும் பழங்களை முதலில் பெரியகுட்டியின் வீட்டாருடன் தான் பகிர்ந்து கொள்வோம். பெரியகுட்டி ஏதோ தாழ்த்தப்பட்ட சாதியில் பிறந்திருந்தபோதிலும் எம்முடன் நெருங்கிய உறவுபோல் இருந்தார்.

அன்று நானும் தம்பியும் பாடசாலைவிட்டு வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தோம். வரும் வழியில் எமது வீட்டிலிருந்து நாலைந்து வீடுகளுக்கு அப்பால் உள்ள சிணற்றடியில் பதினைந்து இருபது பேர் வரையில் கூட்டமாக நின்றிருந்தார்கள். ஒரு சிலர் எம்மையும் கவனிக்காது ஓட்டமும் நடையுமாக அந்த இடத்தை நோக்கி விரைந்தார்கள். என்னைக் கண்ட ஓரிரு பெண்கள் "ஐயோ தம்பி, உங்கடை வலது கை முறிஞ்சு போச்சது" என்றனர்.

எமக்கு வீடு செல்லும் வரை எதுவுமே விளங்கவில்லை. அம்மா என்னைக் கண்டதும் ஓ வென்று பெலத்து அழுதார். நானும் தம்பியும் திகைத்துப் போய் நின்றுவிட்டோம். எமது அப்பாவுக்கு ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிட்டதோ என்று எண்ணினேன். “என்ன நடந்தது அம்மா? ஏன் அழுகிறீர்கள்?” என்று தம்பி கேட்டான்.

“அங்கே அந்தக் கிணற்றடியில் நீங்கள் ஒன்றும் பார்க்கவில்லையா? இப்போதுதான் நடந்ததாம். சின்னம்மா வந்து சொன்னாள்” என்றார்.

“கிணற்றடியில் என்ன நடந்தது? யாராவது தவறுதலாகக் கிணற்றுக்குள் விழுந்து விட்டார்களா?” என்று அம்மாவிடம் கேட்டேன்.

“பெரியகுட்டி...பெரியகுட்டி...” என்று அழுத்தார். அதனை அவர் தனது வாயால் எமக்குச் சொல்ல முடியவில்லை.

“பெரியகுட்டி கிணற்றுக்குள் விழுந்துவிட்டாரா?” என்றேன்.

“இல்லை... தென்னை மரத்திலிருந்து விழுந்து, கழுத்து முறிந்துவிட்டதாம்” அதற்குமேல் அவரால் எதுவும் கூறமுடியவில்லை.

எனக்கு என்ன நடந்திருக்கும் என்று ஓரளவிற்கு உணக்கக் முடிந்தது. நானும் தம்பியும் எமது புத்தகங்களை அப்படியே வைத்துவிட்டு மீண்டும் ‘சைக்கிளில்’ ஏறி அந்தக் கிணற்றடியை நோக்கி விரைந்தோம். அங்கே போன பின்னர் தான் அங்குள்ளவர்கள் என்ன நடந்தது என்று விவரமாகக் கூறினார்கள்.

மத்தியான வேளை சாப்பாடு இல்லாததனால் தான் மரங்களிலிருந்து இறக்கி வந்த கள்ளை வயிறு நிரம்பக் குடித்துவிட்டு மனைவியை ஏசினாராம். அதற்கு மனைவி “இன்றைக்கு நான் எப்படி இங்கே அடுப்பு மூட்டுவேன்? மூன்று பிள்ளைகளைப் பெத்துப் போட்டுவிட்டு வேலைக்கும் போகாமல் மூக்கு முட்டக் குடித்தால் நான் என்ன செய்யிறது?” என்று அழுது கண்ணீர் விட்டாராம். “உனக்கு நான் எப்போது குடித்தாலும் பிடிக்காது” என்று கூறிவிட்டு, கள் வெறி தலைக்கேறியதும் முன்னாற்போலவே நான் மரம் ஏறப் போகிறேன் என்று கூறிக் கொண்டு அதற்குத் தேவையான பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாராம்.

அவரது மனைவி பெரியகுட்டியின் செயலைத் தடுப்பதற்கு அயலில் உள்ளவர்களிடம் ஓடினாராம். ஆனால் அந்த வேளையில் யாரையுமே வீடுகளில் காணவில்லையாம். அதற்கிடையில் அந்தக் கிணற்றடியில் நின்ற ஓர் உயரிய தென்னை மரத்திலே ஏறி உச்சிக்குச் சென்று மறு கரையில் குனியும்போது கைதவறிக் கீழே விழுந்து விட்டாராம். நிலத்தில் விழும்போது முதலில் தலையில்தான் அடிபட்டதாம். விழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டு ஓடிவந்தவர்கள் பெரிய குட்டியைத் தூக்கி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்லு முன்னரே அவர் உயிர் பிரிந்துவிட்டதாம். கழுத்தில் முறிவு ஏற்பட்டு அந்த இடத்திலேயே மரணமாகிவிட்டார். எல்லாம் சில நிமிடங்களுக்குள் நடந்து முடிந்துவிட்டதாம்.

எனக்கு கிட்டப் போகவே பயமாக இருந்தது. இதுவரையில் இப்படி நெருங்கிப் பழகிய ஒருவரை நான்

பிரியவேயில்லை. பெரியகுட்டியின் உயிரற்ற உடலைக் காண எனக்கு விருப்பமில்லாமல் இருந்தது. ஆனாலும் சென்று பார்த்தேன். அந்தக் காட்சி என் கண்களை விட்டு அகல பல மாதங்கள் எடுத்தன.

நாம் சாதியால் வேறுபட்டிருந்தபோதிலும் உடன் பிறவாத ஓர் உறவாக எனக்கு மிக அருகில் வாழ்ந்த ஓர் உயிரைப் பிரிந்ததை என்னால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவேயில்லை. இரண்டு கீழமைகளாக நான் பாடசாலைக்கும் செல்லவில்லை. என்னால் அங்கே சென்று பாடங்களைப் படிக்கவே முடியவில்லை.

எல்லாம் நடந்து முடிந்தபின்னர் நான் காலையில் எழுந்து பெரியகுட்டி வீட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். சந்தைக்குப் போகும்போதெல்லாம் எனது நெஞ்சு கனக்கும். இனம் தெரியாத வேதனையால் துடிக்கும். அடக்க முடியாமல் அடக்கிக் கொள்வேன்.

ஒரு நாள் மத்தியான வேளை பெரியகுட்டியின் இளைய மகள் எமது வீட்டில் அம்மா சமையல் செய்து கொண்டிருந்தபோது திடீரென தனது சாப்பாட்டுக் கோப்பையுடன் வந்து நின்று என்னிடம் அந்தக் கோப்பையை நீட்டினாள். எனக்கு அவளைப் பார்க்க அழுகை வந்துவிட்டது. அவளைப் பார்த்து நான் அழ, என்னைப் பார்த்து அம்மா அழ, எம்மைப் பார்த்து அந்தச் சிறுமியும் அழத் தொடங்கிவிட்டாள். அம்மா அவளை அழவேண்டாம் என ஆறுதல் கூறி அந்தக் கோப்பை நிறைய சாப்பாடு போட்டுக் கொடுத்துவிட்டார்.

அதன்பிறகு அநேகமாக ஒவ்வொரு மத்தியான வேளையிலும் இப்படி நடப்பது வழக்கமாகிவிட்டது.

எப்போது வந்தாலும் நான் வீட்டில் நின்றால் என்னிடம் தான் தனது கோப்பையை நீட்டுவாள். நாங்கள் சாப்பிடுவது விட்டாலும் முதலில் அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் நாம் சாப்பிடுவோம். நான் எவ்வளவு சாப்பாடு போட்டுக் கொடுத்தாலும் அம்மா எதுவுமே பேசமாட்டார்.

நான் லண்டனுக்கு வந்த பின்னரும் சில தடவைகள் பெரிய குட்டியின் குடும்பத்திற்கெனப் பணம் அனுப்பியிருக்கிறேன். அப்பா எம்மைவிட்டு மறைந்த பின்னர் நாட்டில் ஏற்பட்ட அமைதியின்மை கரணமாக தம்பியும், தங்கையும், அம்மாவும் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு இங்கே வந்துவிட்டார்கள். அதன்பிறகு அவர்களுடன் எதுவித தொடர்புகளும் எமக்கு இருக்கவில்லை.

நாட்டில் ஏற்பட்ட போர்க் காரணங்களினால் பல வருட காலமாக என்னால் நான் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டையோ, ஓடித் திரிந்து விளையாடிய இடங்களையோ சென்று பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் அண்மையில் தாயகம் சென்று வந்தபோது நாம் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டைக்கூட என்னால் சரியாக அடையாளம் காண முடியவில்லை. எமது வீட்டில் யார் யாரோ எல்லாம் இருக்கின்றார்கள்.

எமது வீட்டில் சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டு பெரிய குட்டியின் வீடு இருந்த திசையை நோக்கி என் பார்வையைச் செலுத்தினேன். அங்கே முன்பு சிறிய குடிசை இருந்த இடத்தில் எதையுமே காணவில்லை. யாரிடமும் எதுவும் கூறாமல் அந்தக் குடிசை இருந்த இடத்தை நோக்கி

நடந்தேன். அவ்விடத்தில் நின்று எமது வீட்டைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். எல்லாமே மாறிவிட்டிருந்தன.

எமது வீட்டிற்கு அருகில் இருந்த பெரிய வளவுகள் எதுவுமே இப்போது இல்லை. அதிலே பத்து அல்லது பதினைந்து வீடுகள் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. முன்பு இருந்த சிறிய பாதை இப்போது பெரிய பாதையாகிவிட்டிருந்தது. அதனருகில் பெரிய பெரிய கல் வீடுகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. எல்லாவற்றையும் நான் பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டபடி ஓர் அழகி அங்கே வந்தாள். எங்கோ பார்த்த முகம்போல் இருந்தது.

“நீர்...நீர்...” என்று அந்தப் புதிய முகத்துடன் தொடர்புடைய பழைய முகத்தை மனதுள் தேடினேன்.

“நான் பெரியகுட்டியின் இளைய மகள் சரோஜா” என்றாள். இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகும் என்னை அடையாளம் கண்டுவிட்டாள். ஆனால் என்னால் அவளை அடையாளம் காணவே முடியவில்லை.

என்ன ஆச்சரியம்! இவ்வளவு அழகியாக வளர்ந்துவிட்டாளா அவள்? முகத்தில், பேச்சில், அணிந்திருந்த உட்புக்களில் பழைய பஞ்சம் தெரியவில்லை. அவள் சிறுமியாக இருந்தபோது பேச முடியாமல் தவித்த பேச்சுத் தமிழைக் காணமுடியவில்லை. இவற்றைக் கண்டதும் எனக்குப் பேச்சே வரவில்லை. அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றபடி பழைய சிறுமியை நோக்கிச் சிந்தனையை ஓடவிட்டேன்.

‘அம்மா’ என்று அழைத்தபடி ஓர் அழகிய ஆண் குழந்தை ஓடிவந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டது. அப்படியே பெரிய குட்டியின் சாயல் தெரிந்தது?

“மகனா?” என்றேன்.

“ஆம், உங்கள் அம்மா எப்படி இருக்கிறார்?” என்றாள்.

“எல்லோரும் நலமாக இருக்கிறோம்”

“நீங்கள் எல்லோரும் எப்படி இருக்கிறீர்கள்?”

“நாங்கள் எல்லோரும் நன்றாகவே இருக்கிறோம். எனது அம்மா இறந்துவிட்டார். நான் யாழ்ப்பாண சர்வகலாசாலையில் ஓர் விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. எனது மைத்துனர்தான் இப்போது எனது கணவர். அவரும் என்னைப் போல் ஒரு பட்டதாரிதான். நாங்கள் இருவரும் அங்கேதான் படித்தோம். இப்போது ஆசிரியர்களாக வேலை பார்க்கிறோம். அதுதான் எங்கள் வீடு” என்று அருகிலிருந்த பெரியதொரு கல் வீட்டைக் காட்டினாள்.

“மிகவும் சந்தோசம்” என்று சுவறினேன். அப்போது அவளது கணவனும் வந்து இணைந்து கொண்டார். என்னைத் தங்கள் வீட்டிற்கு வரும்படி அழைத்தனர். அங்கே சென்றதும் அந்த வீடு இருந்த செழிப்பைக் கண்டு நான் திகைத்துவிட்டேன். முன்பு இருந்த குடிசை வீட்டையும், இப்போதிருக்கும் இந்த வீட்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். பெரியகுட்டியின் நல்ல மனதுக்குக் கடவுள் அவர்களைக் கைவிடவில்லை என்று என் மனதில் எண்ணி ஆனந்தப்பட்டேன். எப்போதும் பெரிய பெரிய ஆட்களின்

பெயரைத் தன் பிள்ளைகளுக்கு வைத்த பெரியகுட்டியின் குடும்பமும் இப்போது பெரிதாக வந்துவிட்டது என்று மனதுள் எண்ணி மகிழ்ந்தேன்.

கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை மணி நேரம் வரையில் பலவற்றையும் கதைத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு புறப்படும்போது அந்தச் சிறிய பாலகன் ஓடிவந்து எனது கால்களைக் கட்டிப் பிடித்தான். இப்படியொரு பாலகன் இங்கே இருக்கிறான் என்று தெரிந்திருந்தால் வரும்போது ஏதாவது இனிப்புப் பண்டங்கள் வாங்கி வந்திருப்பேன். அப்படி எதுவும் வாங்கி வராததையிட்டு சிறிது கவலையாகவும் இருந்தது.

“மகன் மிகவும் சுறுசுறுப்பானவர் போலிருக்கிறது. என்னையும் தெரிகிறது போலிருக்கிறது” என்று சிரித்தபடியே கூறிவிட்டு, “மகனுக்கு என்ன பெயர் வைத்திருக்கின்றீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“மோகன் என்று உங்கள் பெயரைத்தான் வைத்திருக்கின்றோம். உங்களையும், உங்கள் அம்மா, அப்பா, தம்பி, தங்கை யாரையுமே எங்களால் மறக்க முடியாது. அவனைக் கூப்பிடும் போதெல்லாம் உங்களின் ஞாபகம் வரவேண்டும் என்பதற்காக நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து தேர்ந்தெடுத்த பெயர்தான் அது” என்றாள் - முன்பு வாய் பேச முடியாதிருந்த அந்த விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.

இரவில் நடந்து படுகிறதெல்லாம்

அப்போது எனக்கு பதின்நான்கு வயது. அன்று சாயந்திரம் வழக்கத்துக்கு மாறாகப் பள்ளி முடிந்தவுடன் நான் நேரே வீட்டிற்கு வந்துவிட்டேன். வீட்டிற்கு வந்தவுடன் பின்னாலிருக்கும் மரங்களிடையே அயலவர்களுடனும், வேறு நண்பர்களுடனும் எமது விளையாட்டுக்கள் தொடரும். வழமையாகப் பாடசாலை முடிந்ததும் வழிநெடுக இருக்கும் வெளிகளிலெல்லாம் நண்பர்களுடனும், வழியில் காண்பவர்களுடனும் காற்பந்தும், கிரிக்கெட்டும், கிளித்தட்டும் விளையாடிவிட்டுத்தான் வீட்டிற்கு வருவேன். இதற்காகப் பல நாட்கள் அம்மாவிடம் பலத்த அடிகளும் வாங்கியிருக்கிறேன். அடி வாங்கிய அடுத்த இரண்டு அல்லது மூன்று

நாட்களுக்கு நேரத்தோடு வந்தாலும், அதன் பின்னர் 'பழையபடி வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறிய' கதைதான்!

அன்றும் அதேபோல்தான் பள்ளியிலிருந்து வந்தவுடன் புத்தகங்களை மேசையில் வைத்துவிட்டு, வீட்டிற்குப் பின்னால் இருந்த பெரிய மாமரத்தின் கிளையில் கயிற்றினால் கட்டியிருந்த ஊஞ்சலில் போய் அமர்ந்துகொண்டேன். நண்பர்கள் வரும்வரையும் அதிலிருந்தபடியே அண்ணாந்து மேலே பார்த்தபடி மாமரத்தின் இலைகளுக்கூடாகத் தெரியும் வானத்திலே எத்தனை பறவைகள் பறந்து செல்கின்றன என்பதை எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் எல்லோரும் சேர்ந்து அப்படித்தான் எண்ணுவோம். யார் கூடுதலாக எண்ணுகிறார்கள் என்பதிலே ஓர் ஆனந்தம். அப்படி எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோதுதான் எனது சின்னம்மாவின மகன் - ஒன்றுவிட்ட தம்பி லோகநாதன், "அண்ணா! அண்ணா!" என்று அவசரமாகக் கூப்பிட்டபடியே அவ்விடத்திற்கு வந்தான்.

மேகத்திலே கூட்டமாகப் பறந்துகொண்டிருந்த பறவைகளை எண்ணியபடி அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த என்னைக் கண்டதும், தானும் அங்கே வந்து அப்படி அண்ணாந்து பார்த்தான். நான் என்ன செய்கிறேன் என்று அறிந்ததும் அவன், "அண்ணா, அவற்றைப் பிறகு எண்ணலாம். எல்லோரும் தெற்குப்பக்கமாக ஓடுகிறார்கள். நாங்களும் அங்கே போவோம். எமது கிராமத்தின் நடுவே ஊறுத்துப் புதிதாகப் போடப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் வீதியின் முடிவிலே உள்ள பனை மரக்கூடலுக்குப் பக்கத்தில்,

யாரையோ அடித்துக் கொண்டுபோட்டு கொண்டு வந்து போட்டிருக்கிறார்களாம். வாருங்கள் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவோம்” என்றான்.

“அப்படியா? யார் கூறினார்கள்?”

“பெரியண்ணா கூறினார்”

“பெரியண்ணாவிற்கு யார் கூறினார்கள்?”

“எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் வரப்போகிறீர்களா? இல்லையா?” என்று சற்று எரிச்சலுடன் கூறினான்.

“சரி, புறப்படு” என்று கூறிவிட்டு, பாடசாலை செல்வதற்கென புதிதாக வாங்கிய எனது சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு யாரிடமும் சொல்லாமல் இருவரும் அவ்விடத்திற்கு விரைந்தோம். அந்த இடம் எமது வீட்டிலிருந்து சுமார் ஒன்றரை மைல் தூரமளவிலேயே இருந்தது. அவ்விடத்தை நோக்கி நடந்து போவோர்களையெல்லாம் பார்த்து எமக்குள் சிரித்தபடியே அவர்களை முந்திக்கொண்டு ஓடினோம். அப்படி ஓடுகிறோம் என்பதிலும் ஒருவித மகிழ்ச்சி இருந்தது. ஆனால் அவ்விடத்தை அடைந்ததும் அப்படியே நின்றுவிட்டோம். எதற்காக அப்படி அங்கே அவசரப்பட்டு ஓடிவந்தோம் என்பது அங்கு சென்ற பின்னரும் எமக்கு விளங்கவில்லை.

அங்கே ஓர் இளம் ஆடவனின் சடலம் அபர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த உயர்ந்த பற்றைகளுக்கு இடையே அரைகுறையாக மறைக்கப்பட்ட நிலையில் கிடந்தது. புதிதாக வந்தவர்கள் சிலர் வந்ததும் வராததுமாக ஓடிச்சென்று எட்டிப்

பார்த்தார்கள். நாங்களும் அவர்களுக்குப் பின்னால் பயந்தபடியே சென்று எட்டிப் பார்த்தோம்.

அந்தச் சடலத்தின் கால்களைப் பார்த்து, அரைகுறையாக உடுத்தியிருந்த உடைகளைப் பார்த்து, இறுதியாக முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு முன் கைகளைப் பார்த்தேன். அதேவேளையில் இலேசாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்த என் கைகளை யாரோ பற்ற முயல்வது போல் இருந்தது. சடுதியாகக் கைகளை விலக்கிக்கொண்டு பக்கத்தில் நின்ற தம்பியைப் பார்த்தேன்.

தன் பயத்தைக் குறைப்பதற்காகப் பக்கத்தில் நின்ற தம்பிதான் என் கைகளைப் பற்ற முயன்றான் என்பது அப்போதுதான் தெரியவந்தது. என்னைப் போலவே எல்லாவற்றையும் பார்த்த பின்னர் தம்பிக்கும், எனக்கும் மனதுக்குள் இருந்த பயம் மேலும் பல மடங்குகளாக அதிகரித்துக் கொண்டது.

அங்கே சில தெரிந்தவர்களும், தெரியாதவர்களும் நின்றுகொண்டு மற்றவர்களைப் பார்த்துக் குசுகுசுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதே போல் நானும், தம்பி லோகநாதனும் எங்களுக்குத் தெரிந்தவற்றை எமக்குள் குசுகுசுத்துக் கொண்டோம்.

“அண்ணா, அவரை யாரென்று அடையாளம் கண்டுகொண்டீர்களா?”

“இல்லை.”

“அவர் என்ன குற்றம் செய்தார்?” என்று கேட்டான் தம்பி.

“ஆளையே யாரென்று தெரியவில்லை. அதற்கிடையில் அவர் செய்த குற்றம் என்னவென்று எப்படி அறிவது?” என்று சிறிது கோபமாகவே கூறினேன்.

அப்போது இரண்டு பொலிஸ் அதிகாரிகள் அவ்விடம் வந்து எல்லோரையும் விலகி நிற்கும்படி கூறினார்கள். அந்தச் சடலத்தை அடையாளம் காட்டுவதற்காக அங்கே ஒருவர் வந்திருந்தார். அவருடன் வந்திருந்த என் வயதையொத்த ஒருவரை எனக்கு அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அவர் என்னுடன் ஒரே வகுப்பில் படிக்கும் மாணவன்.

இரவு கொலை செய்துவிட்டு அங்கே அநாதரவாக விடப்பட்ட உடலை அன்று மாலையில்தான் யாரோ கண்டார்களாம். பொலிசிற்குத் தகவல் செல்வதற்கு முன்னர் எங்களுக்குச் செய்தி கிடைத்துவிட்டது. அதனால்தான் பொலிஸ் வருமுன்பே நாங்கள் அங்கே சென்றுவிட்டோம். பகல் முழுவதும் கடும் வெயிலில் கிடந்ததனால் உடம்பு வீக்கமுற்றும், இலேசாக ஒருவித நெடியும் வீசத்தொடங்கிவிட்டது. ஈ, எறும்புகள் உடலின்மேல் ஊர்ந்து கொண்டும், ஆங்காங்கே மொய்த்துக் கொண்டும் இருந்தன. இதனால்தான் எமக்குப் பயம் அதிகமானது.

பொலிசார் வந்ததும் எல்லோரும் அமைதியானார்கள். அடையாளம் காட்ட வந்தவர் நன்றாக அவதானித்துவிட்டு, அது தன்னுடைய மருமகன் மார்க்கண்டுதான் என்று கூறிவிட்டு அடக்கமுடியாத அழகையை ஒருவாறு அடக்க முற்பட்டார். இறந்தவர் அணிந்திருந்த ஆடைகளைக் கொண்டு இலகுவாகக்

கண்டுபிடித்துவிட்டார். அதுவுமில்லாமல் முதல்நாள் இரவு வீட்டை விட்டுச் சென்ற மருமகனை அதுவரையில் காணவில்லை. யாராவது கண்டார்களா என்று பலரிடமும் விசாரித்தும் உள்ளார். அப்போதுதான் இப்படியாக ஒருவரின் சடலம் கிடப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அங்கே வந்திருந்தார்.

பொலிசார் தமது விசாரணைகளை ஆரம்பித்தார்கள். சாதாரணமாகப் பார்த்தபோது எதுவித காயங்களோ, இரத்தக் கறைகளோ காணப்படவில்லை. கழுத்தைச் சுற்றித் தழும்புபோல் ஏதோ காணப்பட்டது. இறந்தவரின் உடலைப் புரட்டிப் பார்த்தபோதுதான் அவரது பிடரியில் ஒரு பெரிய வெட்டுக்காயம் இருப்பதை அவதானித்தார்கள். அது ஒரு பெரிய பிளவு போன்று காணப்பட்டது. தலையில் ஏற்பட்ட காயம், மண்டையோட்டையும் உடைத்துக்கொண்டு மூளைவரை சென்றிருந்தது. அதுவே அவரது இறப்புக்குக் காரணமாக இருக்கலாம் என்று அங்கிருந்த பெரியவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

மருமகன் மார்க்கண்டுவுக்கு இப்படியொரு பயங்கர நிகழ்வு நிகழவும் கூடும் என்று அவர் ஓரிரு தடவைகள் எச்சரித்துமிருக்கின்றார். ஆனால் 'இளங்கன்று பயமறியாது' என்பதுபோல மாமனுடைய எச்சரிக்கைகளை மருமகன் உதாசீனம் செய்துவிட்டாராம்.

அவர் யார்? அவருக்கு எத்தனை வயது? அவர் செய்த குற்றம் என்ன? அவரை யார் கொலை செய்தார்கள்? ஏன் கொலை செய்தார்கள்? ஏன் அந்த இடத்தில் கொண்டு

வந்து போட்டார்கள்? இவை எல்லாவற்றிற்கும் பதில்களை அறியுமுன்னர் வீடு தீரும்ப எமக்கு மனம் வரவில்லை. அங்கு நின்ற பெரியவர்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டதுபோல் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் சிறுவர்களாகிய எம்மிடம் அவர்கள் சொல்லவுமில்லை. எமக்கு பெரியவர்களிடம் அதுபற்றிக் கேட்க பயமாகவும் இருந்தது. இப்படியாக நேரங்கழித்து வீட்டிற்குச் செல்லும்போது அம்மா அறிந்திராத புதினங்களை அவர்களுக்குக் கூறினால் எமக்கு முதுகில் அடி விழாது என்பதற்காகத்தான் அப்படி முழு விவரங்களையும் அறிய முயன்றோம். ஆனால் எம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

கூரியன் மறைய ஆரம்பித்துவிட்டான். இலேசாக இருள் பரவவும் தொடங்கிவிட்டது. நான் எதுவுமே சாப்பிடாமல் பள்ளியிலிருந்து வந்ததும் வராததுமாக இங்கே ஓடி வந்துவிட்டதனால் பசி வயிற்றைக் குடையவும் தொடங்கிவிட்டது. வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போக பயமாகவும் இருந்தது. ஆனால் போகாமலிருக்கவும் முடியாது.

இறந்தவரின் பாதி திறந்த விழிகளும், வாயிலிருந்து வடிந்திருந்த காய்ந்த இரத்தமும், அருகேயிருந்த அடர்ந்த பற்றைகளின் பயங்கரக் காட்சிகளும் தான் எம் கண்முன்னே அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தன. எம்மைக் காணவில்லையென்று தேடிக் கொண்டிருந்த அம்மாவும், சின்னம்மாவும் நாம் இருவரும் அங்கே நிற்கின்றோம் என்று அறிந்தவுடன் எங்களைத் தேடிக்கொண்டு அரைவாசி வழிக்கு வந்துவிட்டனர். பேய் அறைந்ததுபோல் இருந்த

எங்களது முகங்களைப் பார்த்தவுடனேயே அவருக்கு எமது மன நிலை புரிந்திருக்க வேண்டும். முதலில் கோபித்துப் பேசினாலும், அன்று அவர்களிடம் ஒருவரும் அடி வாங்கவில்லை.

“இவ்வளவு நேரமும் சாப்பிடாமல் எங்கே நின்றுவிட்டு வருகிறீர்கள்? தங்கையும் உங்களுக்காகப் பார்த்துக்கொண்டு சாப்பிடாமல் இருக்கிறாள்” என்று மட்டுமே கூறினார். ஆனால் நாங்கள் வீட்டிற்குச் சென்றபோது தங்கை நன்றாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு நன்றாகக் குறட்டை விட்டபடி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டிற்குச் சென்றதும் அம்மா இருவரையும் குளித்துவிட்டு வரும்படி கூறினார். தம்பியும், நானும் குளித்துவிட்டு எங்கள் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டோம். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் தம்பி அன்று எங்கள் வீட்டில் என்னுடனேதான் தூங்கப் போவதாகக் கூறினான். யாரும் எதுவித மறுப்பும் சொல்லவில்லை.

தூக்கம் கண்களை வந்து முட்டியபோதும் கண்களை மூட பயமாக இருந்தது. அங்கே கண்ட காட்சிகள்தான் அடிக்கடி வந்து தோன்றின. விளக்கை அணைக்க வேண்டாம் என்று அம்மாவிடம் கூறினேன். நடுநிசிவரை விளக்கை எமக்காக அணைக்கவில்லை. பின்னர் அவர்களுக்கும் தூக்கம் வராததனால் அணைத்துவிட்டார்கள். ஆனால் எனக்கும் தம்பிக்கும் தூக்கம் வரவேயில்லை. கூடிய நேரம் விழித்துக் கொண்டே இருந்தோம். நான் எப்படித் தூங்கினேனோ தெரியாது; தூங்கிவிட்டேன். அதிகாலையிலிருக்கும் தம்பியின் பக்கமிருந்து சுடு காற்று வீசியது. அவனது

நெற்றியைத் தொட்டுப்பார்த்தேன். கடுமையான காய்ச்சலினால் அவனுடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. மறுநாள் காலையில் முதல்வேளையாக சித்தப்பா புறுபுறுத்தபடியே அவனை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்றார்.

இரண்டாம் நாள்தான் அங்கே இறந்தவரைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களும் ஒவ்வொன்றாக வெளிவந்தன. அடுத்த ஊரிலிருந்த இருபத்தைந்து வயது நிரம்பிய மார்க்கண்டு என்பவர் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவர். ஆனால் நல்ல அழகன். அங்கே வசித்த பத்தொன்பது வயது நிரம்பிய உயர்சாதிப் பெண்ணான லதாவுக்கு மார்க்கண்டுமேல் காதல் ஏற்பட்டுவிட்டது. பெண்ணின் தந்தையார் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தார். அவர் கொழும்பிலே வேலை பார்த்து வந்தார். ஒரு மாதத்திற்கு ஒருமுறைதான் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தமது வீட்டிற்கு வந்து போவார். லதா குடும்பத்தில் ஒரே பிள்ளை என்பதனால் செல்லப்பிள்ளையாகவே வளர்ந்தார்.

ஆரம்பத்தில் லதா காதல் கடிதம் மட்டும் எழுதி, அவர்களது வீட்டில் வேலை செய்யவரும் மார்க்கண்டுவின் இனத்தவரிடம் கொடுத்து அனுப்புவாள். மார்க்கண்டுவும் பதில் கடிதம் எழுதி அனுப்புவான். இப்படியாக இவர்களது காதல் வளர்ந்தது.

சில மாதங்கள் கழிந்தன. இப்போது கடிதத் தொடர்புகள் இல்லை. ஆனால் இரவானதும் தினமும் மார்க்கண்டு, லதாவின் வீட்டிற்கு வருவான். எல்லோரும் தூங்கியபின்னர் இருவரும் வீட்டிற்கு அருகில் இருக்கும்

அவர்களது மோட்டார்வண்டி தரிக்கும் அறையினுள் மோட்டார் வண்டியினுள் அமர்ந்திருந்து காதல் கதைகள் பேசி மகிழ்வார்கள். அந்த மோட்டார் வண்டியை லதாவின் அம்மா இடைக்கிடையேதான் வெளியே எடுத்து ஓட்டுவார். மற்றபடி அவளின் அப்பா வீட்டிற்கு வரும்போதுதான் அதனை வெளியே எடுப்பார்கள்.

ஒரு நாள் இரவு என்ன சத்தம் கேட்கிறது என்று ஆராயப் போன லதாவின் வீட்டுக் காவல்காரன் இவர்களைக் கண்டதும் அதிர்ச்சிக்கு ஆளானான்.

மறுநாளே தாயார் ஊடாக லதாவின் தந்தையாருக்கு இந்த இரகசியத் தகவல் அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் லதாவிற்கு இது தெரியாது. தந்தையாரின் அறிவுறுத்தலின்படி தாயார் அன்றிலிருந்து ஒன்றும் தெரியாதவர்போல் “இரவிலே ஏதோ சத்தம் கேட்கிறது. எனக்குத் தனியே தூங்க பயமாக இருக்கிறது. இனிமேல் நான் உன்னுடைய அறையிலேதான் இரவினிலே தூங்கப் போகிறேன்” என்று கூறினார். லதாவுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. ஆனால் அதற்கு மறுப்பும் சொல்ல இயலவில்லை.

இதனைக் கேள்விப்பட்ட மார்க்கண்டு இரவில் அங்கே வருவதை நிறுத்த வேண்டியதாகிப் போய்விட்டது. ஆனால் கடிதப் போக்குவரத்துக்கள் மீண்டும் ஆரம்பித்தன. தனது வீட்டிலே வேலைக்காரியாக வேலை செய்யும் மார்க்கண்டுவின் இனத்தவர் ஒருவர்தான் இப்படித் தூதுவராக இருக்கின்றார் என்பதை அறிந்தவுடன் லதாவின் தாயார் அவரை ஏதோ காரணம் கூறி வேலையிலிருந்து

நிறுத்திவிட்டார். இந்தக் காதல் விவகாரம் மார்க்கண்டுவின் இனத்தவர்களிடையே வேகமாகப் பரவிவிட்டது.

அவனது மாமா ஒருநாள் மார்க்கண்டுவை அழைத்து, “நீ என்ன செய்கிறாய் என்று நிதானமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தாயா? உனக்கு ஒரு நிரந்தரமான வேலையுமில்லை. இந்த லட்சணத்திலே காதல் தேவைதானா? அதுவும் ஓர் உயர்சாதிப் பெண்தானா கிடைத்தாள்? லதா அவர்களுக்கு ஒரே பிள்ளை. லதாவின் அப்பாவைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது. அவரிடம் பணம் இருக்கிறது. என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார். இன்றோடு அப்படிச் செய்வதை நிறுத்திவிடு” என்று கூறினார்.

“மாமா, உங்களுடைய காலத்திலே இப்படியான காதல் பலிக்காமல் போகலாம். ஆனால் என்னுடைய காதல் நிச்சயம் பலிக்கும். நீங்கள் இருந்துதான் பாருங்களேன்” என்றான்.

“அந்தப் பிள்ளை லதாவின் வயதும், உனது வயதும் அப்படியான வயது. உங்களுக்கு யார் என்ன சொன்னாலும் இப்போ தலையிலே ஏறாது. இப்படியே போனால் அவர்கள் உன்னை உயிரோடு விட்டு வைக்க மாட்டார்கள். இப்படிப் பல இடங்களில் நடந்திருக்கின்றது. அதனால்தான் சொல்லுகிறேன். அவர்களால் உனக்கு ஏதும் நடந்தால் அதன் பிறகு என்னிடம் வந்து முறையிட வேண்டாம் என்று உனது அப்பனிடமும், அம்மாவிடமும் இப்போதே சொல்லி வை” என்று மார்க்கண்டுவின் மாமா ஒருநாள் கோபமாகக் கூறினார்.

மாமாவின் அறிவுரைகள் மார்க்கண்டுவிற்கு 'செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு' போல் ஆனது. அவற்றை அசட்டை செய்துவிட்டு தான் விரும்பியபடியே தனது காதலை வழி நடாத்திக் கொண்டிருந்தான்.

லதாவின் வீட்டில் வேலை செய்தவரை நிறுத்தியதும், லதா கடிதத்தை எழுதி ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மறைத்து வைக்க, அதனை மார்க்கண்டு யாரும் காணாமல் வந்து எடுத்துக் கொண்டு போவதை ஒருநாள் லதாவின் வீட்டுக் காவல்காரன் கண்டுவிட்டான். அதனை அப்படியே வந்து லதாவின் தாயாரிடம் கூறிவிட்டான்.

ஒரு காரியத்தை செய்யாமலே இருந்தால் தொடர்ந்து இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்றைச் செய்துவிட்டுப் பிறகு செய்யாமலிருப்பது என்பது இயலாத காரியம். அதே போல் தான் லதா மார்க்கண்டுவைக் காணாமல் இருக்க முடியாமல் தவித்தாள். கடிதம் எழுதி அந்த மறைவிடத்தில் வைத்த அன்றே அதே தாளில் பதில் எழுதி மார்க்கண்டுவும் அந்த இடத்தில் கொண்டுவந்து வைத்துவிடுவான். ஆனால் இப்போது சில நாட்களாக அவனிடமிருந்து எதுவித பதில்களும் வரவில்லை. அவனைக் காணாமல், அவனுடன் பேசாமல் இருக்க இருக்க, லதாவிற்கு காதலின் வேகம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே போனது. மார்க்கண்டுவிற்கும் லதாவிடமிருந்து கடிதம் வராதது அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. ஆனால் காரணம் புரியவில்லை.

இவர்களது காதலால் லதா வீட்டிலும், மார்க்கண்டு வீட்டிலும் ஏதோவொரு அசௌகரியத்தை

உண்டுபண்ணியதை உணரக் கூடியதாக இருந்தது. அது ஏனென்றுதான் எவருக்கும் புரியவில்லை.

ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்துவிடுமோ என்று ஒருவித பயங்கரம் அவர்களை அலைக்கழித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

லதாவுக்கு, தாயார் இப்படித் தீரென்று தன்னை இரவும் பகலும், பட்டும் படாமலும் காவல் காப்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. ஒருநாள் இருவருக்கும் இதுபற்றியே வாக்குவாதம் தொடங்கியது. இடையிலே “அம்மா, நீங்கள் ஏன் இப்படிச் செய்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் ஒன்றும் தெரியாதவர்போல் நன்றாகவே நடக்கிறீர்கள்” என்று எரிச்சலுடன் கூறினாள்.

“என்ன? நான் நடக்கிறேனா? நான் ஏன் நடக்க வேண்டும்? நீதான் நன்றாக நடக்கிறாய்?”

“அப்போ, நீங்கள் ஏன் இதுபற்றி என்னிடம் எதுவுமே பேசவில்லை?”

“உன்னிடம் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? நாங்கள் பேசவேண்டியது உன்னிடம் அல்ல.”

“நீங்கள் என்ன செய்துவிடப் போகிறீர்கள்? உங்களால் எங்களைப் பிரிக்க முடியாது. பேசாமல் எங்களுக்குத் தீருமணம் செய்து வையுங்கள்” என்றாள் லதா.

தாயார் இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் மகளை உற்றுப் பார்த்தார்.

“உனக்கு என்ன தைரியம் இருந்தால் என்னுடன் இப்படிப் பேசுவாய்? இப்படிப் பேச உனக்கு வெட்கமாய் இல்லையா? அப்பாவுக்கு உணரிலே இருக்கிற மரியாதையைக் காற்றிலே பறக்கவிடப் போகிறாயா? எங்களை மானத்தோடு வாழவிட மாட்டாயா?” என்று கேள்வி மேல் கேள்வியாகக் கேட்டுக்கொண்டே போனார்.

தாயார் இப்படியாகத் தீரென்று கடுங் கோபமாகப் பேசியது லதாவைச் சிறிது ஆட்டங்காண வைத்தது. தாயாரை எதிர்த்துப் பேசாது தீரென மௌனமானாள்.

இது நடந்து இரண்டு வாரங்கள் கழிந்திருக்கும். ஒருநாள் இரவு லதாவின் தாயாரின் அண்ணனும், மனைவியும் தீரென அங்கே வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட அறுபது மைல் தொலைவில் உள்ள ஓரிடத்தில் வசித்து வந்தார்கள். அவர்களின் மகளுக்கு ஓரிரு கிழமைகளில் திருமணம் நடைபெற இருந்தது. அதற்கு உரிமையோடு அழைப்புக் கொடுக்கவே அங்கே வந்திருந்தனர். அதேவேளை அவர்கள் லதாவைத் தமது வீட்டிற்கு வருமாறும் அழைத்தனர். அங்கு வந்து தமது மகளுக்கு உதவியாய் இருக்கும்படி கூறினர். முதலில் மாமன் வீட்டிற்குச் செல்லத் தயங்கியவள் பின்னர் ஒருவாறு அவர்களுடன் செல்லச் சம்மதித்துவிட்டாள்.

மார்க்கண்டுவிடம் இருந்து கடிதங்கள் வருவதில்லை. தாயாருடனும் இப்போது இடையிடையே வாய்ச் சண்டைகள் நடப்பதும் வழக்கமாகிவிட்டது. அதனால் சிறிது காலம்

இவர்களை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதும் நல்லது என்று எண்ணித்தான் அங்கே செல்லச் சம்மதித்தாள்.

லதா மாமாவடன் சென்ற மறுநாள் பகலில்தான் மார்க்கண்டுவின் உயிரற்ற உடல் பனங்கூடல்களுக்குப் பக்கத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. எப்படி மார்க்கண்டுவைக் கொலை செய்தார்கள்? யார் அங்கே கொண்டுவந்து போட்டார்கள் என்பது பலருக்கும் புதிராகவே இருந்தது. மார்க்கண்டு இறந்த சேதி எதுவும் லதாவுக்குத் தெரியாது. அப்போதெல்லாம் அவள் தனது மாமாவின் வீட்டிலேதான் இருந்தாள். திருமண அமளியில் இருந்த லதாவுக்கு அந்தச் செய்தி வேண்டுமென்றே லதாவிடமிருந்து மறைக்கப்பட்டுவிட்டது.

மார்க்கண்டுவின் மாமாவின் சாட்சியத்தின்படி லதாவின் காதல்தான் அவனது மரணத்திற்குக் காரணம் என்று தான் நம்புவதாகக் கூறினார். அதன்படி பொலிசார் லதாவின் தாயாரையும், காவல்காரனையும் அழைத்துக் குறுக்கு விசாரணை செய்தார்கள். ஆனால் அதற்கான சாட்சியங்களோ, தடயங்களோ எங்கும் கிடைக்கவில்லை. அவர்களின் கூற்றுப்படி லதாவுக்கும், மார்க்கண்டுவிற்கும் காதல் ஒருபோதும் இருக்கவில்லை என்றே பதிவானது. லதாவின் தந்தை கொழும்பிலே வேலை செய்துகொண்டு அங்கேயே வசித்து வருவதாகவும், லதாவும் சில கிழமைகளாக மாமாவடனேயே வசித்து வருவதாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுவிட்டது. லதாவின் தந்தையாரிடம் பெருமளவு பணம் இருந்ததனால் அவர்கள் கூறிய வாக்குமூலங்களே சரியானதாகப் பதிவு செய்யப்பட்டன என்றும் சிலர் பேசிக் கொண்டார்கள்.

உண்மையில் நடந்தது இதுதான். முன்னரே திட்டமிட்டபடி, லதா தன் மாமனின் வீட்டிற்குச் சென்ற சில நிமிடங்களில் லதாவின் தந்தை கொழும்பிலிருந்து தனது வீட்டிற்குள் இரகசியமாக வந்து நுழைந்தார். அவருடன் கொழும்பிலிருந்து இன்னும் ஒருவரும் வந்திருந்தார். அவரை யாரென்று லதாவின் அம்மாவிற்கோ, காவல்காரனுக்கோ தெரியாது.

இரவு பத்து அல்லது பதினொரு மணியிருக்கும். லதாவின் அப்பாவும், காவல்காரனும், கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்த புதியவரும் வீட்டிற்குப் பின் பக்கம் சென்றனர். அங்கே இருக்கும் கிடுகினால் அடைக்கப்பட்டிருந்த வேலிக்கும், கற்களால் கட்டப்பட்டிருந்த மதிலுக்கும் இடையில் இருந்த சிறிய இடைவெளி அருகே சென்று, எதுவித சத்தமும் செய்யாது யாரையோ எதிர்பார்த்து இருப்பதுபோல் இருந்தனர்.

அரைமணி நேரம் சென்றிருக்கும் வேலிக்கு மறுபுறத்தில் யாரோ மெதுவாக நடந்து வருவதுபோல இருந்தது. எல்லோரும் உடனே உசாராகிவிட்டார்கள். அதிலே இருந்த சிறிய 'பொட்டின்' ஊடாக யாரோ குனிந்தபடி தலையை நீட்டி வளவிற்குள் வருவதற்கு முற்பட்டார். அவருடைய தலை மட்டும் வெளியே வந்ததும் திடீரென்று அந்தத் துவாரத்தைச் சுற்றிக் கயிற்றினால் போடப்பட்டிருந்த 'தடம்' காவல்காரனால் இறுக்கப்பட்டது. வேலிப் பொட்டுக்குள் நுழைந்தவருடைய கழுத்து அதிலே இறுக்கமாக அகப்பட்டுக் கொண்டது.

உள்ளே நுழைந்தவருக்கு என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாத நிலையில் தலையைத் திரும்பவும் வெளியே எடுக்க முற்பட்டார். ஆனால் கழுத்தைச் சுற்றியிருந்த கயிறு மேலும் இறுக்கிக் கொண்டது. மூச்சு விட முடியாமல் தத்தளித்தார். மறுகணம் யாரோ 'டார்ச்' வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சினார்கள். கொழும்பிலிருந்து வந்தவர் தடம் போடப்பட்டவரின் பிடரியிலே கோடரி போன்ற ஒன்றால் ஓங்கி வெட்டினார். கழுத்தில் போடப்பட்டிருந்த கயிற்றின் இறுக்கத்தால் அவரால் எதுவித சத்தமும் போடமுடியவில்லை. எதிர்பாராத இந்தத் தாக்குதலால் துடித்த அந்த உடல், சிறிது நேரம் சென்றதும் அசைவற்றுப் போனது.

அரைகுறையாகப் பிரிந்திருந்த வேலியை முழுதாகப் பிரித்து, அந்த உடலை உள்ளே இழுத்து, ஒரு சாக்கு மூட்டையுள் போட்டுக் கட்டினார் கொழும்பிலிருந்து வந்தவர். இதெல்லாம் அவருக்குப் பழக்கப்பட்ட செயல்போலவும் இருந்தது. உயரமும், அதற்கேற்ற உடற்கட்டும் அவருக்கு இருந்தது. இரத்தத்தால் தோய்ந்திருந்த அந்த வேலியின் ஒரு பகுதி முழுதுமாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பிரிக்கப்பட்ட வேலியின் கிடுகுகள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சென்று மறைவாக ஓரிடத்தில் வைத்து நெருப்பு மூட்டி எரித்துவிட்டார் காவல்காரர். இரவோடு இரவாகப் பிரித்த அந்தப்பகுதி வேலியும் முன்னர் இருந்ததுபோல் அடைக்கப்பட்டுவிட்டது.

இரவு பன்னிரண்டு மணியைத் தாண்டியதும் அந்த மனிதச் சாக்குமூட்டை லதாவின் அப்பாவின் மோட்டார் வண்டியில் ஏற்றப்பட்டு பனங்கூடலை நோக்கி மெதுவாகப்

புறப்பட்டது. பனங்கூடலுக்கு அருகில் அந்த மூட்டையை அமிழ்த்துப் போட்டுவிட்டு வீடு சென்ற லதாவின் அப்பாவும், மற்றவரும் எஞ்சியிருந்த தடயங்களையெல்லாம் அழித்துவிட்டு, இரவோடு இரவாக கொழும்பு நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டனர். அதன்பிறகு நடந்தவைதான் எல்லோருக்கும் தெரியுமே!

இவையெல்லாம் எனது அம்மாவும் மற்றவர்களும் குசுகுசுத்தபடி பேசும்போது நானும், தம்பியும் ஒட்டுக்கேட்டு அறிந்தவைதான். ஆனால் மார்க்கண்டு ஏன் அந்த வேளையில் அங்கே வந்தான் என்பது மட்டும் எமக்கு விளங்கவில்லை. அம்மாவும், மற்றவர்களும் பேசும்போது கேட்டவற்றில் ஏதோ ஒரு பகுதியை நாம் தவறவிட்டுவிட்டோம் என்றே எமது துப்பறியும் ஆராய்ச்சி அறிவு கூறியது. அம்மாவிடம் அதுபற்றிக் கேட்க முடியாது. ஆனால் எப்படியும் அறிவதென்றே ஆவலாக இருந்தோம்.

பனங்கூடலுக்குப் பக்கத்திலே பார்த்த காட்சி பலமுறை எங்கள் மனதிலே வந்து தோன்றிய வண்ணமே இருந்தது. அச்சம்பவம் நிகழ்ந்து ஒருமாத காலம்வரை எங்கும் தனியே செல்ல பயமாக இருந்தது. எந்தப் பற்றையைக் கண்டாலும் அதற்குள் யாரையோ கொண்டு போட்டிருப்பதைப் போல் தோன்றும். இரவில் வீட்டிலே வெளிச்சமில்லாத அறைகளுள் தனியே ஒருபோதும் செல்லமாட்டோம். இரவில் வரிசையாக எங்காவது செல்லும்போது கடைசியாகவும் செல்லமாட்டோம். மற்றவர்களுக்கு நாம் நடந்து கொள்வதைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தபோதிலும், இளவயதில் அந்தச்

சம்பவம் கொடுத்த அச்சத்தைப் போல் வேறெதுவும் கொடுத்ததில்லை.

ஒன்றுவிட்ட சகோதரியின் திருமண வைபவங்களிலே மூழ்கியிருந்த லதாவுக்கு இப்படியெல்லாம் நடந்துவிட்டதென்று சிட்டத்தட்ட இரண்டு கிழமைகளின் பின்னர்தான் தெரியவந்தது. அவளால் இச்செய்தியைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. திருமணம் பேசி வைத்திருந்த மாப்பிள்ளை எதிர்பாராது மரணித்துவிட்டதைப் போல் கலங்கித் தவித்தாள். ஆனால் யார் இப்படிச் செய்தார்கள் என்று அவளால் ஊகிக்கவே முடியவில்லை.

ஒருவேளை தன்னால்தான் மார்க்கண்டு மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டானோ என்றும் ஏங்கி இடைவிடாது அழுதாள். ஆனால் அவளின் அம்மாவும், காவல்காரனும் இந்தக் கொலைக்கும் அவர்களுக்கும் எதுவிதத்திலும் தொடர்பு இல்லை என்கிற மாதிரியும், அங்கே எதுவுமே நடக்காதது போலவும் நடந்துகொண்டார்கள்.

மார்க்கண்டு ஓர் அழகன். அவனைக் காதலிப்பதற்குப் பலர் இருந்தனர். எதுவுமே பேசாது தனக்கும் கடிதங்கள் எழுதாமல் நிறுத்திவிட்டான். அப்படியென்றால் அவன் வேறு யாரோ இன்னொருத்தியோடு புதிய காதலை ஆரம்பித்திருக்கவும் கூடும். அந்தப் புதிய காதலி இன்னொரு உயர்சாதிப் பெண்ணாகவும் இருந்திருக்கக்கூடும். இதனை விரும்பாத யாரோதான் இப்படிச் செய்துவிட்டார்கள் என்று அவள் மனம் கற்பனை செய்தது. அதனை ஒத்துக் கொள்வதைப் போல்

அவளது அம்மாவும் இடையிடையே ஒவ்வொரு கதை கூறி னாரியும் விளக்கிலே எண்ணெயை உணற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்தக் கொலை பற்றியே உளரெல்லாம் ஒரே பேச்சாக இருந்தது. கொழும்பிலே இருந்த லதாவின் அப்பாவிடமும் பொலிசார் சென்று விசாரணை நடத்தினார்கள். ஆனால் அவர் வேலையிலிருந்து லீவு போட்டுவிட்டு அன்றிரவு யாழ்ப்பாணம் சென்றதற்கான அத்தாட்சிகள் எதுவும் காணப்படவில்லை. மார்க்கண்டுவின் இனத்தவர் லதாவை எப்போதும் தம்மவருள் ஒருத்தியாகவே நினைத்து மதித்துவந்தனர். அதனால் முன்னர் காதல் கடிதம் கொண்டு சென்று கொடுத்த வேலைக்காரப் பெண்கூட லதாவிற்கும் மார்க்கண்டுவுக்கும் இருந்த காதலை அம்பலப்படுத்தி, லதாவின் எதிர்காலத்தைப் பாழ்படுத்த விரும்பாத காரணத்தால் சாட்சியமளிக்க வரவேயில்லை. மார்க்கண்டுவின் கொலைக்கும் லதாவின் குடும்பத்திற்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்கின்றது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் அதனை ஆதாரத்தோடு நிரூபிக்கத்தான் முடியவில்லை.

போதிய சாட்சியங்கள் இல்லாததனால் இக்கொலை வழக்கு பாதியிலே நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. வருடங்கள் சில உருண்டோடின. லதாவிற்கு அவளது பெற்றோர் எங்கோ ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பார்த்துத் தீருமணம் செய்து வைத்தனர். இள வயதில், அறியாப்பருவத்தில் ஏற்படுகின்ற காதல் வடுக்கள் காதலர் மனங்களில் அழியாது இருந்தாலும் குடும்பம், குழந்தை என்று வரும்போது அந்த வடுக்கள் எல்லாம் மறக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. அதே நிலைதான் லதாவிற்கும்.

பல வருடங்களாக அந்தக் கொலை எப்படி நடந்திருக்கலாம் என்று அறிவதில் எனது மனம் ஆர்வமாக இருந்தது. லதாவின் திருமணம் முடிந்து சில மாதங்களின் பின்னர் ஒருநாள் அவளின் அப்பா திடீரென்று மாறடைப்பால் இறந்துவிட்டார். அவர் மார்க்கண்டுவிற்குச் செய்த அநியாயத்திற்குத்தான் இப்படி நடந்தது என்று பலரும் பேசிக் கொண்டார்கள். அவரது மரணத்தின் பிறகுதான் பல வருடங்களின் முன்னர் அந்தப் பயங்கரமான இரவில் நடந்த சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றாக வெளிவரத் தொடங்கின. நாங்களும் அப்போது வாலிபர்களாகிவிட்டோம். துணிந்து எவருடனும் இதுபற்றிப் பேசவும் முடிந்தது. இளவயதில் ஆரம்பித்த இக்கதை, எமது வாலிப வயதில்தான் ஓர் முடிவுக்கு வந்தது.

இவையெல்லாம் லதாவின் அம்மா, வீட்டு வேலைக்காரப் பெண், முன்னிருந்த காவல்காரன் ஆகியோர் பல பொருள்படப் பேசிய பேச்சுக்களிலிருந்து, அன்று இரவு எப்படி இக்கொலை நடந்திருக்கலாம் என்று கற்பனை செய்து கண்டுபிடித்த முடிவுகளேயாகும்.

அந்நாளில் இப்படிப் பல கொலைகள் உயர்சாதியினரால் செய்யப்பட்டு மூடிமறைக்கப்பட்டிருந்தன. கொழும்பிலிருந்து வந்தவர் யாரென்றோ, என்ன இனத்தவரென்றோ தெரியாது. லதாவின் அப்பாவும் இப்போது உயிரோடு இல்லை. அவர்கள் வீட்டிலிருந்த காவல்காரனும் இப்போது அங்கே கடமையில் இல்லை. லதாவின் வீட்டிலே வைத்து, அவளது அப்பாதான் திட்டமிட்டு மார்க்கண்டுவைக் கொலை செய்தார் என்பது

எல்லோருக்கும் தெரிந்தபோதிலும் தடயங்கள் கெட்டித்தனமாக மறைக்கப்பட்டுவிட்டன.

இப்போது பல வழிகளிலும் லதாவுக்கு அறிவுரை கூறும் ஓர் ஆசானாக அவளுடைய அம்மா இருந்துவருகிறார். ஆனால் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் லதா மார்க்கண்டுவுக்கு எழுதி மறைவிடத்தில் வைத்த கடிதங்களையும், மார்க்கண்டு லதாவுக்கு எழுதி வைத்த கடிதங்களையும் தன் வேலைக்காரனைக் கொண்டு எடுத்து மறைத்ததையோ, லதாவின் கையெழுத்தைப் போல தன் கைப்பட ஓர் காதல் கடிதம் எழுதி அதே மறைவிடத்தில் வைத்ததையோ, அதனைப் பார்த்ததும் மார்க்கண்டு அவசரத்தில் கையெழுத்தைக் கூடச் சரியாகப் பார்க்காமல் பதில் எழுதி வைத்துவிட்டு லதாவைச் சந்திக்கும் ஆவலினால் அன்று இரவு லதா இல்லாத வேளையில் அவளின் வீட்டிற்கு இரகசியமாக வந்ததையோ, அப்போது அங்கே மறைந்திருந்த லதாவின் அப்பாவும், வேலைக்காரனும், கொழும்பிலிருந்து வந்த கொலைகாரனும் தாங்கள் பல நாட்களாகத் திட்டமிட்படி மார்க்கண்டுவைக் கொலை செய்ததையோ, இரவோடு இரவாக மார்க்கண்டுவின் உடலைக் கொண்டு சென்று பனங்கூடலுக்கருகில் போட்டுவிட்டு அன்றிரவே கொழும்புக்குத் திரும்பிச் சென்றதையோ மட்டும் கூறவேயில்லை.

வாடகை வீடு

அக்காவைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு அழகை அழகையாக வந்தது. எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டியவர். இன்று இப்படியாக ஆகிவிட்டாரே என்று எண்ணும்போது பெருகிவரும் துயரத்தை என்னால் அடக்கவே முடியவில்லை. கரைபுரண்டோடிவரும் கண்ணீரை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. இளவயதில் ஏற்படுகின்ற விபரீத எண்ணங்களால் இனிமையாக இருக்கும் வாழ்க்கை எல்லாம் எப்படியாகச் சீரழிந்து போகின்றது என்பதற்கு அக்காவின் வாழ்க்கை ஓர் எடுத்துக்காட்டு. ஏனையவர்களுக்கும் இது ஒரு நல்ல படிப்பினை என்று கூடச் சொல்லலாம்.

எங்களது மகளின் பூப்புனித நீராட்டு விழாவிற்குத்தான் அன்று

அக்கா வந்திருந்தார். எல்லோரும் மிகவும் கலகலப்பாகப் பலதையும் கதைத்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அக்கா மட்டும் ஒரு மூலையில் இருந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். யாருடனும் எதுவும் பேசவுமில்லை. நாங்கள் செய்யும் காரியங்களில் வந்து கலந்துகொள்ளவோ, எங்களுக்கு உதவிகள் செய்யவோ இல்லை. கேட்டாலும் அவர் செய்யமாட்டார் என்பதும் எமக்குத் தெரியும்.

இப்படியாக அவர் 'ஓடும் புளியம்பழமும் போல' இருக்கத் தொடங்கிப் பலவருடங்கள் ஆகிவிட்டன. எனக்கு அவர் மனநிலை தெரியும்; அதனால்தான் நான் அவரை எதுவுமே கேட்கவில்லை. என் கணவர்கூட அவரை எதுவும் கேட்கவில்லை. எனக்கு அவருடைய மனநிலை மட்டுமல்ல, அவரின் பூர்வாங்க சரித்திரமே தெரியும். அவையெல்லாம் எனக்கு மட்டுமே தெரியும். அக்காவின் வாழ்விலே நடந்த, அவருக்குத் தெரியாத சில முக்கியமான இரகசியங்கள்கூட எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவையெல்லாம் எனக்குத் தெரியுமென்று அக்காவுக்குத் தெரியாது.

இனிய கடந்தகால நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்கும்போது அவையெல்லாம் மனதுக்கு எவ்வளவோ இனிமையாக இருக்கும். உள்ளமும் புளகாங்கிதம் கொள்ளும். புதுவித இரத்தம் உடலிலே ஓடுவது போன்ற ஒருவித உற்சாகமும் ஏற்படும். அதேபோல் துயரமான நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்கும்போது துன்பமாக இருந்தாலும், பிரிந்தவர்களைக் காண்பது போன்ற ஒரு பிரமை மனதுள் ஏற்படுவதனால் துன்பத்தோடு சிறிது இன்பமாகவும் இருக்கும். ஆனால் எமது வாழ்க்கையிலும்

சரி, பிறருடைய வாழ்க்கையிலும் சரி, ஏற்பட்ட சில மறக்கமுடியாத நிகழ்வுகளை மறக்க முனைந்தாலும் அவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களைக் காணும்போது அவை தாமாகவே மனக்கண் முன் வந்து நிழலாடும். சில நிமிடங்கள், சில மணி, சில நாட்கள், வாரங்கள், ஏன் சில மாதங்களாகக் கூட மனதைவிட்டு அகலாது அலைபோல் வந்து அடிக்கடி மோதிக் கொண்டேயிருக்கும்.

அதேபோல்தான் அக்கா அன்று வந்துபோய் சில நாட்கள் ஆனபின்பும் கூட அக்காவின் வாழ்வில் நடந்த அந்த நினைவுகளை என்னால் அகற்றவே முடியவில்லை. அடிக்கடி என் மனதில் வந்து தோன்றிய வண்ணமேயிருந்தன.

அப்போது எனக்கு பதினாறு வயது. அக்கா என்னைவிட ஆறு வயது மூத்தவர். அக்காவிற்கும் எனக்கும் இடையில் அண்ணாமார் இருவர். அப்பா கொழும்பிலே உள்ள ஒரு வங்கியிலே வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நாங்கள் எல்லோரும் சிறுவயது முதல் அப்பாவோடுதான் இருந்தோம். அவர் மாற்றலாகிச் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் நாங்களும் சென்றோம். அதேபோல் இப்போதும் திடீரென்று ஒரு நாள் அடுத்த மாதத்திலிருந்து அவர் வவுனியாவிற்கு மாற்றலாகிச் செல்ல உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

அக்காதான் குடும்பத்திலே மூத்த பிள்ளை. இயல்பாக மூத்த பிள்ளைகள் பொறுப்புள்ள பிள்ளைகளாக இருப்பார்கள் என்று அம்மா அடிக்கடி கூறுவார். ஆனால் அக்கா அதற்கு எதிர்மாறாகவே இருந்தார். படிப்பிலே அவ்வளவு கெட்டிக்காரியுமில்லை.

ஆனால் நானும், அண்ணாமாரும் ஒருவருக்கொருவர் போட்டிபோட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். அக்காவைவிட நாங்கள் மூவரும் படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள். அம்மாவிற்கு வவுனியாவிற்குச் சென்று அப்பாவுடன் இருக்க அவ்வளவு விருப்பமில்லை. கோண்டாவிலிலே இருக்கும் எமது சொந்த வீட்டில் இருந்துகொண்டு எங்களை யாழ்ப்பாணத்திலே உள்ள பாடசாலைகளிலே கல்வி கற்க வைக்க வேண்டும் என்று அவருக்கு வெகுநாளாக ஆசை. அதற்கு இப்போதுதான் தகுந்த தருணம் என்று எண்ணியிருக்க வேண்டும்.

“என்னப்பா! எனக்கு அடுத்த மாதம் முதலாம் திகதி தொடக்கம் வவுனியாவிலே வேலை. அங்கே பாடசாலைக்குக் கிட்ட ஒரு நல்ல வீடாகப் பார்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் சென்றுவர வசதியாக இருக்கும்” இது அப்பாவின் ஆதங்கம்.

“நான் இவ்வளவு காலமும்தான் நீங்கள் போகுமிடமெல்லாம் பிள்ளைகளையும் இழுத்துக்கொண்டு பின்னால் வந்தேன். இனிமேல் அவர்களின் படிப்பு முடியுமட்டும் நான் ஊரிலே போய் இருக்கப் போகிறேன். வவுனியாவிலிருந்து நீங்கள் அடிக்கடி வீட்டிற்கு வந்து போகலாம்தானே!” இது அம்மாவின் பதில்.

“அப்போ நான் வவுனியாவில் தனியாக இருக்க வேண்டுமா?”

“நல்லாச் சமைத்துத் தரக்கூடிய ஒரு வேலைக் கைய ஒழுங்குபடுத்தினால் போதும் தானே?”

“ஓர் அழகான, இளமையான வேலைக்காரியாக இருந்தால் மிகவும் நல்லது, எனக்குச் சம்மதம்!”

“ஒரு கிழட்டு வேலைக்காரன்தான் சரி.”

“யாருக்கு? உமக்கா எனக்கா?”

அம்மாவுக்கு அப்பாவின் பேச்சு எரிச்சலைக் கொடுத்தது. “உங்களுக்கு எப்போது என்ன பேசுவதென்று தெரியாது. இப்பவும் இருபது வயதென்ற நினைப்புத்தான். பிள்ளைகளுக்கு முன்னாலை பேசுகிற பேச்சா இது?”

அம்மாவின் போக்கு மாறுவதைக் கவனித்த அப்பா அதோடு அந்தப் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டார்.

நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தன. அம்மாவின் விருப்பப்படியே கோண்டாவிலில் இருக்கும் அம்மாவின் சீதன வீட்டில் அம்மாவும், பிள்ளைகள் நால்வரும் இருக்க ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன.

அப்பா வவுனியாவிற்கு மாற்றலாகிச் சென்று சில மாதங்களுக்குள்ளேயே அக்காவிற்குத் திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. “வயதுக்கு வந்த பிள்ளையை வீட்டில் வைத்திருப்பதைவிட வசதியாக வரும்போது ஒரு நல்ல பையனாகப் பார்த்து முடிச்சப் போடுவதுதான் நல்லது” அடுத்த வீட்டு மாமி அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தைகள் இவை. அம்மாவும் அதுதான் சரியென்று அவர் அப்படிக்கூறும்போதெல்லாம் ஆமோதிப்பார். இப்போது அது அக்காவிற்கு மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்துவிட்டது என்றே நான் என் மனதில் எண்ணிக் கொண்டேன்.

அப்பாவுடன் வேலைபார்க்கும் ஒருவருடைய மகன் பெயர் சிவனேசன். மிகவும் நல்லவர். அரசாங்க உத்தியோகம். அருமையான பையன். அக்காவிற்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளை. இப்படியாகத்தான் எல்லோரும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அக்காவுக்கு இன்னும் சில காலம் பொறுத்துத் திருமணம் செய்து கொள்ளத்தான் விருப்பம். ஆனால் மாப்பிள்ளைக்கு கொழும்பில் வேலை. நாகரீகமான இடம். அப்பாவுடன் அவர் மாற்றலாகிச் சென்றபோதெல்லாம் நாம் சென்ற இடங்களில் அக்காவிற்குப் பிடித்த இடம் கொழும்புதான். நாட்டின் தலைநகர் அது. பல நாட்டு உல்லாசப் பிரயாணிகளும் வந்துபோகும் இடம். வெள்ளவத்தைக் கடற்கரையும், காலிமுக மணல் தீடலும், விதம் விதமான உணவுவகைகளைக் கொண்ட உல்லாச விடுதிகளும் அக்காவின் மனதைக் கவர்ந்தவை. அவர் சில நாள் நன்றாக ஆலோசித்தபின் அத்திருமணத்திற்குத் தனது முழுச் சம்மதத்தையும் தெரிவித்தார்.

இரண்டொரு மாதங்களுக்குள்ளேயே திருமணம் முடிந்துவிட்டது. திருமணம் முடிந்து இரண்டு கிழமைகள் ஆகுமுன்னரே அக்கா அத்தானுடன் கொழும்பிற்குச் சென்றுவிட்டார். வீடே வெறித்துவிட்டமாதிரி இருந்தது. பிறந்ததிலிருந்து ஒன்றாக இருந்துவிட்டு அக்கா திருமணமாகிப் பிரிந்து சென்றபோது அம்மாவுக்கு மனதுக்கு மிகவும் வருத்தமாகத்தான் இருந்தது.

ஆனால் பாடசாலை வாழ்க்கையின்பின் வேலையும் பார்க்காது தினமும் தோழிகளுடன் வெளியில் சென்று

சினிமா பார்ப்பதும், புதிய புதிய தோழிகளுடன் புதிய புதிய உணவு விடுதிகளுக்குச் சென்று உணவுப் பண்டங்களை ருசி பார்ப்பதும், இரவில் நேரம் கழித்துத் தனியே வீடு வருவதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த அக்காவிற்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை கிடைத்ததையிட்டு அம்மாவிற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி.

தீருமணமாகும் பெண்களுக்குப் பிறந்த இடம், புகுந்த இடம் என்று யார் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் இரண்டு இடங்களும் வந்துதான் தீரும். தானும் தன் பெற்றோரை விட்டு ஒரு காலத்தில் அப்பாவுடன் திருமணமாகித் தனிக்குடித்தனம் போனவர்தானே என்பது மனதின் அடித்தளத்தில் இருந்தபோதும், தன் சொந்தப் பிள்ளை என்று வரும்போது அதன் உணர்ச்சிகளே தனியானவை அல்லவா?

மூத்த பிள்ளை செல்லப்பிள்ளை என்பதற்கமைய இதுவரை காலமும் செல்லமாக, எதுவித பொறுப்புக்களுமின்றி வாழ்ந்தவர் இனிமேலாவது பொறுப்போடு நடந்து கொள்வார் என்று எண்ணி அவர் மனம் ஆறுதலடைந்தது.

அதுமட்டுமல்லாமல் எனக்குக் கூட அக்கா வீட்டில் இருந்தபோது அவர் மேல் தான் எல்லோரும் கூடிய பாசம் காட்டுவதுபோல் எனக்குத் தென்பட்டது. கடைக்குட்டியான என்னிடம் பாசம் காட்டாதது போல் ஓர் உணர்வும் என்னுள் இருந்தது. ஆனால் அக்கா திருமணமாகிக் கொழும்பிற்குப் போன நாள் தொடக்கம் அம்மா என்மேல் கூடிய அளவு கரிசனை காட்டுவது போல் இருந்தது. அடிக்கடி என்னிடம்

சண்டை போட்டுக் கொண்டும், தலையில் வேண்டுமென்றே குட்டிக் கொண்டும், போகவும் வரவும் கைகளிலும் கால்களிலும் கிள்ளிக் கொண்டும் அன்புத் தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்த எனது அண்ணன்மார் இருவரிலும் கூட எதிர்பாராத மாற்றங்களைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

முன்பெல்லாம் தாங்கள் வாங்கிச் சாப்பிடும் இனிப்புப் பண்டங்களை நான் கேட்டாலும் தராது சாப்பிட்ட அண்ணன்மார், இப்போதெல்லாம் நான் கேட்காமலே எல்லாவற்றையும் வாங்கித் தர ஆரம்பித்தார்கள். மிகவும் அன்பாகப் பேசினார்கள். கேட்காமலே எங்கு சென்றாலும் என்னோடு துணைக்கு வந்தார்கள். என்னிடம் இப்போதெல்லாம் யாரும் கோபிப்பதேயில்லை. எனக்கு இவைகளைப் பார்க்க மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆனால் ஏனென்றுதான் விளங்கவில்லை.

இவ்வளவு நாளும் ஒன்றாக இருந்த அக்கா திருமணமாகிப் பிரிந்து போனபோதுதான் அவர்களுக்கு நானும் ஒருநாள் திருமணமாகி அவர்களையெல்லாம் விட்டுப்பிரிந்து என் கணவரோடு போய் விடுவேன், அதுவரையுமாவது தங்கள் தங்கை என்ற பாசத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்று தம்மனதில் எண்ணினார்களோ அல்லது ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் நாம், எம்முள் ஓடும் குருதியும் உடலோடு ஓட்டியிருக்கும் சதைகளும் ஒரே ரகத்தைச் சேர்ந்தவைதானே, ரத்த பாசம் என்று கூறுவார்களே அதுதான் அப்படி அவர்கள் இதயத்தை மாற்றியதோ என்று என் மனதில் ஓர் எண்ண அருவி ஊற்றெடுக்க ஆரம்பித்தது. தினமும் அவர்களிடம் அடி

வாங்கிக் கொண்டிருந்த எனக்கு இவை எல்லாம் ஒரு புரியாத புதிராக இருந்தன. உண்மையான அன்பு, பாசம் என்றால் இவைதானா? அவை என்றால் என்ன என்பதை இப்போதுதான் நான் சிறிது சிறிதாக உணர ஆரம்பித்தேன்.

அக்கா கொழும்பிற்குச் சென்று வருடங்கள் சில விரைவாக ஓடிவிட்டன. அத்தான் வேலை செய்யும் காரியாலத்தில் ஒரு சிறிய வேலையும் அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டது. ஆரம்பத்தில் அடிக்கடி கடிதங்கள் எழுதி வந்த அக்கா, புதுமணத் தம்பதிகளாக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த பூரிப்பிலோ, என்னவோ இப்போதெல்லாம் இடைக்கிடையேதான் கடிதங்கள் எழுதுவார்.

பக்கத்துவீட்டு மாமி வீட்டிற்கு வரும்போதெல்லாம் அம்மாவிடம் அக்காவைப் பற்றி இரகசியமாக ஏதோ பேசுவார். எந்நேரமும் அம்மாவிடம் கேள்விகள்தான் கேட்பார். அவற்றில் சில என் காதிலும் வந்து விழுந்தன.

“கொழும்பிற்குப் போன மகளிடமிருந்து ஏதாவது குளு குளு செய்திகள் வந்ததா? அவளது வயிற்றில் பூச்சி புழுக்கள் ஏதாவது உண்டாயிற்றா?”

“அதுகள் இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகள். பூச்சி புழுக்கள் உண்டாகிறதெல்லாம் இப்போது கடவுளின்ரை கையிலே இல்லை, அவையளின்ரை கையிலைதான் இருக்கு” இது அம்மா.

“வயிற்றிலை பூச்சி புழுக்கள் வந்தால் பேதி மருந்து குடிக்க வேணும். அப்படித்தான் எமக்குப் பேதி மருந்து தந்தபோது என்னுடைய பள்ளிக்கூடத்தில் சொன்னார்கள்.

அக்கா என்னுடன் வந்தால் நான் ஆசிரியரிடம் சொல்லி அவருக்கும் பேதி மருந்து வாங்கிக் கொடுப்பேன்.” இது அவர்களுடைய பேச்சை தற்செயலாக அங்கே வரும்போது கேட்ட அடுத்த வீட்டு எட்டு வயதுத் தம்பியின் கருத்து.

“பெரியவர்களாக வளர்ந்து கலியாணம் செய்துகொண்டு விட்டால் பேதி குடிக்கத் தேவையில்லை. பேதி குடிக்காமலே பூச்சிகள் வயிற்றிலிருந்து போய்விடும்.”

“அப்படியா? அப்போ நான் பெரிதாக வளர்ந்த பின் பேதி குடிக்கத் தேவையில்லையா?”

“இல்லவே இல்லை.”

அதைக் கேட்டதும் அடுத்த வீட்டுத்தம்பி சந்தோச மிகுதியினால் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டான்.

பக்கத்து வீட்டு மாமி அதன்பிறகு அப்படிப் பேசுவதையே நிறுத்திவிட்டார். இப்படிக் கதைத்துச் சில வாரங்களின் பின்னர் அக்காவிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. யாரையாவது கொழும்பிற்கு வந்து தனக்கு உதவியாக சில காலத்திற்கு இருக்குமாறு எழுதியிருந்தார். வயிற்றில் பூச்சி புழுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்த எனக்கு அவரின் கடிதத்தைப் படித்து முடித்த பின்னர்தான் காரணம் விளங்கியது.

அத்தான் மேற்படிப்பிற்காக லண்டனுக்குச் சென்று ஒரு வருடம் அங்கேயே இருக்க வேண்டுமாம். அக்காவுக்கும் அத்தானுடன் லண்டனுக்குச் செல்ல மிகுந்த ஆசைதான். ஆனால் ஒருவருக்கு மட்டும்தான் அரசாங்கம்

அந்தச் சலுகையைக் கொடுத்திருந்தது. அவர் திரும்பி வரும்வரை நாங்கள்தான் அக்காவுடன் மாறிமாறிச் சென்று அவருக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டுமாம். அத்தான் திரும்பி வரும்வரை எம்மோடு ஊரில் வந்திருக்கலாம். ஆனால் அது அவருக்கு விருப்பமில்லை. ஏனெனில் அவர் இப்போது வேலை செய்கின்றார். ஒருவருடம்தானே, அது விரைவாக ஓடிவிடும் என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள். அம்மாவும் அப்பாவும் அதனை ஒத்துக் கொண்டார்கள்.

அதனைக் கேட்ட உடனேயே அம்மா அங்கு செல்ல ஆயத்தமானார். அக்காவை விட்டுப் பிரிந்திருந்ததை எண்ணி இவ்வளவு நாளும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இப்போது மீண்டும் அக்காவுடன் சேர்ந்திருக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததை எண்ணி மட்டிலா மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

அம்மா கொழும்பிற்குச் செல்லும்போது என்னிடம் “நன்றாகப் படிக்க வேண்டும், வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும், அண்ணாமாருடன் சண்டை பிடிக்கக் கூடாது, அவர்களுக்கு நன்றாகச் சமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும், ஏதாவது புதிய சமையல் செய்ய வேண்டுமாயின் பக்கத்து வீட்டு மாமியிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர் உதவி செய்வார்” என்று மூச்சு விடாமல் சொல்லி ஒரு பெரிய பட்டியலைப் போட்டுக் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்.

ஆனால் அம்மா கொழும்பிற்குப் போன நாள் தொடக்கம் எனது இரண்டு அண்ணாமாரும் என்னைச்

சமையல் செய்ய விடவேயில்லை. நான் சமையல் கட்டிற்குப் போகுமுன்னரே தாங்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு சமையல் செய்து வைத்துவிடுவார்கள். உப்பு புளிதான் சில வேளைகளில் கூடியும் குறைந்தும் இருக்கும்.

“எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் குழைத்துச் சாப்பிட்டால் எதுவுமே தெரியாது” என்று பெரியண்ணா கூறுவார். அப்படிச் செய்தாலும் சிலவேளைகளில் எதுவித வித்தியாசங்களும் தெரியாது. ஆனால் நாளடைவில் எல்லாம் பழகிவிட்டது.

சில வேளைகளில் நான் சமையல் செய்ய வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் பக்கத்து வீட்டு மாமியிடம் எனக்கு இன்றைக்குத் தலை வலிக்கிறது. கால் வலிக்கிறது என்று ஏதாவது சாட்டுச் சொன்னவுடன் அவரே வந்து எல்லோருக்கும் நல்ல சமையல் செய்து வைத்துவிட்டுப் போவார். அதற்காக அண்ணாமார் எனக்கென வாங்கித் தந்த சில இனிப்புப் பண்டங்களை அவர்களுக்குத் தெரியாமல் மாமிக்குக் கொடுத்துவிடுவேன். அவர் யாரிடமும் எதுவுமே சொல்லமாட்டார்.

நான்கு மாதங்கள் சென்றிருக்கும். அம்மாவிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. தான் ஊருக்குத் திரும்பி வரவேண்டுமாம். வேறு யாரையாவது வந்து அக்காவிற்குத் துணையாக இருக்குமாறு எழுதியிருந்தார். முன்னர் அக்காவின் கடிதம் வந்ததும் எல்லோரையும் விட்டுவிட்டு அங்கே ஓடினார். அங்கு போனபின்னர்தான் ஊரில் இருக்கும் அண்ணாமாரைப் பற்றியும், என்னைப்

பற்றியும் கவலைப்பட ஆரம்பித்தார்போல் இருக்கிறது என்று நினைத்தேன்.

ஊரில் எல்லோருடனும் கலகலப்பாக இருந்தவருக்கு, அக்கா வேலைக்குப் போனபின்னர் வீட்டிற்குள் தனியே இருந்து அலுத்துப்போய்விட்டது. காலையில் தனியே சமையல் செய்வதும், மாலையில் யன்னல் ஓரமாக நின்றுகொண்டு வெளியே அக்கா எப்போ வருவார் என்று பார்ப்பதுமே அவருக்கு வழக்கமாக இருந்ததாம்.

எனக்கும் அப்போது விடுமுறை என்றபடியால் என்னைத்தான் அங்கே செல்லும்படி அனைவரும் கூறினார்கள். நீண்டநாள் பிரிந்திருந்த அக்கா மீது எனக்கும் பாசம் பெருகிக்கொண்டே வந்தது. நானும் எனது விடுமுறையை அக்காவுடன் கழிப்பதற்காகக் கொழும்பிற்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

கொழும்பிற்குச் சென்றபின்னர் தான் அக்கா வீட்டின் ஒரு பகுதியில் எமது ஊரைச் சேர்ந்த இன்னொருவரும் வாடகைக்கு இருப்பது தெரியவந்தது. அவர் பெயர் ரமேஷ். சர்வகலாசாலை முதல் வருட மாணவன். அவரும் தன் பெற்றோரை, சகோதர, சகோதரிகளைப் பிரிந்து இருப்பது இதுதான் முதல் தடவை.

ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள் புதிய இடத்தில் ஒரு வீட்டில் இருந்தால், ஊரில் இருப்பது போன்ற ஓர் உணர்வே ஏற்படும். அதுவுமல்லாமல் ரமேஷ் தீனமும் வெளியிடங்களில் உள்ள உணவு விடுதிகளிலும்,

சாப்பாட்டுக் கடைகளிலேயும்தான் சாப்பிட்டு வந்தார். ஒருவேளையாவது அவர் 'யாழ்ப்பாணச் சாப்பாடு' சாப்பிட வேண்டும் என்பதும் அவருடைய அம்மாவின் விருப்பம். அக்கா வீட்டில் அம்மா இருந்தபடியால் அப்படிச் சாப்பாடு கொடுப்பதற்கும் வசதியாக இருந்தது.

ரமேஷ் மிகவும் நல்லவர். அம்மாவுடன் கடைகளுக்குச் சென்று பொருட்கள் வாங்கிவரப் பெரிதும் உதவியாக இருந்தார். அத்தான் லண்டன் சென்றதும் ஓர் ஆண்பிள்ளை இருந்தால் உதவியாகவும் இருக்கும் என்றே எல்லோரும் எண்ணினார்கள். எல்லோருடைய விருப்பங்களும் ஒன்றாகச் சேர அவர் அங்கேயிருப்பது பொருத்தமானதாகவே எல்லோருக்கும் பட்டது.

வீட்டிற்குள்ளே தனியே இருக்க வேண்டாம், தினமும் எங்காவது வெளியில் சென்று வாரும் என்று அத்தான் அடிக்கடி கடிதங்களில் எழுதியிருந்தார். தினமும் வேலை முடிந்து வந்து வீட்டிற்குள் இருந்த அக்கா சிறிது சிறிதாக வெளியே செல்ல ஆரம்பித்தார். உணரில் இருந்ததைப் போல் புதிய புதிய தோழிகளெல்லாம் அக்காவிற்குக் கிடைக்க ஆரம்பித்தார்கள். இப்போது அக்கா இரவிலெல்லாம் தினமும் ஒவ்வொரு சினிமாப் படம் பார்க்கப் புறப்பட்டுவிடுவார். எப்போதும் மிகவும் குதூகலமாகவே காணப்பட்டார்.

சில வேளைகளில் நானும் அக்காவுடன் செல்வேன். ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் எனக்கு வெளியே செல்ல விருப்பம் இல்லாமல் இருந்தது. நான் சென்றால் என்ன, செல்லாவிட்டால் என்ன! அக்கா இப்போதெல்லாம் தினமும் வெளியே சென்றுதான் வருவார்.

ரமேஷ் ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அடிக்கடி ஊருக்குச் சென்றுவர அவரிடம் பணம் இருக்கவில்லை. ஆதலால் விடுமுறைகளில் கூட சில வேளைகளில் அங்கேயே தங்கிவிடுவார். அவர் தங்கினாலென்ன, தங்காவிட்டாலென்ன அறைக்கு வாடகைக் காசு கொடுத்தே தீரவேண்டும். அல்லாது போனால் அறையை இழந்துவிட வேண்டியதுதான்.

ரமேஷ் இரவில் நெடுநேரம் இருந்து படித்துவிட்டுத்தான் சாப்பிடுவார். சில வேளை எம்மோடு சேர்ந்து சாப்பிடுவார். சில வேளைகளில் தனியே இரவு பன்னிரண்டு, ஒரு மணிக்கெல்லாம் சாப்பிடுவார். வயோதிகர்களுக்குத்தான் நேரத்திற்குச் சாப்பிட வேண்டும். சாப்பிட்டாவிட்டால் நோய் வந்துவிடும். பிந்திச் சாப்பிட்டால் அது செரிக்காது. ரமேஷ் ஓர் இளைஞர், எந்நேரம் சாப்பிட்டாலும் அவருக்குச் செரித்துவிடும். பார்ப்பவர்களை மயக்கும்படியான அழகனும் கூட.

ரமேஷ் எப்போதும் தான் படிக்கும்போது தனது அறையின் கதவை மூடிவிட்டுத்தான் படிப்பார். அக்கா இரவில் எந்த நேரம் வந்தாலும் கோப்பி குடித்துவிட்டுத்தான் படுக்கைக்குச் செல்வார். ஒரு நாள் கோப்பி போடப் போனவர் ரமேஷின் அறைக் கதவு இலேசாகத் திறந்து சிடந்ததைக் கண்டார். என்ன நினைத்தாரோ தெரியாது மெதுவாக எட்டிப்பார்த்தார். ரமேஷ் படிப்பிலேயே கவனமாக இருந்தார். அவரைச் சுற்றி என்ன நடக்கின்றது என்பதை அறியாது படித்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

ரமேஷின் கதவிலே மெதுவாக இரண்டுமுறை தட்டினார். ரமேஷ் திடுக்குற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“கதவு திறந்திருந்தது அதுதான் நீர் இருக்கின்றீரா என்று எட்டிப் பார்த்தேன்.”

“பரவாயில்லை”

திரும்பிப்போன அக்கா மீண்டும், “ரமேஷ், நான் எனக்குக் கோப்பி போடப் போகிறேன். உங்களுக்கும் ஒன்று போட்டுமா?”

“உங்களுக்கு ஏன் வீணான சிரமம்.”

“எனக்குச் சிரமம் ஒன்றுமில்லை. எனக்குப் போடும்போது உங்களுக்கும் சேர்த்துப் போடப்போகிறேன்.”

“அப்படியானால் போடுங்கள்.”

இப்படியாக ஆரம்பித்த அவர்களுடைய நட்பு நாளுக்கு நாள் பெரிதாக வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. அதன் பிறகு அக்கா எப்போதும் தனக்குக் கோப்பி போடும்போது ரமேஷுக்கும் போடுவார். இப்போதெல்லாம் கேட்காமலே போட்டுக் கொண்டு போய் அவருடைய கதவைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு வருவார்.

அக்கா ரமேஷைவிட நான்கு வயது மூத்தவர். அதனால் எவரும் அவர்களுடைய செயல்களைச் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கவில்லை. எனக்குப் பொழுது போகாவிட்டால் நான் அருகிலிருக்கும் நூல் நிலையத்திற்குச் சென்று நல்ல கதைப் புத்தகங்கள் எடுத்துக்கொண்டு வந்து எனது அறையில் இருந்து படிப்பேன். அத்தான் லண்டனுக்குப் போனபின் அக்காவின் அறைதான் எனது அறையும். இருவரும் ஒரே கட்டிலில்தான் படுப்போம்.

நான் முன்பெல்லாம் அக்கா வரும்வரை காத்துக் கொண்டிருப்பேன். ஆனால் அக்கா இப்போதெல்லாம் இரவில் நேரம் செல்லச் செல்ல வீடு வர ஆரம்பித்தார். ஆதலால் என்னால் அவர் வரும்வரை காத்துக் கொண்டிருக்க முடிவதில்லை.

ஒருநாள் நீண்ட நேரமாக அக்காவைக் காணவில்லை. ரமேஷும் வெளியே போய்விட்டார். நான் அறை விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துவிட்டேன். அரைத்தூக்கத்தில் கதவுகள் திறந்து மூடுவதும், குசினிக்குள் கோப்பி போடுவதும் மாறிமாறிக் கேட்டன. இரவு ஒரு மணியிருக்கும். கண்விழித்துப் பார்த்தேன்; பக்கத்தில் அக்கா படுத்திருந்தார்.

மறுநாள் காலையிலும் வழக்கம்போல் நான் நித்திரை விட்டு எழும்பு முன்னரே அக்கா வேலைக்குப் போய்விட்டார். எழுந்து முகம் கழுவியபின் சாப்பாட்டு மேசையில் போய்ப் பார்த்தேன். முதல்நாள் இரவு வைத்த சாப்பாடுகள் எல்லாம் அப்படியே இருந்தன. யாரும் சாப்பிட்டதாகத் தெரியவில்லை.

மறுநாளும் அப்படித்தான் நீண்ட நேரமாக அக்காவைக் காணவேயில்லை. நான் படுக்கைக்குப் போக ஆயத்தமாகும்போது வெளியில் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. நான் விளக்கை அணைத்துவிட்டு யன்னல் ஓரமாகச் சென்று வெளியே பார்த்தேன். சிறிது தூரத்தில் இரு உருவங்கள் கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டு நடந்து வந்து கொண்டிருப்பது தெரு விளக்கு வெளிச்சத்தில் மங்கலாகத் தெரிந்தது. தூக்கம் வரவில்லை. அவர்களை அப்படியே பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

அந்த உருவங்கள் கீட்ட நெருங்கி வர வர ஒன்று அக்காவைப் போன்று இருந்தது. மற்றது யாரென்று தெரியவில்லை. இதனைக் கண்டதும் நான் சிறிது அதிர்ச்சியால் தாக்கப்பட்டவள் போல் ஆனேன். அப்படியே அசையாது யன்னல் ஓரமாக நின்றுவிட்டேன். சிறிது நேரத்தில் வாசல்கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. அக்கா மட்டும் உள்ளே வந்தார். நான் படுக்கையில் சென்று சாய்ந்து கொண்டேன்.

அக்கா குளியலறையினுள் சென்று முகம் கழுவிவிட்டு நேரே குசினிக்குள் சென்றார். கோப்பி போடும் சத்தம் கேட்டது. பத்து நிமிடங்கள் கழித்து ரமேஷ் உள்ளே வரும் சத்தமும் கேட்டது. அவர் நேரே தனது அறையினுள் சென்றுவிட்டார். மீண்டும் சிறிது அமைதி. சிறிது நேரம் கழித்து கோப்பியுடன் அக்கா ரமேஷின் அறையினுள் நுழையும் சத்தம் மெதுவாகக் கேட்டது. மறுகணம் ரமேஷின் அறைக் கதவு மூடப்பட்டு உள்ளே தாளிடப்படும் சத்தமும் கேட்டது.

நான் காண்பது கனவா அல்லது நனவா என்று என்னை நானே கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டேன். படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். நித்திரை வரவேயில்லை. உள்ளே வந்தது அக்காவா அல்லது வேறு யாராவது இருக்கலாமா? ரமேஷ்டன் அவரது நண்பர்கள் வேறு யாராவது வந்திருக்கிறார்களா?

அக்கா ரமேஷின் அறையினுள்ளா? அங்கே அறைக் கதவைச் சாத்திவிட்டு என்ன செய்கிறார் அக்காவும், ரமேஷும். அக்கா அப்படிப்பட்டவரா? சீ அப்படி இருக்காது.

அப்படியானால் இப்படி எத்தனை நாட்களாக நடக்கின்றது? இப்படி நடப்பது அம்மாவுக்குத் தெரியுமா? இவற்றைக் கவனித்துவிட்டுத்தான் அம்மா ஊருக்கு ஓடினாரா? என் மனம் பேதலித்தது.

அதிர்ச்சி ஒருபுறம், ஆச்சரியம் மறுபுறம்; எனக்கு நித்திரையே வரவேயில்லை. ஆனால் நித்திரை செய்வது போல் படுத்திருந்தேன். எவ்வளவு நேரம் இப்படியாகச் சிந்தனையுடன் படுத்திருந்தேனோ தெரியாது. மீண்டும் ரமேஷின் கதவு திறக்கும் சத்தம் மெதுவாகக் கேட்டது. சிறிது நேரத்தில் அக்கா எமது அறையினுள் வந்து உடுப்புக்களை மாற்றிவிட்டு கட்டிலின் மறுபுறத்தில் படுத்துவிட்டார். கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். அதிகாலை இரண்டு மணி.

மறுநாள் காலையில் அக்கா நித்திரைவிட்டு எழும்பு முன்னரே நான் நித்திரைவிட்டு எழுந்து வெளியே வந்தேன். ரமேஷ் எழுந்து முகம் கழுவிவிட்டு சாப்பட்டு மேசையில் இருந்து கோப்பி குடித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார். ஆனால் என்னைக் கண்டதும் சற்றுத் திகைத்தவாபோல் காணப்பட்டார். அவர் அக்காவின் வரவைப் பார்த்திருப்பது போல் எனக்குப் பட்டது. எதுவுமே பேசவில்லை. அப்போதுதான் அன்றிரவு அக்காவுடன் கைகோர்த்துக் கொண்டு வந்தது ரமேஷ் என்பதனைப் புரிந்து கொண்டேன். நான் நேரே குசினிக்குள் சென்றுவிட்டேன்.

அக்காவும், ரமேஷும் நேரங்கழித்து வருவதும், நான் நித்திரையின்றி இருப்பதும் தொடர்ந்துகொண்டே

வந்தது. ரமேஷ் என்னைக் காணும்போதெல்லாம் ஒருவித அசௌகரியமான நிலையில் இருப்பதுபோல் தென்பட்டார். ஆனால் அக்கா எதையும் பற்றிக் கவலைப்படாததுபோல எல்லோரையும் அசட்டை செய்வது போல்தான் காணப்பட்டார்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அக்காவின் செய்கைகளைக் கண்டுவிட்டேன் என்று யாருக்கும் சொல்லவும் முடியவில்லை. அக்காவைக் கண்டிக்கவும் என்னால் முடியவில்லை. அம்மாவிற்குக் கடிதம் எழுதவும் இயலவில்லை. ஏன் இப்படி அக்கா மாறினார்? அத்தானுக்கு இது தெரிந்தால் அக்காவின் நிலை என்னவாகும்? இது எங்கே போய் முடியப் போகின்றது?

அக்காதான் அப்படியென்றால் ரமேஷுக்கு மூளை எங்கே போனது? அவரின் படிப்பெல்லாம் இனி எப்படிப் போகப் போகின்றது? அக்கா திருமணமானவர், அத்தான் இதை அறிந்தால் என்ன செய்வாரோ? நெஞ்சு வலி வந்து துடிப்பாரோ? அல்லது நினைத்து நினைத்து நாளும் அழுவாரோ?

பல கேள்விகள்தான் என மனதுள் எப்போதும் எழுந்தனவே தவிர எதுவித பதில்களும் எழவில்லை. எனக்கு அவர்கள் இருவரையும் காணவே பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் இருக்கும் வீட்டில் இருக்கவும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

திரும்பி ஊருக்குப் போகவும் முடியவில்லை. யாராவது காரணம் கேட்டால் என்ன சொல்வது? ஆலையில்

அகப்பட்ட துரும்புபோல் என்மனம் அலைக்கழிந்தது. நாட்களும் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தன.

ஒருநாள் ரமேஷும் நானும் தனியே வீட்டில் இருந்தோம்.

“ரமேஷ் நான் உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான விடயம் பேச வேண்டும்.”

“என்ன அப்படி முக்கியமான விடயம்?”

“நீங்கள் செய்வது ஒன்றுமே நன்றாக இல்லை. அக்காவின் குடும்பத்தைப் பிரிக்கப் போகிறீர்கள்!”

அவர் எதுவுமே பேசவில்லை. நான் இப்படிக்கேட்பேன் என்று சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதிர்ச்சியால் தாக்கப்பட்டவர் போல் காணப்பட்டார். திடீரென்று அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விட்டார். அன்று சாயந்தரம் அக்கா வேலையிலிருந்து நேரே வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார். வந்ததுதான் தாமதம் என்னோடு வாய்ச் சண்டையை ஆரம்பித்தார்.

“உனக்கு ரமேஷுடன் என் சொந்த விடயத்தைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது. பார்த்தால் பூனைபோல இருந்தாய், இப்போது பெரிய மனுசி ஆகிவிட்டாயா?”

நான் கூறிய வார்த்தைகளை ரமேஷ் உடனே சென்று அக்காவிடம் கூறிவிட்டார் என்று அப்போதுதான் தெரிந்து கொண்டேன். எனக்கும் இவ்வளவு நாளும் அடக்கி வைத்திருந்த கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

என்ன பேசுவதென்று அறியாமல் நானும் எதிர் வார்த்தைகள் பேச ஆரம்பித்தேன்.

“கேட்க ஆளில்லை என்ற ஆணவத்தில்தான் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறாயா? இது உனக்கே நல்லாயிருக்கா?”

“உன்னை இங்கே வைத்திருந்ததுதான் நான் விட்ட பிழை. உன்னை எப்போதோ ஊருக்கு அனுப்பியிருக்க வேண்டும். நாளைக்கே நீ ஊருக்குப் போகலாம்.”

அதன் பிறகு நான் எதுவுமே பேசவில்லை. இரண்டு நாட்களாக அக்கா என்னுடன் எதுவுமே பேசவில்லை; என்னை ஊருக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று எதுவித முயற்சிகளும் எடுக்கவுமில்லை; ஏனென்று எனக்கு விளங்கவுமில்லை.

அக்கா என்னதான் அவருடைய வாழ்க்கையிலே பொறுப்பின்றி நடந்தாலும் தன் வேலையிடத்திலே மிகவும் பொறுப்புடன் நடந்து கொள்வார். இவருடைய திறமையைப் பார்த்துவிட்டு அவருடைய மேலதிகாரி சில மாதங்களுக்குள்ளேயே பதவி உயர்வும் சம்பள உயர்வும் கொடுத்துவிட்டார்.

இரண்டு கிழமைகள் சென்றிருக்கும். ஒருநாள் வீட்டின் முன்னால் ஒரு கார் வந்து நின்றது. அத்தான் காரிலிருந்து இறங்கினார். அத்தான் எப்போதும் போல் இயல்பாகவே காணப்பட்டார். அத்தான் வந்த சிறிது நேரத்திற்குள்ளே ரமேஷ் வீட்டை விட்டு வேறிடம் சென்றுவிட்டார். அன்று சாயந்தரமே தனது

பொருட்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு தனது நண்பர் ஒருவரின் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். அக்காவும் சாதாரணமாகவே காணப்பட்டார். இவ்வளவு காலமும் பிரிந்திருந்தவர்கள் பேசுவதற்கு ஏராளம் இருக்கும் என்று எண்ணி இரவுச் சாப்பாடு முடிந்ததும் நான் வழக்கத்தைவிட சற்று முன்னதாகவே படுப்பதற்காகச் சென்றுவிட்டேன்.

இரவு பதினொரு மணியிருக்கும். அக்காவின் அறையிலிருந்து அக்காவும் அத்தானும் வாய்ச்சண்டை போடுவது கேட்டது. நித்திரையை விட்டு திடுக்குற்று எழுந்தேன். அத்தான் ஒரு கடிதத்தைக் காட்டி அதில் உள்ளவற்றைப் பற்றிப் பேசுவது எனக்கும் காதில் விழுந்தது.

“அப்போது இந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருப்பது எல்லாம் உண்மையில்லை என்று சொல்கிறாயா? நீ இப்படிச் செய்வாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இப்போது ரமேஷ் இங்கே இருந்திருந்தால் அவனைக் கொலை செய்திருப்பேன்.”

“ரமேஷைப் பற்றி இப்போது கதைக்க வேண்டாம். ரமேஷைப் பற்றி கதைப்பதற்கு உங்களுக்கு எதுவித உரிமையும் கிடையாது.”

“இப்போ கதைக்காமல் எப்போது கதைப்பது? அவன் உனக்கு என்ன இரண்டாவது கணவனா?”

“அப்படிச் செய்ய வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்தால் அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும்.”

“நீ எக்கேபாவது கெட்டுப்போ. இனிமேல் எனக்கும் உனக்கும் எதுவித உறவுகளும் கிடையாது” என்று

சொல்லிவிட்டு அன்று வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றவர்தான் திரும்பி ஒருநாளும் அந்த வீட்டிற்கு வரவேயில்லை. இந்தச் செய்தி காட்டுத்தீ போல் எல்லா இடங்களுக்கும் பரவிவிட்டது. இந்தப் பிரச்சினைகள் திரும்வரை என்னை அக்காவுடன் இருக்கும்படி அம்மாவும், அப்பாவும் கேட்டுக் கொண்டனர்.

அத்தானிடமிருந்து அக்காவிடம் விவாகரத்துக் கோரி கடிதங்கள் வர ஆரம்பித்தன. அக்கா அவரிடம் சென்று மன்னிப்புக் கேட்டால் அவர் ஒருவேளை மனம்மாறி அக்காவை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடும் என்று பலர் அறிவுரை கூறினார்கள். ஆனால் அக்காவோ அவர் போனால் போகட்டும் என்று எடுத்தெறிந்து ஏதோ ஒரு நோக்கத்தோடு கதைப்பதுபோல் கதைத்தார்.

ரமேஷைப் பற்றிய செய்திகள் எதுவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் அக்காவின் வேலையிடத்திற்கு இடைக்கிடையே சென்று வருவதாகவும், தொலைபேசியில் இருவரும் அடிக்கடி கதைத்துக் கொள்வதாகவும் கேள்விப்பட்டேன்.

காலமும் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது. திடீரென்று ஒருநாள் இன்னொரு செய்தி வந்தது. ரமேஷ் விடுமுறையில் ஊருக்குச் சென்றபோது அவருக்குப் பதிவுத் திரும்பணம் நடைபெற்றுவிட்டதாக செய்தி வந்திருந்தது. அக்காவிற்கும் அந்தச் செய்தி எப்படியோ எட்டிவிட்டது. வேலையிலிருந்து வரும்போதே கண்கள் இரண்டும் சிவந்து, வீங்கியிருந்ததை அவதானித்தேன். நன்றாக அழுதிருக்கின்றார் என்பதை அவரைக் கண்டவுடன் அறிந்து கொண்டேன்.

தனது அறையினுள் சென்று கதவை மூடிக் கொண்டு படுத்தவர்தான் மறுநாள் காலைவரை எழுந்திருக்கவேயில்லை. அடுத்த நாள் வேலைக்கும் போகவில்லை. பிறகுதான் என்னிடம் முன்பு நடந்தவைகளையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி அழுதார்.

ரமேஷுடன் தொடர்புகள் ஆரம்பித்தபோது, அக்காவின் கணவர் ஒருவேளை அக்காவை விட்டுவிட்டால் தான் வயதில் குறைந்திருந்தாலும் அக்காவைத் திருமணம் செய்வேன் என்று கூறியிருந்தாராம். அக்காவும் அதை நம்பிவிட்டார். அதனால்தான் யாருடைய புத்திமதிகளையும் கேட்கவில்லை. கள்ளக் காதலில் உள்ள ஆபத்தான சுகத்தை அவர் அதுதான் நிரந்தரம் என்று ஏனோ எண்ணிவிட்டார்.

ரமேஷ் தனது படிப்பு முடிந்தபின்னர் திருமணம் செய்துகொண்டு குடும்ப வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார். ஆனால் அக்காவோ தான் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டதாக எண்ணி தினமும் அழுது கொண்டேயிருந்தார். அதன் பிறகு யாரையும் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பவும் இல்லை. யாரும் அவரைத் திருமணம் செய்ய முன்வரவும் இல்லை.

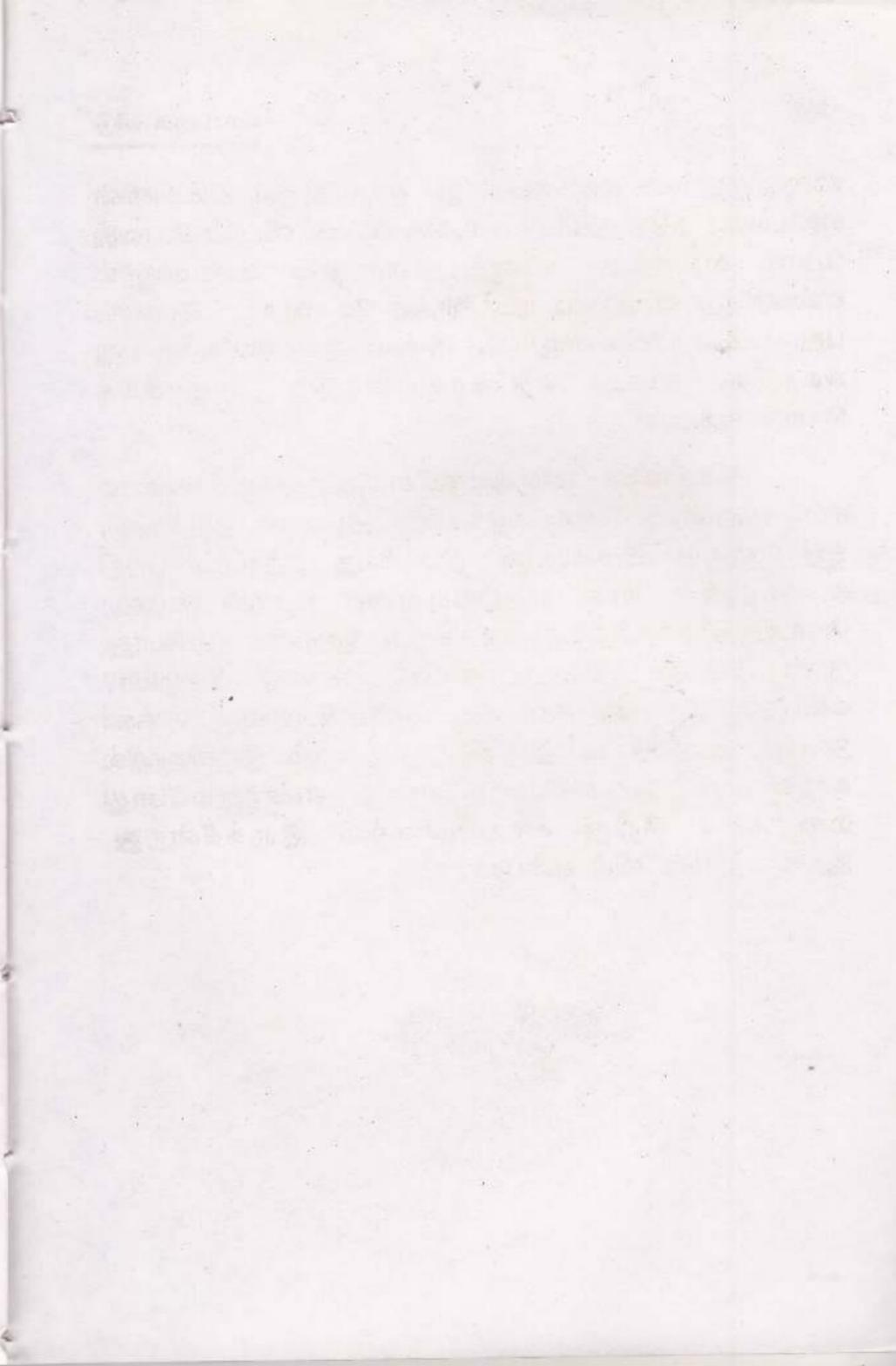
எமது சமுதாயத்தில் இப்படி யாரும் தவறுகள் செய்துவிட்டால் பாதிக்கப்படுபவர்கள் பெண்கள்தான். ஆண்கள் ஒருவாறு தப்பித்துக் கொள்வார்கள். அதேபோல்தான் அக்காவினதும், ரமேஷினதும் நிலைமைகளும் இருந்தன.

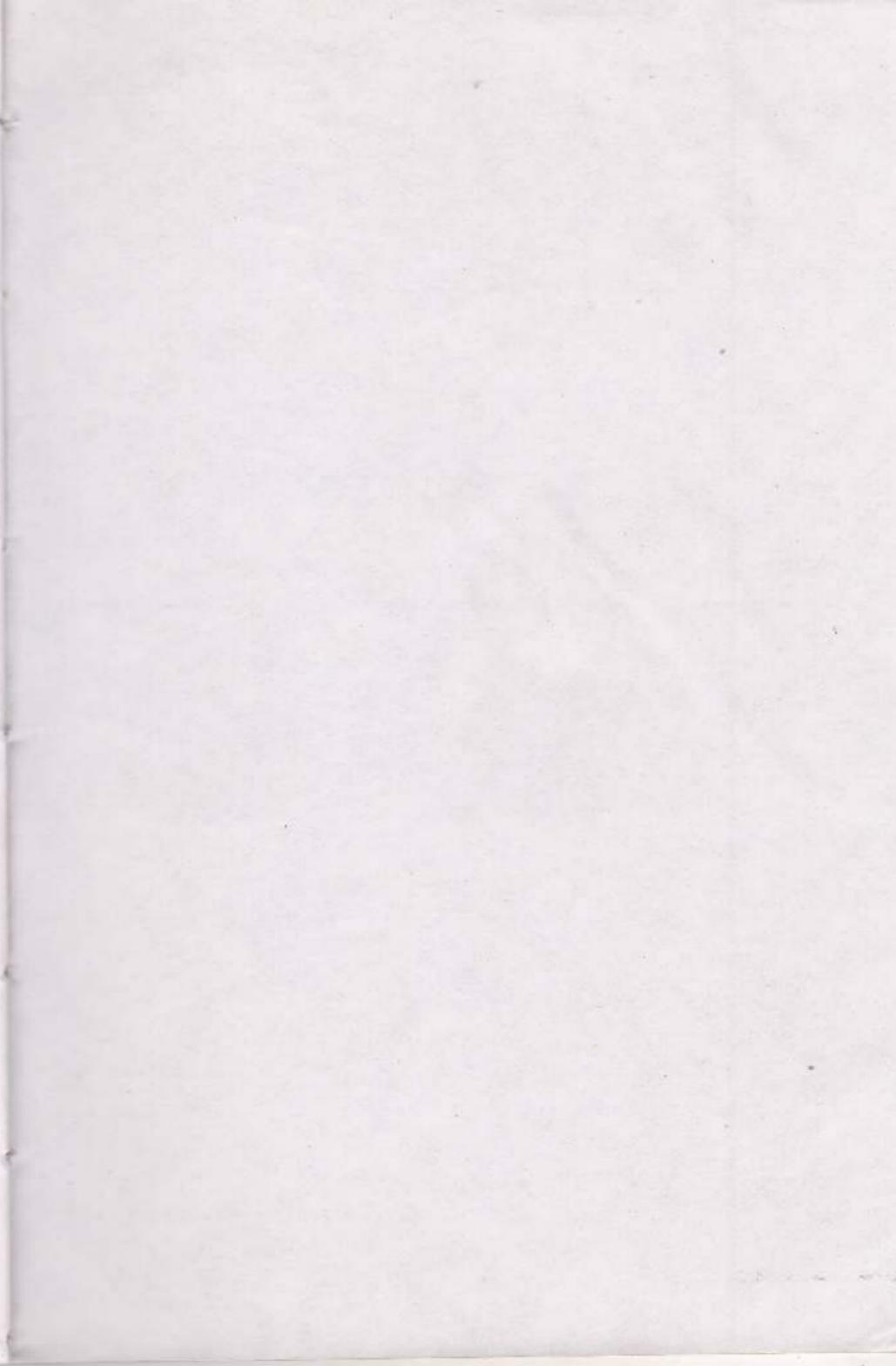
ரமேஷ் ஒருவர் வாடகை வீட்டில் குடியிருப்பதுபோல்தான் அக்காவுடன் தொடர்பு

வைத்திருந்ததாக எனக்குப்பட்டது. எந்தநேரமும் அக்காவின் தொடர்பை அறுத்துவிட்டு வாடகை வீட்டை விட்டுப் போவது போல் போகலாம் என்று அவர் தன் உள்மனதில் எண்ணித்தான் இப்படி நடந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் புதுமையை ரசிக்க விரும்பிய அக்கா, இடையே வந்த புது சுகத்தில் தனது எதிர்காலத்தையே பாழாக்கிக் கொண்டுவிட்டார்.

அக்காவின் வாழ்க்கையில் நடந்தவை எல்லாம் எல்லோருக்கும் தெரியவந்தன. ஆனால் நான்தான் அத்தானுக்கு அக்காவின் இரகசியத் தொடர்பு பற்றி லண்டனுக்கு என் கையெழுத்தை மாற்றி கடிதம் போட்டிருந்தேன் என்பது யாருக்கும் இதுவரை தெரியாது. நான் அப்படிச் செய்தது சரியா? அல்லது பிழையா? என்பதும் இதுவரை எனக்குத் தெரியவில்லை. அக்கா இப்படித் தனிமரமாக இருப்பதற்கு நானும் ஒருவிதத்தில் காரணமாக இருக்கலாமா என்று எண்ணும்போது மனதிற்குச் சிறிது சங்கடமாகவும் இருக்கின்றது. இதனைத்தான் விதி என்பதா?

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

தமிழ்மணி திரு அரங்க முருகையனின் அணிந்துரையிலிருந்து...

புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் அனைவருக்குமே அவர்கள் குருதியிலும், உள்ளுணர்விலும் ஏன் மூச்சிலும் கூடத் தாயக உணர்வுகள் கலந்தே இருக்குமாதலால் அவர்கள் எழுதுவது, பேசுவது எல்லாவற்றிலுமே தாயக உணர்வுக் கீற்றுகள் வெளிப்பட்டே தீரும்.

மேற்கண்ட சிறுகதைகள் எல்லாமே இன்றைய உலக வாழ்வில் மாந்தர்களின் இயல்பான மனத் தடுமாற்றங்களினால் நிகழக்கூடியவையே. திரு. செல்வராஜா அவர்கள் மாந்தர்கள் தவறு செய்ததை அல்லது செய்து வருவதை நயமாகச் சுட்டிக்காட்டி, அத்தகைய தவறுகளை நாம் செய்யாமலிருக்கலாமே என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லியிருக்கிறார். 'ஈசாப்பு நீதிக் கதைகள்' போல இவற்றை எழுதியதற்காக அவரை நாம் எப்படிப் பாராட்டினாலும் தகும்.

மாத்தளை சோழுவின் வாழ்த்துரையிலிருந்து...

கதை என்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்கும், ஒரு நீதியும் இருக்கும். இவரின் கதைகளில் கதையும் இருக்கிறது. கதை எழுதியதற்கான காரணமும் இருக்கின்றது, நீதியும் இருக்கிறது. எழுத்து என்றாலே எழுதுபவனுக்கு நோக்கம் இருக்கவேண்டும். இவரின் எழுத்தில் நோக்கம் தெளிவாக இருக்கிறது. ஆகவே ஒரு கதைக்கான இலக்கணம் இந்தக் கதைகளில் இருக்கிறது.

கல்லாறு சதீஸின் வியப்புரையிலிருந்து...

'வாடகை வீடு' என்னும் இத்தொகுதியிலுள்ள பத்துக் கதைகளையும் வாசித்தேன், படித்தேன் என்றெல்லாம் சொல்வதைவிட இக்கதைகளுக்குள் வாழ்ந்தேன் என்பதே உண்மையானது. ஏனெனில், எனக்கும் எனக்கு பிந்தியவர்களுக்குமாக, சுமார் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ப்பாணத்து கிராமமொன்றில் வாழ்வு எப்படியிருந்தது என்பதனை நூலாசிரியர் எம்.ரி. செல்வராசா அவர்கள் இன்றைய பொழுதின் இலக்கியமாய் படைத்ததானது அந்த வாழ்வு தெரியாத பலருக்கு புதுமையாகவும், தெரிந்தவர்களுக்கு அசையின்பமாகவும், அனுபவம் கொடுக்கும்.